

TIRSDAG, DEN 15. DECEMBER 2009

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 09.05)

2. Meddelelse fra formanden

Formanden. – Jeg vil først og fremmest gerne oplæse en vigtig meddelelse. Den 2. december 2009 modtog jeg en meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om følgerne af Lissabontraktatens ikrafttræden for de igangværende interinstitutionelle beslutningsprocedurer. I kraft af denne meddelelse konstaterede Parlamentet, at der ville ske fornyet forelæggelse af samtlige forslag, som var omhandlet i meddelelsen, og som i henhold til Lissabontraktaten faldt under Parlamentets kompetence. Parlamentet tog desuden til efterretning, at Kommissionen ifølge den samme meddelelse ville trække visse forslag tilbage.

Med hensyn til de lovgivningsmæssige forslag, der allerede var taget under behandling pr. 1. december 2009, datoen for Lissabontraktatens ikrafttræden, opfordrede formanden de udvalg, som disse forslag allerede var henvist til i denne valgperiode, jf. mødeprotokollerne, til at kontrollere de retsgrundlag og proceduremæssige ændringer, som Kommissionen havde foreslået, samt enhver anden ændring, der måtte være relevant i lyset af Lissabontraktatens bestemmelser, og at tage stilling til, om de agter at bekræfte de holdninger, de allerede havde vedtaget efter høringsproceduren, som førstebehandlinger efter den almindelige lovgivningsprocedure eller som godkendelsesprocedurer.

Det konstateredes, at Parlamentet under alle omstændigheder ville forbeholde sig ret til at anmode Kommissionen om at forelægge nye forslag. Med hensyn til de forslag, som Europa-Parlamentet ikke havde fået forelagt inden Lissabontraktatens ikrafttræden, tilkommer det Kommissionen at forelægge nye forslag efter den almindelige lovgivningsprocedure eller anden relevant procedure.

Det er en meddelelse om vores lovgivningsmæssige aktiviteter i den nærmeste fremtid – en meddelelse om Kommissionens og Europa-Parlamentets indbyrdes forhold i lovgivningsproceduren. Vi befinder os som bekendt i en overgangsperiode – vi bevæger os fra Nicetraktaten til Lissabontraktaten, og vi indleder samtidig en ny valgperiode. Den nye Kommission er endnu ikke blevet godkendt. Kommissionen og Parlamentet står i denne forbindelse over for en meget stor opgave, der skal løses i overensstemmelse med lovgivningen, og det er emnet for meddelelsen.

3. Meddelelse om Kommissionens reaktion på Parlamentets udtalelser og beslutninger: se protokollen

4. Mundtlige forespørgsler (modtagne dokumenter): se protokollen

5. Modtagne dokumenter: se protokollen

6. Debat om tilfælde af krænkelse af menneskerettighederne, demokratiet og retsstatsprincippet (meddelelse om indgivne beslutningsforslag): se protokollen

7. Forslag til Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2010, modificeret af Rådet (alle sektioner) – Forslag til Den Europæiske Unions ændringsbudget nr. 10/2009 for regnskabsåret 2009, Sektion III – Kommissionen – Anvendelse af fleksibilitetsinstrumentet: energiprojekter – Den europæiske økonomiske genopretningsplan og energiområdet (ændring af den

interinstitutionelle aftale af 17. maj 2006 om budgetdisciplin og forsvarlig økonomisk forvaltning) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om følgende betænkninger:

– A7-0083/2009 af Surján og Mańka for Budgetudvalget om forslag til Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2010, modificeret af Rådet (alle sektioner) (11902/2009 – C7-0127/2009 – 2009/2002(BUD)) og ændringsskrivelse nr. 1/2010 (SEC(2009)1133 – 14272/2009 – C7-0215/2009), nr. 2/2010 (SEC(2009)1462 – 16328/2009 – C7-0292/2009) og nr. 3/2010 (SEC(2009)1635 – 16731/2009 – C7-0304/2009) til forslag til Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2010,

– A7-0081/2009 af Haug for Budgetudvalget om forslag til Den Europæiske Unions ændringsbudget nr. 10/2009 for regnskabsåret 2009, Sektion III – Kommissionen (16327/2009 – C7-0288/2009 – 2009/2185(BUD)),

– A7-0080/2009 af Böge for Budgetudvalget om anvendelse af fleksibilitetsinstrumentet i henhold til punkt 27 i den interinstitutionelle aftale af 17. maj 2006 mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om budgetdisciplin og forsvarlig økonomisk forvaltning (2009/2207(BUD)),

– A7-0085/2009 af Böge for Budgetudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om ændring af den interinstitutionelle aftale af 17. maj 2006 om budgetdisciplin og forsvarlig økonomisk forvaltning for så vidt angår den flerårige finansielle ramme: Finansiering af projekter på energiområdet i forbindelse med den europæiske økonomiske genopretningsplan (KOM(2009)0662 – C7-0305/2009 – 2009/2211(ACI)).

László Surján, ordfører. – (HU) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne helt fra starten af denne budgetforhandling understrege, at jeg hellere vil udtrykke min tak end at starte en diskussion. Jeg vil gerne takke Rådet og Kommissionen for det frugtbare samarbejde, som endelig har gjort det muligt at nå til enighed og nu forelægge et i en vis forstand fælles forslag for Parlamentet. Jeg ønsker imidlertid også at takke de forskellige grupper i Parlamentet. Havde disse grupper ikke været i stand til at samarbejde og i fællesskab repræsentere de værdier, som er vigtige for Parlamentet og Europas borgere, ville det slet ikke have været muligt at udarbejde budgettet.

For et år siden blev jeg udpeget som ordfører for 2010-budgettet. Vi gik straks i gang med at formulere Parlamentets politiske forventninger og henstillinger. Parlamentet drøftede disse spørgsmål her i foråret. Det var ekstremt vigtigt, også af hensyn til fremtiden, at der blev truffet en beslutning, som vi kunne drage erfaringer af, idet vi gik i gang flere måneder inden udarbejdelsen af det foreløbige budgetforslag. Kommissionen havde med andre ord kendskab til Parlamentets holdning og tog i mere eller mindre grad også hensyn hertil under udarbejdelsen af det foreløbige budgetforslag.

Vi bør efter min opfattelse også følge samme tidsplan fremover. Hvad ønskede vi at opnå? Vi vidste, at der var økonomisk krise i Europa. Vi mente – og mener stadig – at dette budget skal spille en vigtig rolle i håndteringen af krisen. Vi drøftede dette spørgsmål med Rådet, idet en anden oplagt løsning på krisen er, at vi bruger færre midler på EU. Det er ikke en løsning, men det kan hjælpe på situationen. Hvis vi anvender midlerne fornuftigt i EU og er meget opmærksom på en fornuftig anvendelse af ressourcerne, vil EU-budgettet måske ikke blive opfattet som en byrde, men som en del af løsningen på krisen. I lyset heraf ønskede vi at øge konkurrenceevnen, bl.a. gennem rammeprogrammet for forskning og udvikling. Vi ønskede også at skabe grundlag for og bidrage til en fælles energipolitik.

Der er blevet allokeret over 11 mia. EUR til disse formål. Vi ønskede at sætte gang i økonomien, primært via samhørighedspolitikken. Der er afsat 36 mia. EUR til denne facilitet. I årets løb blev det klart, at der f.eks. var alvorlige problemer i mejerisektoren, der ikke var en følge af den generelle økonomiske krise. Parlamentet mente imidlertid, at det var nødvendigt at tale mælkeproducenternes sag, hvilket resulterede i oprettelsen af en mejerifond på 300 mio. EUR, der, selv om der ikke er tale om en permanent fond, stadig indebærer en merbevilling på 300 mio. EUR. Der er i alt omkring 750 mio. EUR til rådighed, og der kan således ydes yderligere bistand til mejerisektoren. Parlamentet ønsker imidlertid også at understrege, at denne bistand skal ledsages af en fuldstændig gennemgang af mejerisektorens problemer og sektorens omstrukturering.

Vi var samtidig nødt til at erkende, at vi ikke havde tilstrækkeligt spillerum. Under nogle udgiftsområder er der ikke nogen margener, og det er således påkrævet at foretage en midtvejsrevision af den flerårige finansielle ramme. Det er meget påkrævet, men det er også meget påkrævet, at medlemsstaterne anvender de midler, som de har til rådighed, på en langt mere målrettet og fornuftig måde med henblik på at fremme vækst. Først

da vil vi kunne se de europæiske borgere og skatteydere direkte i øjnene, idet det er deres penge, vi bruger i et forsøg på at skabe et mere effektivt og velfungerende EU.

Vladimír Maňka, *ordfører*. – (SK) Hr. formand, hr. kommissær, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! I dag behøver jeg ikke at bekymre mig over, om jeg glemmer at nævne noget vigtigt fra min betænkning. Alle de forslag, der er blevet udarbejdet gennem et helt år i samarbejde med kolleger og medarbejdere, er allerede blevet tilstrækkeligt drøftet i Budgetudvalget, på plenarmøderne og under forligsforhandlingerne eller under trepartsmøder. Der er frem for alt tilstrækkelig opbakning til alle forslag i Parlamentet.

Da vi indledte udarbejdelsen af budgettet i starten af året, var jeg spændt på, hvor langt mine rådgivere, koordinatorene og min politiske gruppe ville tillade mig at gå, da jeg havde fået at vide, at jeg allerede var gået for vidt. Der var efter min opfattelse en lang række uudnyttede muligheder og mangler, som jeg ønskede at råde bod på. De mange drøftelser med højtstående repræsentanter for institutionerne, direktører for tjenestegrene og andre medarbejdere udmøntede sig i yderligere muligheder og forslag til forbedringer.

Institutionernes medarbejdere er begyndt at tilvejebringe oplysninger og stille forslag på eget initiativ. Det er mit indtryk, at de håber og tror på, at vi kan finde en løsning i fællesskab. På den ene side var jeg glad for, at de viste mig denne tillid og var aktive, men på den anden side ville det glæde mig endnu mere, hvis deres direkte foresatte ville lytte til dem og løse problemerne.

Jeg mener selvfølgelig, at de fleste kontorer arbejder professionelt, og at kvaliteten af deres arbejde er høj, men jeg vil gerne i denne fase og i dette forum understrege vigtigheden af medarbejdernes indsats. På grundlag af de dokumenterede mangler lykkedes det os at gennemføre mere systematiske foranstaltninger. Det er imidlertid ikke ordføreren, men Europa-Parlamentets generalsekretær eller den involverede højtstående repræsentant for den pågældende europæiske institution, der kan afdække og løse alle problemer.

Jeg glæder mig derfor over aftalen indgået med Europa-Parlamentets ledelse under budgetsamrådet om at gennemføre en revision af organisationen. For første gang i Europa-Parlamentets historie vil der blive gennemført en funktionel revision næste år i to af dets vigtige kontorer, GD INLO og Sikkerhedstjenesten. Formålet er at sikre en mere effektiv anvendelse af ressourcer.

Revisionsretten var tidligere den eneste institution, der accepterede ekstern kontrol af Rettens arbejde, og resultaterne har været gode. Det er lykkedes Revisionsretten at reducere sine administrative omkostninger og opnå en højere produktivitet.

Jeg vil gerne takke det svenske formandskab, der udviser stor professionalisme. Allerede i april, inden vores mandat rent faktisk var trådt i kraft, mødtes vi med Hans Lindblad og hans kolleger. Vi blev meget hurtigt enige om prioriteterne, og det lykkedes os i fællesskab at introducere rationelle elementer og udgangspunkter.

Vi forelægger en fælles erklæring på plenarmødet i dag om bygningspolitikken, der udgør en væsentlig del af EU-institutionernes administrative udgifter. Jeg mener, at det i fællesskab er lykkedes os at indlede en proces, der vil medføre omkostningsbesparelser på dette område.

Det vil kun lykkes os at imødegå de største udfordringer i det 21. århundrede, dvs. klimaændringer, risiciene og omkostningerne forbundet med råmaterialer og energi, den økonomiske globalisering og trusler mod vores sikkerhed, gennem en fælles indsats på europæisk plan. Hvis EU skal overvinde disse problemer, skal det råde over effektive og komplekse instrumenter. Lissabontraktaten vil tilvejebringe disse instrumenter. I den indledende ikrafttrædelsesfase skal EU have tilstrækkelige finansielle midler til rådighed til at gennemføre nye politikker.

Selv om drøftelsen i dag om EU-budgettet for 2010 virkelig viser sig at være den sidste i år, vil de to ordførere for budgettet for 2010 ikke have afsluttet deres arbejde, idet arbejdet fortsætter mindst tre måneder endnu som følge af gennemførelsen af Lissabontraktaten. Jeg tror, at dette arbejde vil skabe gode resultater.

Jutta Haug, *ordfører*. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær! Da vi drøftede dette års budget i december sidste år, var vi allerede klar over – og som hovedordfører for 2009-budgettet nævnte jeg det også under drøftelsen – at den finansielle krises indvirkning på og konsekvenser for realøkonomien ville kunne mærkes i alle medlemsstaterne. Dette er præcis, hvad der er sket.

I april 2009 nåede Europa-Parlamentet og Rådet til enighed om finansieringen af første del af den økonomiske genopretningspakke som foreslået af Kommissionen. Det var nødvendigt at foretage en såkaldt mindre revision af de finansielle overslag med henblik på at stille de 2,6 mia. EUR til rådighed. Hvordan skulle vi ellers have fundet midlerne i lyset af vores stramme budgetbegrænsninger? Det var hensigten, at de resterende

2,4 mia. EUR, der manglede ud af det samlede beløb på 5 mia. EUR, skulle findes her i efteråret. Tiden er nu inde. Det er efterår, og da Parlamentet og Rådet er nået frem til en fornuftig aftale om 2010-budgettet, har vi en løsning. 2009-budgettet yder også et vigtigt bidrag til denne løsning.

I ændringsbudgettet for regnskabsåret 2009 reduceres betalingsbevillingerne med over 3,4 mia. EUR. De ubrugte margener under de forskellige udgiftsområder vil på samme måde blive reduceret med næsten 1,5 mia. EUR. Vi taler om 2009-budgettet, der beløber sig til 133,8 mia. EUR i forpligtelsesbevillinger og 116,1 mia. EUR i betalingsbevillinger og således ikke ligefrem er ødselt. Hvis vi ser på de budgetposter, hvor Kommissionen fandt de nødvendige midler, bliver det helt klart, at Kommissionen simpelthen ikke tager budgetmyndighedens beslutninger alvorligt.

Jeg vil gerne minde Parlamentet om, at da vi vedtog budgettet for 2009 i 2008, prioriterede vi også konkurrenceevnen i EU, vækst og beskæftigelse. Derfor afsatte vi flere midler end foreslået af Kommissionen til budgetposter, som fremmede den sociale dimension ved at skabe flere og bedre job og støtte små og mellemstore virksomheder. Det er imidlertid netop disse budgetposter, som drænes gennem overførsler eller ændringsbudgetter. Ville det være for meget at anmode Kommissionen om at gennemføre Parlamentets og Rådets beslutninger og gøre en indsats for at sikre, at midlerne anvendes som tilsigtet, hvor de vil have en positiv indvirkning? Det budgetforslag, som Kommissionen har forelagt, er ikke blevet korrekt beregnet eller forsigtigt anslået. I 2009 var der over 50 overførsler og 10 tillægs- og ændringsbudgetter. Det er i denne forbindelse ikke muligt at tale om et realistisk budget og klarhed, og denne situation skal forbedres.

Vores kolleger i fagudvalgene skal lægge større vægt på gennemførelsesrapporter i løbet af regnskabsåret, og Kommissionen skal langt om længe leve op til sit stadig gode omdømme som et effektivt europæisk administrativt organ. Jeg håber, at vi alle vil arbejde hen imod dette.

Reimer Böge, ordfører. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi er nået til enighed om 2010-budgettet, der beløber sig til 141,4 mia. EUR i forpligtelsesbevillinger og 122,9 mia. EUR i betalingsbevillinger.

Jeg vil først og fremmest gerne takke begge ordførere hjerteligt for deres engagement, og jeg vil også gerne sige, at jeg er helt enig i alt det, fru Haug netop har sagt om 2009-budgettet.

Hvis vi ser på tallene, kan vi se, at bevillingerne lå 11,2 mia. EUR under det betalingsloft, der er fastsat i den flerårige finansielle ramme. Det betyder, at hvis det er nødvendigt, og hvis der er politisk vilje, giver den flerårige finansielle ramme os en vis fleksibilitet inden for de aftalte lofter.

I de seneste år har vi ved flere lejligheder fundet en løsning på nødvendige tilpasninger til den økonomiske og politiske situation gennem omfordelinger, udnyttelse af margener og revisioner. Disse instrumenter er tilgængelige, men med det budgetforslag, vi har udarbejdet for 2010, er mulighederne på dette område bestemt ved at være udtømte. Det gælder også for udgiftsområde 2, hvor der efter 2010 i lyset af de foreslåede margener vil være langt mere begrænset spillerum eller rent faktisk slet intet.

Nu har vi sikret anden del af finansieringen af den såkaldte økonomiske genopretningspakke, der beløber sig til 2,4 mia. EUR, i disse aftaler. Det var rigtigt at finansiere anden del, der beløber sig til 2,4 mia. EUR, i 2010 og ikke at udsætte nogen del af finansieringen til 2011. Det var selvfølgelig ikke en økonomisk genopretningspakke. Der blev rent faktisk afsat midler til relevante supplerende politiske prioriteringer på energiområdet og fremme af bredbånd i landdistrikter.

Anvendelsen af fleksibilitetsinstrumentet har gjort det muligt for os at tilvejebringe yderligere 120 mio. EUR til energiprojekter og 75 mio. EUR til Kozloduy-kernekraftværket. Jeg vil gerne påpege over for Kommissionen, at det skete på en meget underlig måde, og jeg vil også gerne klart understrege, at det sidste ikke er blevet sagt i denne sag. Vi forventer i alt 300 mio. EUR. Vi forventer i denne forbindelse også, at de midler, der endnu ikke er blevet fundet til udviklingen af kernekraftværket, tilvejebringes i forbindelse med midtvejsrevisionen af budgettet, og at finansieringen ikke sker gennem flere nedskæringer inden for udgiftsområde 1 b. Det er vigtigt, at dette understreges klart.

Vi har desuden foretaget en revision af uudnyttede midler fra 2009, således at der kan mobiliseres i alt 1,9 mia. EUR til energi og yderligere 420 mio. EUR til bredbåndsinternet under udgiftsområde 2.

Jeg vil her gerne sige, at beslutningen om det samlede beløb var rigtig, men vi skal naturligvis også gøre det klart i dag, at vores næste opgave er den budgetmæssige gennemførelse af Lissabontraktaten. Vi kan helt sikkert ikke vente indtil 2014, da vi her vil stå over for yderligere politiske prioriteringer, som EU er nødt til at forfølge som led i globaliseringsprocessen, og andre nye opgaver.

Det understreges klart i den beslutning, der sættes under afstemning på torsdag, at vi opfordrer den nye Kommission til at offentliggøre en rapport om gennemførelsen af den interinstitutionelle aftale så hurtigt som muligt som fastsat i aftalerne. Jeg vil samtidig gerne navnlig understrege, at Kommissionen skal forpligte sig til at tilpasse, revidere og ændre den nuværende flerårige finansielle ramme for 2007-2013 og til at forlænge den til 2015-2016. Kommissionen skal desuden iværksætte processen for den næste flerårige finansielle ramme, således at vi får en reel offentlig og åben debat om den kommende finansielle ramme.

Det er den nye Kommissions opgave, og vi vil naturligvis bruge både høringerne og forhandlingerne i de kommende tre måneder til på det kraftigste at opfordre Kommissionen og Rådet til at tage hensyn til disse politiske prioriteringer. Vi går en spændende tid i møde.

Hans Lindblad, *formand for Rådet*. – (SV) Hr. formand! Jeg er meget beæret over at være til stede i dag under forhandlingen. Budgetproceduren for 2010 har været krævende, og jeg er tilfreds med den aftale, der blev indgået mellem vores institutioner under samrådsmødet i midten af november. Denne aftale tjener to forskellige, men lige så vigtige, formål.

På den ene side fastsætter den rammerne for udarbejdelsen af 2010-budgettet, således at EU kan fungere så gnidningsløst som muligt og gennemføre politikkerne på den måde, vi ønsker, at de skal gennemføres, og samtidig sikrer den en kontrolleret stigning i betalingerne, især i den situation, som vores medlemsstater står i i øjeblikket. Den sikrer på den anden side hele finansieringen af anden del af genopretningsplanen. Den er et væsentligt bidrag fra EU til håndteringen af den nuværende økonomiske og finansielle situation.

Jeg vil også gerne give udtryk for Rådets tilfredshed med den aftale, vi indgik om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Efter min mening udgør budgettet for 2010 som helhed et afbalanceret kompromis mellem på den ene side den nødvendige budgetdisciplin og forsvarlige økonomiske forvaltning og på den anden side vores pligt til at opfylde borgernes forventninger. Budgettet er også et kompromis mellem de forskellige politiske grupper, de forskellige medlemsstater og de forskellige interesser i Rådet og Parlamentet.

Budgettet er ikke helt som Rådet oprindeligt havde ønsket, og det er heller ikke helt som Parlamentet oprindeligt havde ønsket. Jeg mener imidlertid, at det er et godt kompromis, der skaber balance mellem vores mål og prioriteringer på den bedst mulige måde. I denne forbindelse vil jeg gerne påpege, at jeg er meget stolt over, at vi, med andre ord Parlamentet og Rådet, som budgetmyndighed med stor opbakning fra Kommissionen udviste det nødvendige lederskab og ansvar og indgik en generel aftale i november. Det sender efter min opfattelse det rigtige budskab forud for Lissabontraktatens ikrafttræden.

Det ville ikke have været muligt uden en fælles indsats, idet alle berørte parter ydede deres bidrag. Det ville heller ikke have været muligt uden den gode og konstruktive atmosfære, der efter vores mening kendetegnede hele processen. Jeg vil derfor gerne benytte lejligheden til at takke formanden for Budgetudvalget, hr. Lamassoure, for hans styrke, åbenhed og dygtighed som forhandler. Jeg vil også gerne takke de to ordførere, hr. Surján og hr. Maňka, for deres konstruktive samarbejde og mine kolleger i Økofinrådet. Jeg vil navnlig gerne takke kommissær Šemeta, der varetog opgaven som ærlig mægler fuldt ud.

Sidst, men ikke mindst, vil jeg gerne takke alle de ansatte i de tre institutioner, der meget professionelt har bidraget til at gøre dette muligt.

Algirdas Šemeta, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig meget over at få mulighed for at tale til Parlamentet, inden det færdiggør andenbehandlingen med torsdagens afstemning om budgettet for 2010 og om ændringsbudget nr. 10/2009, der til dels har bidraget til det vellykkede resultat af den årlige budgetprocedure.

Forhandlingerne om budgettet for 2010 har krævet kompromiser og – om jeg så må sige – endog ofre på alle sider for at nå vores fælles mål. Dette ville ikke have været muligt, hvis ikke Europa-Parlamentet og Rådet havde spillet en konstruktiv og ansvarlig rolle under hele forhandlingsforløbet.

Jeg vil gerne fremhæve fire hovedpunkter.

Jeg vil for det første fremhæve nogle centrale elementer i resultatet af samrådsproceduren. Lige siden vi nåede til enighed om den fælles erklæring i april sidste år, har vi vidst, at vi var nødt til at sikre en fin balance for at finde de resterende 2,4 mia. EUR til finansiering af den europæiske økonomiske genopretningsplan. Det kunne kun opnås gennem en udligningsmekanisme og ved hjælp af alle disponible budgetmidler i den flerårige finansielle ramme. Det var et vanskeligt problem.

På trods af dette vanskelige problem lykkedes det os at finansiere resten af genopretningsplanen i 2010 og som påpeget af hovedordføreren at blive enige om et EU-budget, der kan bidrage til at overvinde den økonomiske krise.

I denne vanskelige tid er budskabet til borgerne efter min opfattelse endnu stærkere, da vi samtidig også har været i stand til at imødegå mælkeproducenternes uforudsete særlige behov med stor opbakning fra Parlamentet.

Sidst, men ikke mindst, har de to grene af budgetmyndigheden erkendt behovet for yderligere bistand i 2010 til Bulgariens indsats i forbindelse med nedlukningen af Kozloduy-kernekraftværket gennem anvendelse af fleksibilitetsinstrumentet.

Med hensyn til reserverne vil jeg for det andet gerne takke Parlamentet og især hovedordføreren, hr. Surján, der har taget hensyn til Kommissionens svar som opfølgning på Parlamentets førstebehandling i den såkaldte "skrivelse om gennemførelsesmulighederne".

Det førte til en væsentlig nedgang i reserverne i budgetforslaget for 2010 ved Parlamentets førstebehandling.

For det tredje vil jeg gerne understrege betydningen af en gnidningsløs overgang til Lissabontraktaten. Vi er nu endelig forankret i Lissabontraktaten for så vidt angår budgetproceduren. På trods af usikkerheden omkring den nye traktats ikrafttræden har vi været i stand til at sikre en gnidningsløs overgang til de nye retlige rammer.

Den kommende periode vil være en udfordring for alle institutionerne, da de skal ændre deres tilgang og praksis, og der vil være behov for en styrket dialog lige fra budgetprocedurens første fase. Kommissionen er parat til at spille sin rolle og til at forlige holdningerne i det nye Forligsudvalg under hensyntagen til de rettigheder, der tilkommer budgetmyndighedens to parter, på lige fod.

I dag ved vi, at der stadig skal gøres en indsats for at indføre alle de nye retlige instrumenter, der følger af traktatens ikrafttræden. Med udgangspunkt i det loyale interinstitutionelle samarbejde, der er blevet udviklet i løbet af de sidste 20 år, er vi ikke desto mindre blevet enige om en række overgangsforanstaltninger, der vil sikre, at budgettet for 2010 fungerer effektivt.

Endelig, med hensyn til ændringsbudget nr. 10/2009, revisionen af den finansielle ramme og anvendelse af fleksibilitetsinstrumentet, tager jeg til efterretning, at Parlamentet også har indvilget i at vedtage forslagene om revision af den flerårige finansielle ramme og, som allerede nævnt, om fleksibilitetsinstrumentet og ændringsbudget nr. 10.

Jeg vil gerne takke ordføreren, hr. Böge, der har godkendt resultatet af budgetsamrådet. Dette viser, at vi har været i stand til at gøre bedst mulig brug af redskaberne i den nuværende interinstitutionelle aftale med henblik på at nå vores mål.

Jeg vil også gerne takke ordføreren for budgettet for 2009, fru Haug, for hendes arbejde gennem hele året med gennemførelsen af budgettet for 2009 og hendes støtte til ændringsbudget nr. 10/2009, der er en del af "pakken" vedrørende revisionen af den flerårige finansielle ramme og finansieringen af genopretningsplanen.

Jeg har også noteret mig Deres kritik af Kommissionen, der skal sikre en mere effektiv budgetgennemførelse.

I ændringsbudgettet for i år reduceres betalingsbevillingerne med 3,2 mia. EUR, hvilket er en væsentlig lavere reduktion end sidste års reduktion på 4,9 mia. EUR, og det er udtryk for en mere effektiv gennemførelse af et budget, der efter den foreslåede reduktion fastsættes til 113 mia. EUR for 2009.

Der er dog stadig plads til yderligere forbedringer, og jeg kan forsikre Dem om, at Kommissionen fortsat vil gøre sit yderste for at udnytte de godkendte budgetbevillinger i 2010 optimalt.

Med hensyn til spørgsmålet om forenkling af procedurerne med henblik på at gøre forvaltningen af udgifterne nemmere, mener jeg, at vi, selv om vi kan undersøge denne mulighed nærmere, skal finde en passende balance mellem reel forenkling og nødvendigheden af at overholde reglerne for at beskytte EU's finansielle interesser.

Jeg vil gerne på ny takke Parlamentets forhandlingsgruppe og navnlig formanden for Budgetudvalget, hr. Lamassoure, og ordførerne for 2010-budgettet, hr. Surján og hr. Maňka.

Jeg vil også gerne takke Rådets forhandlere, herunder navnlig statssekretær Lindblad, for det konstruktive arbejde under budgetproceduren.

Jeg håber, at forhandlingen i dag vil være konstruktiv og produktiv og munde ud i en positiv afstemning om budgettet for 2010 på torsdag.

José Manuel Fernandes, for PPE-Gruppen. – (PT) Hr. formand, mine damer og herrer! Dette budget er et svar på den økonomiske krise med kraftig fokus på de europæiske borgere. Budgettet skal bekæmpe arbejdsløshed og sætte skub i økonomien. Vi prioriterer derfor den europæiske økonomiske genopretningsplan ved at afsætte 2,4 mia. EUR næste år. Det bør også bemærkes, at vi fremmer økonomisk genopretning, når vi øger betalingsbevillingerne for de vigtigste budgetposter.

Med hensyn til arbejdsløsheden, herunder ungdomsarbejdsløsheden, vil jeg gerne fremhæve forslaget om at revidere Erasmusprogrammet. Vi glæder os over allokeringen af yderligere 300 mio. EUR til mejerisektoren, men jeg vil gerne understrege, at der bør oprettes en budgetpost med henblik på oprettelse af en permanent fond for denne sektor.

Vi mener ligeledes, at det er meget vigtigt at ændre den nuværende flerårige finansielle ramme for 2007-2013, og at den forlænges til regnskabsårene 2015-2016, som vi foreslog. Jeg er nødt til at understrege, at EU-prioriteringerne bekæmpelse af klimaændringer og energisikkerhed ikke er tilstrækkelig afspejlet i dette budget. Med hensyn til budgetterne for Parlamentet og de øvrige institutioner, som nu er blevet indstillet til andenbehandling, er det de samme, som vi godkendte ved førstebehandlingen.

Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) gentager, at stringens og gennemsigtighed er altafgørende, og gruppen støtter derfor en langsigtet bygningspolitik, gennemførelse af et nulbaseret budget ved begyndelsen af hver valgperiode og en cost-benefit-analyse af politikker som f.eks. Parlamentets kommunikationspolitik. Med hensyn til de nye krav, der er affødt af Lissabontraktatens ikrafttræden, støtter vi bedre lovgivning og kravet om passende midler til at nå dette mål.

Göran Färm, for S&D-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle involverede parter. Disse forhandlinger har båret frugt. Der er stadig nogle få problemer der skal løses ved andenbehandlingen, og alle involverede parter har bidraget konstruktivt til en løsning.

Selv om det tog lang tid, var det bestemt vigtigt for os, at det lykkedes at finansiere den økonomiske genopretningsplan i stedet for at udsætte problemet til et senere tidspunkt. Det glædede os, at Rådet endelig gav os ret i, at løsningen krævede tilvejebringelse af nye midler og anvendelse af fleksibilitetsinstrumentet, ligesom i forbindelse med Kozloduy-kernekraftværket.

Jeg er imidlertid stadig overrasket over Rådets og det svenske formandskabs holdning på nogle få områder. Jeg troede f.eks. ikke, at de ville modsætte sig Parlamentets forslag om at oprette en ny budgetpost for den nye strategi for Østersøområdet. Jeg glæder mig imidlertid over, at dette også blev accepteret. Den anden ting, der overrasker mig – og dette spørgsmål er stadig ikke fuldt afklaret – er Progressprogrammet og den nye mikrofinansieringsfacilitet. Parlamentet er af den opfattelse, at EU skal øge investeringerne i innovation med henblik på at bekæmpe social udstødelse og arbejdsløshed. Dette synes at være særlig vigtigt, da 2010 er det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse. Det er derfor vanskeligt at forstå, hvorfor Rådet og det svenske formandskab tilsyneladende kæmper meget hårdt og til den bitre ende for at finde midlerne til finansiering af den nye mikrofinansieringsfacilitet gennem nedskæringer i Progressprogrammet.

Jeg har i denne forbindelse et direkte spørgsmål til det svenske formandskab.

I betragtning af den høje arbejdsløshed, den stadig stigende sociale udstødelse, meget store integrationsproblemer og et ekstraordinært velfungerende Progressprogram, hvorfor bliver Rådet så fortsat ved med at stille krav om nedskæringer i Progressprogrammet?

Ved budgetforhandlingerne i år er næsten alle nye prioriteringer blevet finansieret gennem tilpasning af lofterne for den flerårige ramme og anvendelse af fleksibilitetsinstrumentet. Der er næsten ikke flere margener tilbage. Denne ramme udløber først om tre år, men det vil være helt uacceptabelt at leve med disse vilkår i så lang tid.

Jeg har derfor et andet spørgsmål til både Kommissionen og Rådet.

Hvad er Deres holdning til Parlamentets krav om en hurtig og virkningsfuld revision af den finansielle ramme for perioden 2011-2013?

Efter vores opfattelse vil budgetforhandlingerne for de tre resterende år blive problematiske, hvis rammen ikke revideres, især i lyset af den forestående nye udvidelsesrunde og de store nye forpligtelser på klimaområdet. Efter min mening bør princippet være, at der skal afsættes nye midler til nye opgaver. Dette princip finder normalt anvendelse på nationalt plan og bør også gælde på EU-plan. Jeg vil meget gerne høre, hvad De mener om dette spørgsmål.

Anne E. Jensen, for ALDE-Gruppen. – (DA) Hr. formand! Tak til hr. Surján for et godt forhandlingsresultat. Jeg vil ligesom andre udtrykke min tilfredshed med, at vi i Parlamentet kunne bevare vores vigtige prioriteter også under andenbehandlingen, selv om vi skulle finde nogle besparelser i den aftale, vi havde med Rådet. Det er lykkedes ud over energiinvesteringerne i genopretningsplanen også at afsætte ekstra penge til budgetposter, der er rettet mod forskning og innovation inden for energi. Det er lykkedes os at sikre vores pilotprojekter og forberedende aktioner, som er nye initiativer, som vi sætter i gang fra Parlamentets side, og jeg vil også personligt sige, at vi fra ALDE-Gruppen er glade for, at det er lykkedes at sikre pengene til Østersøstrategien.

Jeg vil ligesom andre talere understrege to ting, dels den manglende fleksibilitet, hvor jeg ønsker, at hr. Semeta, som jo fortsætter i Kommissionen på en anden post, tager med sig, at vi har behov for denne midtvejsrevision af budgettet. Og at Kommissionen, den nye Kommission, tager det her alvorligt. Dels at man er nødt til at gå tingene igennem og spørge sig: Er der nogle nye prioriteringer, vi skal gøre inden for rammerne? Er der nogen programmer, der ikke fungerer godt? Kan der prioriteres anderledes inden for rammerne, eller har vi behov for en egentlig revision? Vi er jo i den situation, at vi har haft en pengekasse i og med, at der i den flerårige finansramme er afsat rigeligt med penge til landbrug i begyndelsen. Men det er der ikke i slutningen, så nu bliver det svært, og dette er blevet understreget af hr. Böge. Nu kommer sandhedens time. De næste år bliver meget, meget vanskelige, når vi skal finde en fleksibilitet, hvis ikke vi kan få finansministrene til at levere flere penge, og det tror jeg bliver mere end almindeligt svært i den konjunktursituation, vi er i.

Der er et andet spørgsmål, jeg også gerne vil tage op, og som jeg også gerne vil give Dem med, hr. Semeta, i Deres videre arbejde. Hr. Maňka har gjort et virkeligt godt stykke arbejde med de administrative udgifter, og vi ser så nu meget populistiske politikere gå ud og sige, at vi ikke skal give EU's ansatte de lønstigninger, de egentlig har krav på. I min gruppe går vi ikke ind for, at man overtræder gældende aftaler. Hvis man er utilfreds med systemet, så må man ændre systemet! Man kan ikke bare være utilfreds med det resultat, der kommer ud af det vedtagne system. Og jeg synes, der er god grund til at se på forholdene for de EU-ansatte og først og fremmest se på, om de regler, vi har for de ansatte i EU-systemet, også giver de ledelsesmæssige muligheder, vi har brug for til at få en effektiv udførelse af EU's politik. Der er gået nogle år siden Kinnock-reformen. Der er gået fem år siden udvidelsen. Nu er det på tide at gå tingene efter en gang mere. Blot en opfordring til Dem, hr. Semeta.

Helga Trüpel, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance mener også, at budgettet for 2010, som vi har forhandlet og er nået til enighed om, er et rimeligt kompromis. I den indledende fase af budgetforhandlingerne var der stadig flere åbne spørgsmål og prioriteringer, som ikke var blevet finansieret. Vi har nu mere eller mindre løst disse problemer. Parlamentet vil betale en tredjedel og Rådet to tredjedele for at udfylde hullerne, og der er således efter vores opfattelse tale om et rimeligt kompromis, og vi kan starte det nye år.

Jeg vil ikke desto mindre indledningsvis påpege problemerne vedrørende EU-budgettets struktur og manglende fleksibilitet. Vi har allerede hørt om de politiske symptomer. Det forhold, at der var 50 overførsler og 10 tillægs- og ændringsbudgetter i 2009, må gøre det klart for enhver, at målene for dette budget med snævre begrænsninger og en stiv struktur tydeligvis ikke længere er tidssvarende. Vi skal alle samarbejde om at ændre dette, hvis vi ønsker at gøre det bedre fremover.

Jeg vil derfor nu tale om den kommende revision. Det budget, som vi står over for at skulle vedtage, er tilpasset krisen. Det var hr. Surján, der fandt på dette motto. Der tænkes i denne forbindelse både på den finansielle krise og den økonomiske krise. I lyset af den igangværende konference i København vil jeg imidlertid gerne tilføje følgende. Vi står naturligvis over for en krise, som truer hele vores eksistens, med andre ord spørgsmålet om, hvorvidt vi – dermed mener jeg mennesker over hele verden – vil være i stand til at redde vores planet og begrænse den globale opvarmning til 2° C. For at nå dette mål skal vi alle gå i samme retning med hensyn til vores budgetter, vores ressourceforvaltning, vores levevis og vores økonomiske ressourceforvaltning. Vi skal gå over til vedvarende energikilder. Vi skal reducere vores CO₂-emissioner drastisk. Vi skal blive en økonomi med et lavt kulstofforbrug. Vi skal naturligvis også investere langt flere midler i forskning i

bæredygtighed, nye materialer og nye produkter. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan skabe nye arbejdspladser.

Vi skal i denne forbindelse sikre, at det europæiske indre marked drager fordel heraf, og at vi skaber nye muligheder for EU på verdensmarkedet med grønne teknologier og miljøvenlige produkter. Kun på den måde kan vi gøre os håb om at overbevise de europæiske borgere om, at det europæiske projekt har en fremtid. Det betyder også, at vi – medlemsstaterne og EU – i fællesskab skal investere flere midler i uddannelse. Det er den vigtigste ressource i EU. Vi skal ændre vores støttepolitik på dette område fuldstændigt for at skabe muligheder for vores unge i Europa og i hele verden.

Jeg vil gerne tilføje én ting. Vi skal også ændre vores landbrugspolitik og vores ordninger for landbrugseksportsubsidier dramatisk og fokusere på strukturfondene. Der skal i denne forbindelse også ske betydelige ændringer inden for restaurering af gamle bygninger og bæredygtig transportpolitik. Hvad er det, jeg gerne vil sige? 2010-budgettet er et skridt i den rigtige retning, men det er på ingen måde nok. I Verts/ALE-Gruppen har vi opfundet udtrykket "Green New Deal" (den nye miljøaftale), fordi vi er overbevist om, at vi kun kan mobilisere den politiske styrke og vilje til at skabe store forandringer, til at omdanne vores økonomi og til skabe nye arbejdspladser, hvis medlemsstaterne, Kommissionen og Europa-Parlamentet yder en fælles indsats i europæisk ånd.

Vi vil først være i stand til at ændre EU's budget og de nationale budgetter, når vi kan mobilisere den politiske styrke til at skabe reelle forandringer. Med hensyn til København vil vi i de kommende år forhåbentlig også være i stand til at stille midler til rådighed, således at de fattige lande, herunder navnlig Afrika syd for Sahara, kan indføre nye vækstmodeller. Det er vigtigt, at de ikke begår de samme fejltagelser som os. Vi skal derimod alle i fællesskab – industrilandene, de nye vækstøkonomier og udviklingslandene – arbejde hen imod en ny måde at leve sammen på og en ny form for økonomi. Kun på denne måde kan vi skabe resultater i hele Europa og på globalt plan.

Lajos Bokros, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! EU-budgettet er blevet ramt af en række strukturproblemer. Det er for stort, og det fortsætter med at vokse. Mange budgetposter stiger automatisk, især de bureaukratiske driftsudgifter, hvor der ikke er nogen synlig forbedring af resultaterne.

Det forventes, at alle budgetter afspejler en række økonomiske overvejelser. EU-budgettet er en undtagelse. Det afspejler ikke et sammenhængende fælles værdisæt. Der gøres i stedet forsøg på at retfærdiggøre en EU-dækkende nykeynesiansk forvaltningsmodel ved at afsætte flere midler til en lang række budgetposter uden underliggende strukturreformer.

Tag f.eks. Globaliseringsfonden. Det er hensigten, at der skal bruges en halv milliard euro på at afbøde de negative konsekvenser af globaliseringen. Det er imidlertid vanskeligt for medlemsstaterne at udarbejde et rationelt forslag med et budget på et par millioner. På den ene side er det et enormt spild af knappe ressourcer, og på den anden side er det et glimrende eksempel på fordrejning af reglerne om kreativ destruktion i den kapitalistiske verden.

Budgetudvalget var ikke tilfreds med, at der blev oprettet en budgetpost i sidste øjeblik – nedlukningen af Kozloduy-kernekraftværket. Det var et tegn på dårlig planlægning. Det ville ikke desto mindre være mere relevant at anvende midlerne på nedlukningen af Kozloduy-kernekraftværket og endog på støtte til opførelse af et nyt kraftværk i stedet for at finansiere oprettelsen af mejerifonden i lyset af denne utidige og ineffektive stigning.

Bureaukraterne i EU får ufortjente og unødvendige lønstigninger, som om vi bidrog til en gavnlig fremme af efterspørgslen. På et tidspunkt hvor EU kæmper med en dyb recession, der kun indtræffer én gang i livet, er det ganske enkelt ikke i orden at beskytte os selv og vores egen administration mod de negative konsekvenser. Ville det ikke være mere hensigtsmæssigt at acceptere endog en nominel lønnedgang og dermed øge beskæftigelsen i den europæiske solidaritets navn?

Det er også et foruroligende tegn på utilstrækkelig planlægning, at forskellen mellem forpligtelsesbevillinger og betalingsbevillinger er stigende for et stort antal budgetposters vedkommende. Da vi ikke må køre med underskud, skubber vi flere og flere forpligtelser ud i fremtiden. Vi belåner således EU's fremtid og ødelægger definitivt mulighederne for finansiering af diskretionære udgifter.

Mange parlamentsmedlemmer har fokus på egennyttige lokale projekter (pet-projekter) og statsfinansierede unyttige projekter (pork-barrel-projekter). Budgettet bør ikke anvendes som et bagudrettet redskab med det formål at opretholde status quo, men som et fremadrettet redskab med det formål at styrke EU's institutionelle

retsgrundlag, som igen skal styrke det indre marked. Det er af afgørende betydning, at EU lægger mindre vægt på at beskytte kapitalinteresser, hvis EU fortsat skal gøre sig gældende på den internationale scene.

Miguel Portas, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand, mine damer og herrer! Der er efter min mening fare for, at vi ikke ser skoven for bare træer i forbindelse med dette budget. Jeg spørger Dem helt ærligt: Hvis der ikke var nogen krise, ville dette budget se meget anderledes ud end i dag? Vi er alle klar over, at det ikke er tilfældet. Det er det afgørende spørgsmål. Derfor påpeges det i den betænkning, som vi skal stemme om på torsdag, at Rådet ikke er villig til at øge de disponible midler til imødegåelse af krisen, reducerer bevillingerne til struktur- og samhørighedsfondene præcis på et tidspunkt, hvor der er alvorlig krise, og – jeg gentager – ikke giver klimaændringer en fortjent fremtrædende plads.

Der rejses yderligere kritik i betænkningen på linje med den kritik, fru Haug rejser. Der er f.eks. en meget stor forskel mellem de bevilgede udgifter og betalingsbevillingerne, idet udgifterne ligger under de planlagte lofter, og vi ved dybest set ikke engang, om midlerne er blevet fornuftigt anvendt. Hvordan kan Parlamentet i lyset af denne negative vurdering godkende dette budget? Der er kun én forklaring, nemlig at Parlamentet er det svage led i budgetmyndigheden. Selv børn ved, at den der betaler musikken, bestemmer melodien, og det er medlemsstaterne, der betaler.

Vi drøfter også fremtiden i dag, idet europæerne om et år vil blive konfronteret med det største budgettilpasningsprogram i mands minde i alle medlemsstaterne. Det er meget enkelt for den almindelige borger. Når den ene krise er ovre, kommer der en ny, denne gang angiveligt for at omstrukturere de offentlige regnskaber. Denne politik er uansvarlig, og i mellemtiden fastholdes forbuddet mod underskud på EU-budgettet. Det kan ikke fortsat være de samme mennesker som altid, dvs. de arbejdsløse, løsarbejdere og pensionsmodtagere, der skal betale prisen gennem nedskæringer i deres pensioner.

EU vil fortsat være en del af problemet, indtil det begynder at sende regningerne det rigtige sted hen. Hvis vi ikke lukker offshoreskattely, beskatter finansielle transaktioner og udsteder obligationer, vil vi aldrig kunne imødegå krisen med det eneste svar, der virkelig kan imødegå den, nemlig social retfærdighed. De kan derfor regne med støtte fra venstrefløjen til en robust, radikal og omfordelende revision af de finansielle overslag frem til 2016, men regn ikke med støtte fra venstrefløjen til at sminke et middelmådigt budget, der hverken løser den sociale krise eller er tilstrækkelig ambitiøs med hensyn til bekæmpelse af klimaændringer.

Marta Andreasen, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Det budgetforslag for 2010, der behandles ved andenbehandlingen, er fortsat 6 % større end 2009-budgettet. Dette forslag kommer tilsyneladende fra en anden planet – en planet, hvor der ikke er nogen finansiell krise. Efter samrådsmødet i november beklager Parlamentet fortsat, at Rådet ikke er villig til at forhøje bevillingerne til programmerne under udgiftsområde "Konkurrenceevne for vækst og beskæftigelse". Rådet ved helt sikkert kun alt for godt, hvordan disse midler anvendes.

Parlamentet kritiserer ligeledes Rådet for nedskæringerne i betalingsbevillinger, idet det hævder, at det ikke bidrager til at reducere forskellen mellem forpligtelser og betalinger. Rådet ved helt sikkert kun alt for godt, at denne forskel skyldes manglende information og høring, som karakteriserer budgetproceduren. Revisionsretten gjorde for nylig opmærksom på, at de samlede uindfrie forpligtelser i øjeblikket udgør 155 mia. EUR – eller 126 % af det nuværende årlige budget. Får det klokkerne til at ringe?

Parlamentet glæder sig over stigningen i de administrative udgifter – en stigning, der også omfatter medlemmernes lønninger. Det er uanstændigt, at vi stemmer for en forhøjelse af vores egne lønninger, der skal betales af skatteyderne, som mister deres job og sociale sikringsrettigheder på grund af nationale budgetnedskæringer. Vi bør under de nuværende omstændigheder give afkald på lønstigninger. Europa-Parlamentet beklager de budgetnedskæringer; Rådet har foretaget i struktur- og samhørighedsfondene. Er De klar over, at Revisionsretten har konstateret de højeste fejlfrekvenser på disse områder? Mener Europa-Parlamentet, at vi bør allokere flere midler til programmer, hvor vi er sikre på, at der sker misbrug?

Offentligheden bør desuden vide, at dette budget ikke dækker omkostningerne i forbindelse med gennemførelsen af Lissabontraktaten, som vil blive tilføjet gennem ændringsbudgetter – dvs. ad bagdøren. Man kan spørge, hvor meget dette vil beløbe sig til. "Hvem går op i det?" lyder det så. "Det er skatteydernes penge". Som jeg anførte helt tilbage i oktober, vil britiske borgere se deres bidrag til EU blive forhøjet fra 45 mio. GBP om dagen til 50 mio. GBP om dagen, samtidig med at den britiske regering reducerer de offentlige tjenester med henblik på nationale budgetnedskæringer på 12 mia. GBP. Det er næsten i samme størrelsesorden som Det Forenede Kongeriges EU-bidrag. Der er ingen tvivl om, at dette budget er en byrde og ikke en vej ud af krisen.

Lyt til Deres samvittighed og stem imod dette budget.

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Uanset om vi bor i byområder eller på landet, lever vi alle i informations- og vidensamfundet. De mennesker, virksomheder og organisationer, som forstår at anvende moderne informationsteknologi mest effektivt, har en betydelig konkurrencefordel. Det er imidlertid også nødvendigt at stille den nødvendige finansiering til rådighed for at udvikle og udvide den teknologiske infrastruktur, navnlig i form af bredbåndsinternet i landdistrikter. Det er her, anden del af den europæiske økonomiske genopretningsplan kommer ind i billedet, og den er også helt i overensstemmelse med Lissabonstrategien.

Energisikkerhed, både nu og fremover, er et vigtigt spørgsmål på europæisk plan. Bulgarien har besluttet at lukke Kozloduy-kernekraftværket øjeblikkeligt. Det vil koste flere hundrede millioner euro, men det radioaktive affald vil fortsat være en permanent risikofaktor, som vil bringe fremtidige generationers sikkerhed og sundhed i fare. Jeg er interesseret i de reelle eksterne omkostninger forbundet med kernekraft, og hvordan de bør beregnes.

Det er på høje tid, at vi ikke kun forsker i og fremmer alternative vedvarende energiteknologier, men at vi også sikrer en større udbredelse af disse teknologier. I den fælles erklæring om bygningspolitikken understreges betydningen af bygningsstrategier på mellemlang og lang sigt. Der er efter min opfattelse tre vigtige aspekter i denne forbindelse. For det første kan energieffektive bygninger reducere CO₂-emissionerne med op til en tredjedel. For det andet skal vi for enhver pris undgå anvendelsen af sundhedsskadelige byggematerialer som f.eks. asbest. For det tredje støtter jeg som altid en gennemsigtig og administrerbar politik, og det gælder også for byggedesign og planlægning.

Alain Lamassoure (PPE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil også gerne give udtryk for min tilfredshed med den aftale, der blev indgået under samrådsmødet. Den er resultatet af et intelligent svensk formandskab, Kommissionens effektive bidrag, vores ordførers kompetence og den kompromisvilje, som repræsentanterne for de politiske grupper har udvist. Tak til alle.

Efter min opfattelse er denne aftale imidlertid ikke dagens store nyhed. Med hensyn til det fremtidige EU-budget finder ugens største begivenhed ikke sted her i Strasbourg, men i København. Der er vores store nationale ledere på to dage nået til enighed om at mobilisere 2 400 000 000 EUR til finansiering af den såkaldte EU-støtte til ugunstigt stillede lande, som er berørt af klimaændringerne, og det er kun for 2010. Vi parlamentsmedlemmer ville blive betragtet som uansvarlige, hvis vi ikke havde beskåret EU-budgettet med 81 mio. EUR, og her ser vi så 2 400 000 000 EUR blive plukket ud af den blå luft.

Jeg glæder mig over dette resultat, men ingen demokrat kan acceptere en procedure, der er så uklar, så blottet for al demokratisk kontrol – alle parlamenterne, Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter, vil blive præsenteret for et *fait accompli* – og som har så urimelige konsekvenser for visse medlemsstater, idet nogle medlemsstater kommer til at betale to eller tre gange så meget som andre lige så rige medlemsstater.

Lad os ikke desto mindre først og fremmest glæde os over, at vores stats- og regeringschefer erkender, at det ikke længere er muligt at gennemføre fælles EU-politikker med et budget, der er begrænset til 1 % af bruttonationalproduktet. De er ved at genopfinde EU-budgettet, men i en slags parallel form. Jeg forventer, at den nye Kommission og det spanske formandskab hjælper os med at skabe grundlag for den nye budgetprocedure i Europa, som ingen nu bestrider nødvendigheden af.

Francesca Balzani (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Ved afslutningen af en budgetprocedure, hvor det er muligt at vurdere det udførte arbejde som helhed, bør vi efter min opfattelse stille et meget åbenhjertigt direkte spørgsmål: Er det et nyttigt budget?

Dette budget er et overgangsbudget, der markerer et vendepunkt i retning af Europa efter Lissabon, et vendepunkt i den alvorlige økonomiske og finansielle krise, der har påvirket hele verden. Dette budget er derfor problematisk i to henseender. Det skal imødegå krisen, men afspejle, at der er knappe ressourcer til rådighed under en krise. Det skal yde et positivt bidrag til den økonomiske genopretning, men også skære i, reducere og fastfryse udgifterne i muligt omfang.

Dette budget vil stille 141 mia. EUR til rådighed næste år. Det er kun lidt mere end det beløb, der var til rådighed i 2009, men der er blevet gjort en enorm indsats, et stort stykke arbejde, for at fastlægge

prioriteringerne og for at kanalisere de disponible midler til de nye prioriteringer. Der fokuseres på to budgetposter, konkurrenceevne og miljø. Konkurrenceevne, fordi det omfatter socialpolitikker, beskæftigelsespolitikker samt strukturfondene, en vanskelig udfordring, der stadig udgør hjørnestenen i omfordelingspolitikkerne i EU. Denne budgetpost vil få tildelt ca. 65 mia. EUR næste år.

Miljøet, som omfatter landbrugspolitikken, vil også få tildelt ca. 60 mia. EUR. I budgettet for 2010 er der imidlertid først og fremmest fokus på den økonomiske genopretningsplan. Der var stor opbakning til planen sidste år, men den blev ikke finansieret fuldt ud i 2009. Takket være en betydelig indsats for at omfordele ressourcerne kan der nu langt om længe investeres 2,5 mia. EUR i energiinfrastruktur og bredbånd.

Der er imidlertid også blevet gjort en betydelig indsats for at udforme dette budget i overensstemmelse med Lissabonstrategien, for at tilføre endnu flere midler til Erasmusprogrammet under programmet for livslang læring i forhold til Kommissionens budgetforslag. Vi er imidlertid nødt til at spørge os selv ærligt, om det er et nyttigt budget, og vi har først og fremmest én grundlæggende målestok, idet budgettets nytteværdi skal være skræddersyet til EU-borgerne.

Det skal være et nyttigt budget for alle EU-borgere, og vi skal efter min opfattelse indlede og fortsætte en vanskelig debat om revisionen af de disponible margener og de midler, vi ønsker at afsætte til EU-politikkerne på grundlag af denne nytteværdi, der er skræddersyet til befolkningen.

Ivars Godmanis (ALDE). – (LV) Hr. formand! Jeg vil gerne tale om EU's strukturfonde. Disse tegner sig for omkring 35,5 % af EU's samlede budget. Helt konkret er budgettet for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling og Samhørighedsfonden for perioden 2007-2013 fastsat til i alt 308 mia. EUR. I 2010 tegner de sig for 39 mia. EUR i forpligtelser og omkring 31 mia. EUR i betalinger. Hvilke risici og problemer er der? De seneste oplysninger er fra den 1. oktober 2009. Vi er ved udgangen af andet år i programmeringsperioden, den lineære gennemførelse ligger på 28,5 %, udnyttelsesgraden for betalinger ligger på 24,35 %, og her er de første problemer. 55 % af medlemsstaterne ligger under dette gennemsnit. I det værste tilfælde ligger tallet 40 % under gennemsnittet, og forskellen mellem det bedste og det værste tilfælde med hensyn til anvendelse af midlerne er 370 %, dvs. en faktor på 3,7. Hvis vi ser på de enkelte fonde, ligger 22 % af medlemsstaterne under gennemsnittet i Den Europæiske Fond for Regionaludvikling. I det værste tilfælde ligger tallet 50 % under gennemsnittet, og forskellen mellem det bedste og det værste tilfælde er 500 %. I nogle lande er udnyttelsesgraden af midlerne fem gange lavere end i de lande, der udviser den højeste udnyttelsesgrad. I Den Europæiske Socialfond ligger 22 % af landene under gennemsnittet, og i det værste tilfælde ligger tallet 43 % under gennemsnittet, og forskellen er således en faktor på 3,7. I Samhørighedsfonden ligger tallet i det værste tilfælde 68 % under gennemsnittet, og forskellen mellem det bedste og det værste tilfælde er 300 %. Er der en risiko? Hvis vi sammenligner tallene med perioden 2000-2006, hvor der ikke var krise, så kan vi se, at de medlemsstater, der nu halter bagefter i anvendelsen af midlerne, er blandt de lande, der heller ikke tidligere anvendte midlerne. Der er helt konkret 16 mia. EUR i form af uindfrie forpligtelser i den gamle fond for perioden 2000-2006. I Den Europæiske Fond for Regionaludvikling er i alt 2,4 mia. EUR gået tabt. 20 % af medlemsstaterne har således ikke anvendt disse midler og vil ikke modtage dem nu. I Den Europæiske Socialfond ligger tallet på 1,9 mia. EUR, idet 16 % af medlemsstaterne ikke har anvendt alle midlerne. Alt i alt betyder det, at der var blevet afsat 4,3 mia. EUR ...

James Nicholson (ECR). – (EN) Hr. formand! Som vi alle ved, er de resterende 2,4 mia. EUR til den europæiske økonomiske genopretningsplan blevet afsat i 2010-budgettet, og jeg glæder mig i denne forbindelse over bestræbelserne på at få Europa ud af denne vanskelige økonomiske krise. Der bør i denne plan efter min opfattelse være fokus på innovation og beskæftigelse og navnlig på begrænsning af tab af arbejdspladser. Jeg håber at midlerne vil blive givet godt ud, og at de ikke går til spilde. Disse midler skal tildeles korrekt og anvendes effektivt af medlemsstaterne.

Jeg glæder mig over, at de bebudede 420 mio. EUR til bredbånd i landdistrikter er blevet sikret. Det vil være et meget vigtigt initiativ i mange landdistrikter, og hvis det gennemføres korrekt, vil det sandsynligvis fremme udviklingen af små og mellemstore virksomheder i disse områder.

Jeg glæder mig over oprettelsen af mejerifonden. Der var efter min mening et stort behov for denne fond, og den er et godt eksempel på Parlamentets indflydelse på budgetudarbejdelsen, idet der blev afsat midler, der – om jeg så må sige – ikke blev brugt på andre områder.

Jeg vil gerne lidt ind på mine ønsker til budgettet fremover. Jeg ser gerne, at der ydes støtte til volds ofre og ofre for terrorisme, idet jeg mener, at vi kan gøre mere på dette område. Disse mennesker er ikke blevet hjulpet. De får ikke tilstrækkelig hjælp fra deres nationale regeringer. Hvor jeg kommer fra, bliver de i mange områder hjulpet i øjeblikket gennem disponible midler, men i andre områder kunne vi gøre mere. Efter 2014

vil der ikke være flere disponible midler til at hjælpe dem, og jeg opfordrer på det kraftigste Parlamentet til at begynde at overveje, hvordan vi konkret kan hjælpe ofrene for voldelig terrorisme. Jeg håber, at det kommende spanske formandskab vil være i stand til at yde en indsats på dette område.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at give kort udtryk for min bekymring over forvaltningen af 60 mio. EUR i Nordirland. Jeg håber, at kommissæren for budget og finansiell planlægning vil overveje dette særlige spørgsmål. Det nordirske parlament har ansvaret for forvaltningen af midlerne. De er omkring 18 måneder bagud med uddelingen af disse midler. Jeg ville opfordre det nordirske parlament til at udføre den opgave, de nu engang har fået overdraget, og forvalte disse midler effektivt og virkningsfuldt og med omtanke på et tidspunkt, hvor folk har brug for et arbejde.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand! I EU bør adgang til en pålidelig og kulstoffattig elektricitet anerkendes som en grundlæggende rettighed for alle europæiske borgere. EU skal således føre en reel europæisk offentlig energipolitik og ikke finansiere nedlukningen af et kernekraftværk i Bulgarien gennem en budgetprocedure.

Vi skal opbygge et Europa for energi til alle formål og erkende, at energi er en offentlig menneskeret og ikke en handelsvare. Vi skal således ophæve alle direktiverne om deregulering og liberalisering af konkurrencen i energisektoren og sikre offentlig regulering og ejerskab af hele den nukleare sektor, herunder på områderne nedlukning og underentreprise. Vi skal oprette et europæisk energiagentur, der skal koordinere og samle medlemsstaternes forsknings- og sikkerhedsindsats i energisektoren, sikre alle EU-borgere lige adgang til energi og etablere en økonomisk firmagruppe, der bringer alle offentlige og private europæiske virksomheder i energisektoren sammen.

Denne økonomiske firmagruppe vil gøre det muligt at samarbejde om iværksættelsen af store projekter – projekter vedrørende distributionsnet, kulstoffattig energiproduktion, forskning og sikkerhed. De europæiske borgers penge vil derfor blive anvendt fornuftigt, og firmagruppen vil fremme udviklingen og ikke blot øge forrentningen af den investerede kapital.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Hr. formand! 2010-budgettet vedtages på baggrund af den økonomiske krise, og budgetteringen af EU-midler kræver ekstra omhu. I denne forbindelse har Rådet tvunget Europa-Parlamentet til at opstille prioriteter. Den skrantende økonomi og investering i bæredygtighed er med rette blevet sat højt på dagsordenen. Hr. Surján fokuserer i sin betænkning konsekvent på prioriteterne økonomisk vækst og beskæftigelse.

Disse prioriteter afspejles i omfordelingerne mellem de forskellige udgiftsområder i den flerårige finansielle ramme samt i finansieringen af den europæiske økonomiske genopretningsplan, hvor der med rette lægges stor vægt på ny teknologi. Særlig relevant her er støtte til projekter vedrørende bæredygtige energikilder og forbedringen af energinetforbindelser med tredjelande. Vi skal i denne forbindelse medvirke til at sikre den hårdt tiltrængte spredning af energileverandører. Det er et vellykket sæt prioriteter.

Jeg har imidlertid en bemærkning i denne forbindelse. Vi burde have været noget strengere. Hvis EU ønsker at skabe troværdighed om sit arbejde, skal det udelukkende fokusere på sine hovedopgaver i stedet for at lægge for stor vægt på sin egen rolle i bekæmpelsen af krisen. Uddannelse, kultur og medborgerskab henhører f.eks. ikke under EU's kompetence. Kravet om yderligere disponible midler, der stilles hvert år, er i strid hermed. Det burde ikke være nødvendigt at anvende fleksibilitetsinstrumentet for at kompensere for utilstrækkelige midler.

Et stærkere sæt prioriteter ville på den anden side gøre os til en konstruktiv partner for Rådet, især i en økonomisk krisetid, hvor medlemsstaterne ikke har tilstrækkelige midler og er nødt til at foretage drastiske nedskæringer. Jeg vil kort sagt gerne takke ordføreren, hr. Surján, der har taget dette skridt i den rigtige retning og lagt vægt på økonomisk genopretning uden dog at glemme EU-politikens sociale aspekter som f.eks. omsorg for børn på børnehjem, især i Bulgarien.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! Idet jeg kun har et minut til at tale om et budget på 141 mia. EUR, må jeg naturligvis begrænse mig til det væsentlige, nemlig at de såkaldte "EU"-midler på alle niveauer – på EU-niveau og på nationalt og regionalt niveau og endog på lavere niveau – i virkeligheden anvendes mindre effektivt og mindre forsigtigt end midler, der er tættere på skatteyderne. Den Europæiske Revisionsret har f.eks. påpeget, at 11 % af den meget store Samhørighedsfond indtil for nylig er blevet helt fejlagtigt udbetalt. Det ville svare til omkring 4 mia. EUR i 2010, et ikke helt ubetydeligt beløb. Det er forkasteligt og uacceptabelt. Nu allokere vi yderligere 2,4 mia. EUR i 2010-budgettet til den økonomiske genopretningsplan. Jeg er ikke imod dette, men jeg spørger fortsat mig selv, om det virkelig bør ske på europæisk plan, og om det måske

ikke ville være bedre, hvis EU blot begrænsede sig til en effektiv koordinering af konkrete, målrettede foranstaltninger på nationalt plan.

Endelig er jeg fortsat imod det kolossale ressourcespild, der er et udbredt problem i alle EU-institutionerne.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil naturligvis gerne takke de to ordførere, formanden for Rådet, Hans Lindblad, og især kommissær Šemeta, der kun har været ansvarlig for budgettet i et par måneder. Jeg mener oprigtigt, at han har gjort en fremragende indsats, og det lykkedes ham at skabe enighed om en løsning forud for samrådsmødet i november. Jeg vil navnlig gerne takke kommissæren herfor.

Det er sidste år, at vi skal udarbejde budgetter på denne måde. Systemet har efter min mening udspillet sin rolle, og de politiske grupper bør i de kommende måneder tænke meget alvorligt over, hvordan vi etablerer en ny budgetprocedure, der er i overensstemmelse med Lissabontraktaten.

Jeg vil nævne ét eksempel. I år har vi haft virtuelle diskussioner på landbrugsområdet, der imidlertid har udmøntet sig i et reelt resultat. Næste år vil drøftelserne være reelle fra starten, idet den almindelige lovgivningsprocedure er på plads, og det vil derfor være en øvelse i ansvar for alle Europa-Parlamentets medlemmer.

Endelig vil budgettet være reelt, og som hr. Lamassoure sagde for et øjeblik siden, vil Rådet ikke have mulighed for at træffe brillante afgørelser om oprettelse af nye budgetposter på nogle få topmøder uden Parlamentets inddragelse, der efterfølgende tvinger Kommissionen og Europa-Parlamentet til at udføre forskellige finansielle tryllekunster med henblik på at indarbejde Rådets nye og brillante løfter i budgettet. Det er der blevet sat en stopper for, og vi håber, at alle institutionerne fra den 1. januar næste år vil leve op til deres ansvar og ærligt og oprigtigt udarbejde budgetter, der afspejler den politiske virkelighed og den økonomiske og finansielle situation i Europa.

Eider Gardiazábal Rubial (S&D). – (ES) Hr. formand! Vi bør efter min opfattelse være tilfredse med resultatet af forhandlingerne mellem Parlamentet og Rådet forud for den endelige vedtagelse af EU-budgettet for 2010.

Vi bør også være tilfredse, fordi det er lykkedes at fastholde den støtte til mejerisektoren, som Parlamentet vedtog ved førstebehandlingen, der kan hjælpe vores mælkeproducenter med at stå denne kriseperiode igennem. Jeg håber, at det vil lykkes os at finde en permanent løsning, og at de snart kan se lyset for enden af tunnelen.

Vi kan også være tilfredse med, at der er blevet skabt enighed om at finansiere en EU-mikrofinansieringsfacilitet gennem nye bevillinger. Vi kan også være tilfredse med noget, som forekommer indlysende, om end der næsten ikke tales herom, nemlig at der ikke er blevet sat spørgsmålstejn ved landbrugsudgifterne og samhörighedsudgifterne, som er de to vigtigste EU-politikker. Sandheden er, at vi i dag kan betragte det som en succes.

Vi kan navnlig glæde os over, at vi har fundet yderligere 2,4 mia. EUR til finansiering af anden del af den europæiske økonomiske genopretningsplan.

Der gemmer sig imidlertid en langt mere ubehagelig virkelighed bag al denne festivitas. Der er ingen midler til at finansiere de politikker, der henhører under EU's kompetence, eller rettere sagt, der er midler, men der synes at være et urokeligt dogme i Rådet, der tilsiger, at der ikke må bruges én eneste euro mere end vedtaget i 2006 for den nuværende finansielle ramme. Jeg vil gerne påpege over for rådsformanden, at dette ikke er budgetdisciplin, men økonomisk og politisk kortsynethed.

For lidt over et år siden forelagde Kommissionen et forslag til en europæisk økonomisk genopretningsplan. Det var en relativt beskeden plan sammenlignet med medlemsstaternes tiltag, men den var fokuseret på at sætte skub i de fremtidige sektorer i vores økonomier.

Rådet var i første omgang imod planen, fordi det blev foreslået at forhøje den finansielle ramme med 5 mia. EUR. Efter lange forhandlinger og drøftelser godkendte Rådet planen, men vi har måttet bruge to år. Rådet har tvunget Kommissionen til at indlade sig på smart kreativ bogføring, således at disse midler kan anvendes, næsten uden at det afspejles i den finansielle ramme.

Vi taler kun om åbenhed og forenkling, men Kommissionen var nødt til at tegne et vidunderligt diagram til os, der arbejder med budgettet, således at vi kunne forstå Kommissionens forslag. Jeg opfordrer rådsformanden til at forklare de borgere, som stadig er interesseret i, hvad vi gør i Europa-Parlamentet, hvad denne aftale går ud på.

Vi er således ikke i færd med at opbygge et Europa tættere på borgerne, som vi alle ønsker. Jeg siger ikke dette for at være kritisk, men fordi den europæiske integration vil være svækket, indtil Rådet ændrer sin strategi.

Vi har netop undertegnet en traktat, men vi har brug for en ny ånd. Enten holder vi op med at tænke, at hver eneste euro, der bruges i EU, går til spilde, eller også tilslutter vi os euroskeptikerne.

På torsdag skal vi vedtage en beslutning, hvori der opfordres til en revision af den finansielle ramme med henblik på at imødegå EU's nye behov. Jeg er helt enig i dette synspunkt, men jeg vil gerne understrege, at en revision af den finansielle ramme skal udmunde i en stigning. De nye behov kan ikke finansieres ved at reducere bevillingerne til de nuværende prioriteter. For at sige det mere klart – og jeg vil slutte nu – vi vil ikke acceptere nedskæringer i bevillingerne til samhørighedspolitikken eller landbrugspolitikken.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Hr. formand! Vi drøfter det sidste budget under Nicetraktaten. Næste år vil det være meget anderledes, idet Parlamentet for første gang vil få indflydelse på f.eks. udgifterne til landbrugs- og fiskeripolitikken. Parlamentet vil endelig få indflydelse på denne del af budgettet, og det glæder jeg mig virkelig til. Hvorom alting er, drøfter vi 2010-budgettet i dag. Jeg vil gerne komme med et par korte bemærkninger.

De yderligere bevillinger til energi og forskning samt til nedlukning af Kozloduy-kernekraftværket i Bulgarien er positive aspekter, men jeg er uenig i de overordnede linjer i EU-budgettet. Vil EU-støtten virkelig indstille vores økonomi på fremtiden? Svaret er nej. Lad os ikke narre os selv. Lad os bruge den kommende revision af de finansielle overslag til at indstille os på fremtiden. Jeg opfordrer Rådet og Kommissionen til virkelig at tage denne revision alvorligt i stedet for at betragte den som lidt af en morsomhed. I det nuværende budget investeres der fortsat for meget i gårdsdagens økonomi. Der ydes som hidtil for meget støtte til landbruget og regionerne, og der investeres alt for lidt på de virkelig vigtige områder, nemlig bæredygtighed og innovation. Vi står ved et vendepunkt. Ønsker vi at gøre Europa til et friluftsmuseum, hvor amerikanerne, kineserne og inderne kan få finkulturelle oplevelser og god mad, eller ønsker vi at gøre Europa til en dynamisk, progressiv region, en region, som resten af verden ser på med misundelse? Vælger vi med andre ord stagnation eller fremskridt? Mit svar er indlysende.

Lad os også se nærmere på finansieringen af EU. Vi er under alle omstændigheder nødt til at overgå til en ordning for egne indtægter. Som svar på en anmodning fra vores gruppe, Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, vil Kommissionen forelægge et forslag desangående. Det ser jeg frem til. Det nuværende system giver EU for lidt albuerum og har den absurde konsekvens, at medlemsstaterne er mere interesseret i, hvor meget de kan få igen, end i, om EU-støtten virkelig er effektiv. Jeg mener også, at vi skal gøre meget mere for at standse forringelsen af biodiversiteten globalt.

Takis Hatzigeorgiou (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Vi er ikke enige i den politiske linje i dette budget, idet militærudgifterne øges, og idet EU-politikken og NATO-politikken langsomt, men sikkert, blandes sammen. Det udelukker dybest set permanent muligheden for en uafhængig EU-udenrigspolitik. I den femårige finansielle ramme reduceres landbrugsudgifterne, og der ydes ikke støtte til familiernes økonomi, samhørighed og klimakampen.

Vi ønsker et EU, som vedtager lovgivning, der beskytter forbrugerne mod spekulation og borgerne mod myndighedernes vilkårlighed. Vi er alle blevet prima facie-mistænkte.

Jeg vil gerne gøre én ting klart: Vi er imod budgettet, men vores argumenter er helt modsat dem, vi tidligere har hørt fra løsgængerne fra Det Forenede Kongerige. Vi går ind for samarbejde omkring nationale interesser, og vi mener ikke, at det er rigtigt, at de enkelte nationer trækker sig ind i en skal. Det fører blot til fjendtlighed og i sidste ende til konflikt.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Kommissionen planlægger at omdirigere betydelige ressourcer fra to områder i ændringsbudgettet for 2009. Det ene område er konkurrenceevne, der omfatter rammeprogrammet for forskning og udvikling, selv om dette område er blevet betragtet som en prioritet indtil nu. Hvis vi bebrejder aktørerne i denne sektor, er kravet om en mindskeelse af bureaukratiet endnu mere enfatisk. Det andet område er Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne, der er blevet reduceret med 1,6 mia. EUR. Denne fond skal anvendes til landdistrikterne med henblik på at fastholde eller genoprette befolkningen i landdistrikterne. Ungarn er særlig hårdt ramt af dette problem. Det ungarske landbrug er kendetegnet ved store bedrifter, der modtager arealbetalingerne, selv om deres brug af arbejdskraft er forholdsvis begrænset. Ordføreren var stærkt kritisk over for ændringsbudgettet. Han sagde,

at Kommissionen var i færd med at udflyndre de vigtigste områder. Mit spørgsmål er følgende: Hvorfor støtter han fortsat godkendelsen af dette ændringsbudget?

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Jeg vil gerne følge op på hr. Garrigas efterlysning af realistiske budgetter. Hvad er omkostningerne ved gennemførelsen af Lissabontraktaten? Det er blevet et meget presserende problem. Hvorfor kan vi ikke være mere realistiske med hensyn til strukturfondene? De er blevet vores hellige ko. Vi har allerede uindfrie forpligtelser for en periode på to et halvt år, som ikke er blevet udbetalt, og vi hober mindst yderligere 30 mia. EUR op.

Vi har et problem på Balkan, hvor landene er ved at forberede tiltrædelsen af EU. Som følge af socialdemokraternes og de liberales negative beslutninger følger vi kun i begrænset omfang med i udviklingen på Balkan. Hvordan samarbejder de nu mange forskellige EU-organer i Kosovo f.eks.? Parlamentet har forkastet alle disse vigtige ændringsforslag, og vi bør efter min mening alle følge op på disse spørgsmål, idet vi skal gøre en indsats på dette område.

Hvor er fremskridtene i fremskridtsrapporterne? Vi har stemt for Revisionsrettens beretning, hvori vi anmodede om indførelse af et system med trafiklys, men Budgetudvalget nægtede efterfølgende at understøtte dette system ved at afsætte tilsvarende reserver. Alle disse ting er modsætninger, og efter min mening er Parlamentet endnu ikke indstillet på at være realistisk eller at følge op på sine egne beslutninger.

Jeg vil gerne opfordre til en realistisk tilgang til Kozloduy. I Kommissionens særlige rapport om anvendelsen af EU-midler i Bulgarien indtil i sommer henvises der ikke til Kozloduy, selv om kernekraftværket har modtaget støtte fra Phare. Frem til udgangen af 2009 blev der ydet mindst 602 mio. EUR i støtte til nedlukningen af Kozloduy-kernekraftværket. Jeg har forsøgt at finde ud af, hvad der skete med disse midler, og jeg har fundet ud af, at nedlukningen slet ikke er gået i gang. Der er blot blevet udarbejdet planer for forvaltning af nedlukningsprocessen. Kozloduy har vist mig, hvor lidt Kommissionen ved om, hvad der sker med vores midler. Det er også vist, at de mange tillægsbudgetter, der er blevet udarbejdet, gør det vanskeligere at styre situationen, og Kommissionen mister samtidig overblikket. Vi bør derfor i det mindste holde op med at presse på for at få tillægsbudgetter, idet vi herefter ikke selv længere aner, hvad der foregår.

Edit Herczog (S&D). – (HU) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Under den nuværende finansielle og økonomiske krise skal der navnlig fokuseres på vækst, konkurrenceevne, beskæftigelse og en mere effektiv og enklere gennemførelse af samhørigheds- og strukturfondene. Andre prioriterede mål er en styrkelse af energiforsynings- og energitransportsikkerheden, intern sikkerhed, demografiske udfordringer og klimaændringer.

Det er netop derfor, at vi glæder os over de vægtige resultater, som Parlamentet har opnået i nærværende budgetforslag med hensyn til den økonomiske genopretningsplan og støtte til energiinvesteringer. Vi glæder os også over mindre succeser som f.eks. støtte til mælkeproducenter eller mikrofinansieringsfaciliteten for små og mellemstore virksomheder, der blev skabt enighed om efter langvarige forhandlinger. Jeg vil også gerne nævne projekterne vedrørende intelligent energi og støtte til programmet for livslang læring. Det skal understreges, at det er et reelt resultat, at det er lykkedes os at skaffe de 2,4 mia. EUR til økonomisk genopretning. Jeg er også glad for, at det er lykkedes os at garantere Galileobudgettet.

Der er blevet afsat næsten 2 mia. EUR til energiprojekter, hvilket måske er det mest betydningsfulde resultat, som Europa-Parlamentet kan tillægge sig æren for. Det er også lykkedes os at sikre støtte til en sikker lukning af Kozloduy-kernekraftværket i Bulgarien, og jeg vil i denne forbindelse især gerne understrege sikkerhedsaspektet. Det er lykkedes os at sikre støtte til mælkeproducenterne, der er blevet opført på budgettet på Europa-Parlamentets anmodning. Vi vil også gerne understrege, at Parlamentet har truffet ansvarlige beslutninger, og at vi har allokeret budgetmargenerne fornuftigt.

Vores margener svinder imidlertid ind. Parlamentet kan være stolt af 2010-budgettet. Jeg vil i denne forbindelse gerne takke ordførerne, hr. Surján og hr. Maňka. Vores opgave fremover er at sikre, at Lissabontraktaten ikke blot styrker Parlamentets mandat, men også at EU-budgettet efter reformen også vil gøre livet lettere for Europas iværksættere og borgere. Jeg håber, at vi vil udvise stor styrke og udholdenhed i de kommende år, således at vi når disse mål.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det er min tur til at rose vores institutioner, der er udvist fantasi og gjort en stor indsats for på mirakuløs vis og ved hjælp af en række budgetteknikker, som hr. Lamassoure var inde på, at frigive det meget betydelige beløb til finansiering af anden fase af den økonomiske genopretningsplan, dvs. 2 400 000 000 EUR. Jeg vil også gerne sige, at jeg

glæder mig meget over, at det er lykkedes os at mobilisere 300 mio. EUR til en kortsigt imødegåelse af den meget alvorlige krise, som mælkeproducenterne i øjeblikket befinder sig i. Jeg håber, at vi i lyset af beløbets størrelse og problemernes omfang vil anlægge en pragmatisk tilgang til deres fremtid. Vi bør også glæde os over pilotprojekterne og de forberedende foranstaltninger, der, som fru Jensen understregede, puster nyt liv i vores budget.

Ud over disse vigtige bemærkninger vil jeg gerne understrege to punkter. Jeg vil for det første gerne stille et spørgsmål og for det andet give udtryk for en politisk holdning. Spørgsmålet er følgende: Jeg vil gerne have en officiel redegørelse for, hvordan EU agter at forholde sig til samhørighedspolitikken og strukturfondene, der tilsyneladende er blevet fanget i orkanens øje i visse EU-partnerlande. Det er efter min opfattelse et udtryk for udviklingen i Europa.

(Formanden afbrød taleren)

Elisabeth Jeggle (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Europa-Parlamentet har gjort sin indflydelse gældende under disse forhandlinger. Jeg vil gerne takke alle mine kolleger, der deltog i forhandlingerne, og som gav klart udtryk for deres holdning over for Kommissionen og Rådet.

Nu er det vigtigt for os at følge behørigt op på alle spørgsmål vedrørende Lissabontraktaten, herunder hele budgetområdet. Vi har vist, at Parlamentet skal tages alvorligt, og at det er fornuftigt at tage Parlamentet alvorligt. Disse budgetforhandlinger har gjort det meget klart. Mange af mine kolleger har allerede nævnt, at vi har nået vores vigtigste mål.

Som ordfører for landbrugsbudgettet i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter kan jeg sige, at selv om vores budget – landbrugsdelen – er blevet meget stramt, holder vi os stadig inden for vores margener. Vi har været økonomiske. Det er udvalgets fortjeneste, og det lægger jeg stor vægt på. Det er en succes for Parlamentet at sikre 300 mio. EUR til mejerifonden i lyset af alle de modargumenter, som Kommissionen og Rådet har fremført i årenes løb, især i betragtning af den vanskelige situation, som mælkeproducenterne befinder sig i.

Andre sektorer for landbrugsprodukter har også problemer i øjeblikket. Det påvirker ikke kun landbruget og landbrugerne, men også mange arbejdspladser længere nede i produktionskæden. I betragtning af den nuværende situation skaber det endnu større vanskeligheder. Vi har behov for en permanent budgetpost til mejerifonden, og vi vil arbejde for at opnå dette i fremtiden. Vi har afsat flere midler til 2010-budgettet end i 2009. Det skyldes den nuværende situation, og det er vi klar over. Vi vil handle i overensstemmelse hermed og gøre vores yderste for at sikre, at vores landbrugspolitik er bæredygtig og innovativ.

Estelle Grelier (S&D). – (FR) Hr. formand! Afstemningen om budgettet er dybest set en grundlæggende politisk handling, og vi skal drage en vigtig politisk lære – en vigtig, principiel politisk lære – af nærværende budgetforslag.

EU-budgettet, og især dette budget, afspejler manglen på et europæisk politisk projekt, selv om de europæiske borgere i lyset af krisen og indledningen af den nye valgperiode mere end nogensinde har brug for et sådant projekt. Dette budget afspejler manglen på en global vision for Europa.

Rådet og Kommissionen har valgt at lade medlemsstaterne udarbejde deres egne, ofte rivaliserende, genopretningsplaner og har opgivet bestræbelserne på at koordinere en økonomisk, social og miljømæssig genopretning på EU-plan. Der er ikke blevet gjort forsøg på at skabe en løftestangseffekt, og der har ikke været nogen tilskyndelse til europæisk solidaritet.

Rådet og Kommissionen letter deres samvittighed ved at gennemføre en genopretningsplan i flere faser. 2010-budgettet finansierer faktisk anden del af genopretningsplanen med 5 mia. EUR i alt, et latterligt beløb. Ganske vist afsættes der 300 mio. EUR til mejerifonden, men dette beløb er utilstrækkeligt, når vi f.eks. ved, at landbrugernes nettoindkomst i Frankrig faldt med 34 % i 2009.

I 2010-budgettet er der øremærket 25 mio. EUR til mikrofinansiering, og budgetforslaget vedrørende interventioner under Samhørighedsfonden fastholdes stik imod Rådets anbefaling.

Vi stemmer således til dels for budgettet, da der ikke er noget alternativ, og pr. automatik, da Europa – borgerne – ikke kan undvære disse, uanset hvor utilstrækkelige de er. Vi må ikke desto mindre – og det er presserende – i fællesskab sætte spørgsmålstejn ved de metoder, som vi anvender til at finansiere de nødvendige ambitiøse politikker i EU og til at sprænge EU-budgettets nuværende begrænsede og uegnede rammer.

Kommissionsformand Barroso kan ikke blot fremsætte vigtige politiske erklæringer, idet han er nødt til at fortælle os, hvordan han agter at finansiere de fremtidige europæiske politikker, som han taler så meget om, især politikkerne vedrørende den nye strategi for vækst og klimaændringer. Det vil ikke fremover være muligt at indrette sig på et så stramt budget som det, der ligger på bordet.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Hr. formand! Jeg støtter fuldt ud Europa-Parlamentets beslutning om at prioritere finansieringen af den europæiske økonomiske genopretningsplan. En genopretningsplan af denne art er nødvendig, hvis vi skal fremme den økonomiske efterspørgsel og genetablere regionens konkurrenceevne.

Arbejdsløsheden i Europa er stigende som følge af den økonomiske krise, og den rammer den europæiske økonomi hårdt. Desværre er unge førstegangsjobsøgende hårdest ramt. Det er meget vigtigt, at der træffes foranstaltninger til at beskytte de mest udsatte befolkningsgrupper.

Vi skal udarbejde videreuddannelsesplaner, således at de personer, der mister deres job i dag, fremover hurtigt kan finde et andet job.

Genopretningsplanen skal samordnes med Den Europæiske Socialfond og Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen.

Siden 1973, da Irland tiltrådte EU, har EU i nødvendigt omfang gentagne gange påtaget sig en central rolle i bekæmpelsen af arbejdsløsheden i Irland gennem Den Europæiske Socialfond.

EU har på ny påtaget sig en positiv rolle i Irland, og genopretningsplanen er i denne forbindelse af afgørende betydning.

Formanden. – Tak. Som næstformand med ansvar for flersprogethed vil jeg gerne sige, at det glæder mig meget, at De taler gælisk i Parlamentet.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg har fire bemærkninger.

For det første vil jeg gerne understrege, at det er tvingende nødvendigt at bruge 2010-budgettet og navnlig den europæiske samhørighedspolitikks finansielle instrumenter til at stimulere den økonomiske aktivitet i alle EU's regioner og byer og skabe den nødvendige løftestangseffekt for at puste nyt liv i medlemsstaternes økonomier. Samhørighedspolitikken er en stærk og nødvendig bro mellem genrejsning efter krisen og langsigtede strukturændringer i den europæiske økonomi.

For det andet er det årsagen til, at Regionaludviklingsudvalget har opfordret Kommissionen og medlemsstaterne til ikke kun at anvende de disponible finansielle ressourcer til investeringer i prioriteterne for samhørighedspolitikken for programperioden 2007-2013 – klimaændringer, viden og innovation, energieffektivitet, vedvarende energi, bredbånd, bæredygtig bytrafik og fornyelse af kvalifikationer – men også til at fremme samhørighedspolitikken løftestangseffekt. De skal således effektivt benytte alle de finansieringstekniske redskaber, der er blevet tilvejebragt inden for rammerne af samhørighedspolitikken i samarbejde med Den Europæiske Investeringsbank for at hjælpe små og mellemstore virksomheder med at overleve denne vanskelige periode, men først og fremmest med at stå distancen, med at tilpasse sig en global økonomi i forandring og med at tackle udfordringerne – og mulighederne – i forbindelse med klimaændringerne.

For det tredje vil jeg gerne understrege over for medlemmerne, at alle betalingsanmodninger vedrørende Den Europæiske Fond for Regionaludvikling og Samhørighedsfonden under 2009-budgettet, der beløber sig til 25,5 mia. EUR i alt, er blevet udnyttet fuldt ud og dermed bidrager til genopretning, strukturændringer, vækst, beskæftigelse, klimaændringer og energieffektivitet.

Endelig beklager jeg i denne forbindelse nedskæringerne i støtten til kandidatlandene, IPA-instrumentet vedrørende regional udvikling og udvikling af menneskelige ressourcer, der omhandler områder såsom arbejdsløshed, social udstødelse og investering i uddannelse – en nedskæring på 7 mio. EUR, hvilket udgør 0,5 % af de disponible driftsbevillinger til forvaltning – uden hensyntagen til behovet for at sikre en forsvarlig lokal forvaltning og uden hensyntagen til de grundlæggende principper for forsvarlig økonomisk forvaltning, som Parlamentet lægger stor vægt på.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne indledningsvis lykønske ordførerne med de resultater, de opnåede under forhandlingerne om 2010-budgettet. De europæiske borgere har mere end nogensinde brug for et betydeligt EU-budget, der kan tackle den økonomiske krise og deres problemer.

Medlemsstaternes budgetter har i øjeblikket meget vanskeligt ved at imødegå den økonomiske krise, især da mange af de problemer, de slås med, er grænseoverskridende. Der er tale om globale problemer, som kræver en samordnet indsats på højeste niveau. Det glæder mig således, at vi i dag kan forelægge et budget for Parlamentet, der sikrer hele finansieringen af anden fase af den europæiske økonomiske genopretningsplan med et beløb på 1 980 mio. EUR. Vi vil sandsynligvis se de første tegn på økonomisk opsving i 2010, men der vil imidlertid blive lagt et stor pres på de nationale budgetter som følge af de foranstaltninger, der er blevet truffet gennem det seneste år. Det forventes desuden, at arbejdsløsheden vil nå op på et rekordhøjt niveau i medlemsstaterne.

Den kommende Kommission får et meget stort ansvar for at hjælpe medlemsstaterne og EU-borgerne med at overvinde disse strabadser. Jeg vil imidlertid gerne henlede medlemsstaternes opmærksomhed på deres ansvar for at sikre adgang til EU-midler. Alle vores forhandlingsbestræbelser for at sikre midler til samhørighedspolitikken er meningsløse, hvis disse midler ikke anvendes. Jeg vil i lighed med mine kolleger opfordre til, at den flerårige finansielle ramme for 2007-2013 revideres så hurtigt som muligt, idet vi ellers ikke vil være i stand til at forelægge et budget for 2011 for Parlamentet.

Jeg vil gerne komme med en yderligere afsluttende bemærkning. 2010-budgettet indeholder stadig et innovativt element, som mange måske ikke tillægger stor betydning, om end det er vigtigt. Jeg tænker her på indledningen af forberedelserne til etableringen af en fælles europæisk ramme for Sortehavsregionen. Dette initiativ er en anerkendelse af Sortehavet som et vigtigt europæisk anliggende og mindsker forskellen i tilgangen til Sortehavet og Østersøen i EU's politikker.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, hr. formand for Rådet! Jeg vil gerne lykønske ordførerne og vores formand for Budgetudvalget, min ven, hr. Lamassoure.

Jeg har fem bemærkninger. Den første vedrører forskning, navnlig i sjette og syvende rammeprogram. Budgetkontroludvalget understreger på ny, at vi af hensyn til retssikkerheden ønsker, at Kommissionen afstår fra at genberegne finansieringsoversigterne for projekter, som allerede er godkendt og afviklet, på grundlag af nye fortolkninger af berettigelseskriterierne. Vi gentager vores anmodning til Kommissionen om ikke at afvige fra internationale regnskabs- og revisionsstandarder.

Det andet punkt er inddragelsen af EU-ansattes pensioner i budgettet. Vi foreslår, at kravene over for medlemsstaterne med hensyn til pensioner til personalet – 37 mia. EUR pr. 31. december 2008, en stigning på 4 mia. EUR siden 2007 – bogføres som et aktiv, og vi foreslår, at mulighederne for at oprette en EU-pensionsfond undersøges.

Det tredje punkt er, at OLAF bør støttes. Det bør styrkes, så det kan varetage sine opgaver bedre, især i forbindelse med interventioner i tredjelande.

Det fjerde punkt er, at vi ønsker, at Kommissionen tilvejebringer midlerne til afholdelse af en interinstitutionel konference med det formål at opnå en positiv revisionserklæring fra Den Europæiske Revisionsret med deltagelse af repræsentanter fra de nationale revisionsretter, Den Europæiske Revisionsret, de nationale parlamenter og de berørte forvaltninger.

Det sidste punkt er, at EU investerer for lidt, og jeg vil gerne fremsætte et forslag for egen regning. Er det ikke på tide, at vi indfører et afsnit om investeringer i vores budget, og at vi i samarbejde med Den Europæiske Investeringsbank – jeg foreslår, at EU, nu da EU har fået status som juridisk person, sammen med medlemsstaterne indgår i et partnerskab med Den Europæiske Investeringsbank – udarbejder en investeringsplan, navnlig vedrørende transeuropæiske net? Dette område omfatter bl.a. energi, motorveje, højhastighedstogforbindelser, vandveje, universiteter, uddannelse, bredbånd, sundhed og rummet.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Hr. formand! Det er første gang, jeg deltager i forhandlingen om budgettet i Parlamentet, og jeg har været meget imponeret over, at der er enighed om Parlamentets prioriteter, og at der er enighed om, at vi skal beskytte disse prioriteter. Jeg vil gerne takke alle, der har været involveret i denne proces.

Vi har opnået meget. Vi har ikke opnået alt, men jeg glæder mig over, at vi har opnået så meget. Jeg glæder mig navnlig over erklæringerne om strukturfondene og samhørighedspolitikken. Jeg håber, disse erklæringer vil blive husket, når vi fastlægger politikker efter 2013. Parlamentet står imidlertid stadig over for at skulle træffe en række svære beslutninger, f.eks. om finansiering af mikrofinansieringsfaciliteten – jeg håber, at medlemmerne fortsat vil betragte denne som en prioritet – om finansiering til Kozloduy i de næste tre år og

om finansiering af nye prioriteter: prioriteter fastlagt i København, prioriteter forbundet med gennemførelsen af Lissabontraktaten og prioriteter forbundet med den nye 2020-strategi, som vi skal drøfte næste år.

Vi er nødt til at løse alle disse problemer, samtidig med at vi gør os klart, at margenerne er snævre, og at Rådet vil være tilbageholdende med at tilvejebringe yderligere midler. Det er derfor helt afgørende, at der snarest muligt foretages en grundlæggende revision af budgettet. Vi bør sikre, at budgettet fremover er i overensstemmelse med vores prioriteter.

Vi skal også undersøge muligheden for at oprette en ny budgetpost for Globaliseringsfonden i stedet for at fortsætte med at bruge midler fra andre budgetposter. Vi skal også sikre, at der er tilstrækkelige midler under fleksibilitetsinstrumentet, således at vi kan tilpasse os og ændre vores prioriteter. I øjeblikket er der ikke tilstrækkelige midler. Hvis vi får alt dette igennem, kan vi opfylde vores prioriteter, og endnu vigtigere, kan vi vise de europæiske borgere, at Parlamentet er relevant.

EU-budgettet bør afspejle vores prioriteter, men det bør også afspejle EU-borgernes prioriteter. Det er Parlamentets hovedbudskab, men også Kommissionens og Rådets hovedbudskab.

Csaba Óry (PPE). – (HU) Hr. formand! Det er måske ikke noget tilfælde, at forberedelserne til budgettet for 2010 tiltrækker så stor opmærksomhed. Den store opmærksomhed er fuldt ud berettiget i lyset af den voksende arbejdsløshed og de vanskeligheder, som krisen er årsag til. Som ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender vil jeg gerne takke ordføreren, hr. Surján, for den professionelle måde, hvorpå han har håndteret de relevante dossierer.

Tidligere angav vi følgende prioriteter i den holdning, jeg fik noteret i Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender. Vi gav naturligvis topprioritet til instrumenter, der har til formål at afhjælpe følgerne af den finansielle og økonomiske krise for Europas borgere. Vi støttede ethvert forslag, herunder stigningen på 8,4 %, der har til formål at styrke konkurrenceevnen, som vi håber, vil beskytte arbejdspladser eller skabe nye og bidrage til den økonomiske genopretningsplan, den fornyede Lissabonstrategi og programmet for livslang læring.

Vi fremhævede også opgaverne i forbindelse med Socialfonden, erhvervsuddannelse, opnåelse af tekniske kvalifikationer og livslang læring. Jeg føler, det er særlig vigtigt, at det lykkedes for os at øremærke 25 mio. EUR til finansiering af den kommende mikrofinansieringsfacilitet i 2010. I går drøftede vi denne nye facilitet. Forhåbentlig vil vi også hurtigt kunne nå til enighed om de øvrige detaljer vedrørende finansieringen.

Efter min mening er det vigtigt for budgettet at fremhæve betydningen af finansieringen af aktiviteterne og politikkerne under budgetpost 1a. De vil bidrage til bæredygtig udvikling og jobskabelse. Jeg ville især glæde mig over de punkter, der har til formål at forbedre situationen for små og mellemstore virksomheder, samt støtten til Progress-programmet, EURES-rådgivnings- og informationsnetværket og pilotprojekter som Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen.

Samlet set føler jeg, at de mål, som Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender har udstukket, kan spille en væsentlig rolle for budgettet, og derfor skylder vi ordførerne tak.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Hr. formand! I det foregående Parlament var der stor opmærksomhed om medlemmernes og assistenternes statutter, og det synes jeg, var helt på sin plads. Nu, i starten af dette Parlament og den nye Kommission, er tiden inde til, at vi retter vores opmærksomhed mod andre medarbejdere ved de tre institutioner og undersøger deres rolle.

Vi er meget privilegerede, fordi nogle meget professionelle og engagerede mennesker arbejder for Parlamentet, Rådet og Kommissionen, men i virkeligheden har vi ingen idé om, præcis hvad mange af disse medarbejdere laver for Parlamentet. De laver det, de har lavet i årevis.

Når der er 27 medlemsstater repræsenteret i Parlamentet, 27 kommissærer, der samles i Kommissionen fra disse medlemsstater, og Rådets ministre, der tager hjem til deres parlamenter og kommer her, er det meget nemt for de medarbejdere, der er udvalgt til at tjene os, faktisk at overtage dagsordenen.

Det, jeg beder om helt fra starten af dette Parlament, er, at den tiltrædende Kommission – jeg ved i øvrigt ikke, hvor stor en andel af budgettet der går til personalet, men jeg ved, det er en betydelig andel – kræver en undersøgelse af, hvad de tre institutioners personale laver for at sikre, at de løser deres opgave og er effektive, og frem for alt at de er gennemsigtige og står til regnskab for det, de laver. Det synes jeg, ville være en vigtig service over for offentligheden.

Der er en form for voksende opfattelse af, at der findes et ansigtsløst bureaukrati. Den holdning deler jeg ikke, og det skal ikke opfattes som et indirekte kompliment, for vi har nogle vældig gode medarbejdere, men det er ikke målestokken for effektivitet. Vi er nødt til at vide, hvad personalet bestiller, og hvis vi er seriøse omkring Lissabondagsordenen med en effektiv og virkningsfuld økonomi, må vi være sikre på, at det personale, der arbejder for vores tre institutioner, anvendes nyttigt, effektivt og ansvarligt. Efter min mening bør der i hver institution være en vicegeneralsekretær, der med jævne mellemrum aflægger rapport til institutionen om personalets effektivitet.

Jeg vil bede Kommissionen om at få foretaget en uvildig og rimelig undersøgelse heraf i begyndelsen af den nye Kommissions embedsperiode.

Tadeusz Zwiefka (PPE). – (PL) Hr. formand! Det lader til, at det også under budgetforhandlingen er umagen værd at påpege, at loven er et grundlæggende element i samfundslivet, og at dens sammenhængskraft forener vores kontinent. EF-Domstolen spiller en afgørende rolle på dette område, og derfor har Retsudvalget fremlagt en række ændringsforslag, der har til formål at genindføre midler, der blev bevilget i det oprindelige budgetforslag, og som dårligt nok tillader Domstolen at dække sine mest grundlæggende behov.

Et af de mest presserende problemer er spørgsmålet om at forhøje budgetmidlerne for 2010 for oversættelse af præjudicielle spørgsmål, hvilket er et grundlæggende instrument, som nationale domstole benytter for at kunne tilpasse national jurisdiktion til europæisk jurisdiktion. Domstolen har ikke tilstrækkelige midler til at afsætte yderligere personaleressourcer til sin oversættelsesservice, hvilket er årsag til forsinkelser i domstolsbehandlingen. Bevilling af yderligere midler til Domstolen vil medvirke til at forøge effektiviteten på området samt til at reducere forsinkelser i medlemsstaternes domstolsbehandling. Rådets reduktion af bevillingen påvirker de allerede stærkt indskrænkede strategiske it-projekter, som Domstolen har foreslået for 2010 for at forbedre kvaliteten af den service, den yder, med en samtidig reduktion i personalet. Det er bydende nødvendigt, at bevillingerne fra det fælles budgetforslag bliver genindført. Informationsteknologi er et grundlæggende område, der gør det muligt at leve op til tidens nye udfordringer, skaber besparelser på lang sigt og giver borgerne bedre service.

Jeg vil også gerne understrege behovet for at støtte udkastet til en referenceramme. I februar 2009 fremlagde en gruppe akademikere den endelige version af et resume af udkastet til den referenceramme, som de europæiske institutioner kan bruge som grundlag for etablering af europæisk aftaleret. På dette stadie er det yderst vigtigt at stille rammerne til rådighed på så mange af de officielle sprog som muligt for at sætte politiske og juridiske grupper og andre interesserede parter i stand til grundigt at drøfte fremtiden for europæisk aftaleret. Det glæder mig, at Parlamentet vil rette op på Rådets fejltagelser og gøre det muligt for Domstolen at fungere bedre.

FORSÆDE: Libor ROUČEK

Næstformand

György Schöpflin (PPE). – (EN) Hr. formand! Ligesom alle andre synes jeg, at det er et særdeles godt budget. Der er lagt en masse arbejde i det, og tillykke til alle dem, der har været involveret i det.

Det, jeg gerne vil på dette tidspunkt i debatten, er at prøve at se de store linjer. Der er ydet yderst vigtige bidrag om bestemte emner, men vi er nødt til at se på en bredere europæisk sammenhæng for at forstå betydningen af det, vi taler om. For mig at se er det sådan i et demokrati, at hver institution skal have et budget, og institutionerne må gøre rede for, hvad den bruger pengene til, over for dem, der faktisk yder bidragene og stiller midlerne til rådighed.

Derfor er lige præcis dette budget fyldt med ansvarlighed. Faktisk er det fyldt med det ansvar, der følger af at være budget for en institution, der er særlig engageret i gennemsigtighed og ansvarlighed. Ikke mindst i lyset af vores engagement i gennemsigtighed og ansvarlighed vil det fremme god regeringsførelse, og i en ideel verden vil det styrke tilliden mellem dem, der bruger, og dem, der yder. Måske skulle jeg understrege, at det er i en ideel verden – virkeligheden er tit anderledes. Den særlige betydning af denne gennemsigtighed er, at den kan være med til at overvinde afstanden mellem enkeltpersoner og dem, der udøver magt. Denne afstand – det tror jeg, vi alle kan blive enige om – er uundgåelig i det moderne liv, så hver institution må gøre, hvad den kan for at bygge bro over kløften.

Og så er der oven i købet vanskelige tider forude for Europa, og det tror jeg, skaber større usikkerhed blandt borgerne. Det, vi kan gøre i denne forbindelse, er at belyse spørgsmålene ved at fremme debat og diskussion,

hvilket i øvrigt bør omfatte uenigheder. Set fra den synsvinkel tror jeg, at budgettet er et fortrinligt skridt i den rigtige retning, og jeg støtter det fuldt ud.

Peter Št'astný (PPE). – (EN) Hr. formand! Budgettet for 2010 er langt fra rundhåndet – ligesom ethvert andet budget. Omstændighederne taget i betragtning er vi nødt til at arbejde med det, vi har, og det er virkningerne af en større global krise som topprioritet. Alt andet kommer i anden række.

Som ordfører for Udvalget om International Handel håber jeg, at de forøgede beløb under budgetpost 4 (EU som global aktør) bliver godt investeret og godt styret, så de kan stimulere forøgede handelsstrømme, og kombineret med elimineringen af barrierer burde vi opnå stærkere vækst i BNP og beskæftigelse.

Doharundens udviklingsdagsorden er den bedste multilaterale platform til at fuldføre denne opgave, især i udviklingslande. Derfor er der et stærkt incitament for at bringe denne langvarige saga til en vellykket afslutning, eftersom vi da vil være i stand til at bekæmpe de ubehagelige følger af globaliseringen med et virkelig stærkt værktøj.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Hr. formand, mine damer og herrer! Budgettet for 2010 er et vanskeligt kompromis. På den ene side er det meningen, at det skal begrænse den økonomiske krise, og samtidig finansierer vi indsatsen for at bekæmpe klimaforandringerne, primært ved at begrænse CO₂-udledninger. Det er godt, men på kort sigt må det bestemt begrænse udviklingen, som er et område, hvor vi fortsat bruger for lidt.

Det forøgede forbrug til forskning og innovation er berettiget. Det vil forbedre vores konkurrenceevne. Det lader til, at vi stadig bruger for lidt på uddannelse, herunder på Erasmus-udvekslingsprogrammet. Det er godt, at der er fundet penge – selv om beløbet er for lille – til mælkefonden, for sidste år har været hårdt for de europæiske landmænd. Hvis vi ønsker at stimulere de økonomiske forhold og reducere arbejdsløsheden og social udstødelse, skulle vi forøge bevillingen til mikrofinansieringsfaciliteten. Finansiering af bredbåndsforbindelser i landdistrikter er vigtigt for udviklingen, men som jeg sagde, er dette budget naturligvis et kompromis.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne have ordet i henhold til catch-the-eye-proceduren, eftersom jeg tidligere kun fik ét minuts taletid, selv om jeg ifølge dagsordenen skulle have to. Jeg vil blot gerne tilføje en ting. Selv om jeg sammen med resten af min gruppe på torsdag vil stemme for det budget, vi drøfter, vil jeg ikke desto mindre understrege, at vi ikke kun befinder os midt i en økonomisk, finansiel og miljømæssig krise – som det blev påpeget tidligere – men også en meget dyb social krise knyttet til den voksende arbejdsløshed.

Selv om budgettet udgør et nøje afstemt kompromis, beklager jeg personligt, at medlemsstaterne ikke har taget højde for de stærke politiske signaler, der er udsendt netop til dem, der oplever vanskeligheder. Der blev udtrykt ønske om yderligere midler som led i planen om at hjælpe de fattigste borgere, men det blev der desværre ikke gjort mere ved. Det beklager jeg, for det ville have sendt et stærkt signal om, at vi bevæger os i retning af et mere socialt Europa.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer! Budgettet for 2010 er et eksempel på et godt kompromis. Jeg er bestemt ikke enig med de kolleger, der har sagt, at budgettet for 2010 er et krisebudget. Vi, repræsentanterne for visse stater, ved ganske udmærket, hvad et krisebudget er, når budgetprovenuet er faldet med 30 % eller mere på to år.

Vi må gratulere Kommissionen for visse prioriteter. Sammen med Rådet og Parlamentet har den mobiliseret ekstra midler, især for at finansiere f.eks. den økonomiske genopretningsplan, skabe bedre adgang til bredbåndsforbindelser til internettet og finansiere SET-planen. Jeg vil også gerne nævne, at der er nogle problematiske områder.

Ikke desto mindre vil jeg gerne henlede opmærksomheden på min kollega hr. Godmanis' indlæg, hvor han nævnte, at individuelle stater i over et år har undladt at forvalte økonomisk støtte. Derfor mener jeg virkelig, at det er et godt budget. Det fortjener støtte, og jeg gratulerer Kommissionen.

Ivars Godmanis (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne kort understrege en ting, mens kommissæren er her.

Vi har et problem. I Regionaludviklingsudvalget arbejder vi stadig på de forslag til ændringer, ifølge hvilke Kommissionen ikke vil bede medlemsstaterne om samfinansiering i 2009-2010. Hele bevillingen beløber

sig til mere end 6,6 mia. EUR. Vi har vedtaget budgettet for 2010, men der er ingen penge i budgettet til at gøre noget ved disse behov. Budgettet for 2009 er udløbet.

Regionaludviklingsudvalget venter stadig på det nye forslag fra Kommissionen, for det foregående forslag blev afvist af Rådet. Vi er nødt til sige meget tydeligt, hvad vi skal gøre nu. Som jeg forstår det, er der ikke plads til dette forslag, men situationen skal afklares. Ellers arbejder Regionaludviklingsudvalget i én retning, mens vi i Budgetudvalget ikke vil have nogen anelse om, hvad vi kan gøre, fordi vi ikke har flere penge til disse forslag i det kommende budget for 2010.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Her midt i den økonomiske og sociale krise, som har forfærdelige følger for beskæftigelsen og folks levevilkår, beklager jeg at måtte sige, at dette budgetforslag for 2010 ikke tilnærmelsesvis går langt nok. Det tager ikke engang højde for hverken de finansielle perspektiver, der pegede i retning af 1,1 % af Fællesskabets BNI, eller det forslag om 1,08 % af Fællesskabets BNI, der blev fremlagt og vedtaget ved førstebehandlingen af budgettet.

Det forslag, der nu skal vedtages, befæster et budget, der prioriterer og finansierer EU's neoliberale og militaristiske tendenser. Det skal bemærkes, at dette første budget under Lissabontraktaten er til skade for den højt besungne politik om økonomisk og social samhørighed, som nu får en langt mindre andel. I samlede udbetalinger beløber nedskæringen i forbruget på samhørighed sig til omkring 2,5 mia. EUR sammenlignet med det, der blev vedtaget ved førstebehandlingen.

Af alle disse årsager kan vi ikke støtte dette budgetforslag, der er over 11 mia. EUR mindre, end det var planlagt i den flerårige finansielle ramme for 2010.

Hans Lindblad, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Jeg synes, vi har haft en spændende forhandling. Vi har forskellige holdninger, og sådan skal det også være. Der er nogle, der ønsker at indskrænke budgettet. Men det lader til, at mange ikke vil være tilfredse, før de nationale budgetter er fuldt ud overført til EU. Heldigvis er det formentlig ikke vælgerne ønske at overføre al magt til Parlamentet.

Hr. Färm stillede mig et direkte spørgsmål. Når man lytter til hr. Färm, skulle man tro, at der ikke ville være nogen beskæftigelsespolitik i Europa, hvis vi ikke havde mikrokreditter. Men det er naturligvis ikke tilfældet. De forskellige medlemsstater investerer enorme beløb i at støtte økonomien og beskæftigelsen. Desuden forøger Europa generelt budgettet betydeligt, herunder med bevillingen af 5 mia. EUR gennem genopretningsplanen. Sluttelig har vi også Den Europæiske Centralbanks meget ekspansive politik. Så der er ingen tvivl om, at vi har en meget stærk politik for beskæftigelse og vækst.

Hvis hr. Färm mener, at mikrokreditter bør prioriteres højere, er der naturligvis noget andet, der må nedprioriteres. Det handler om at vælge. Men det er naturligvis ikke en acceptabel løsning bare at ville have mere og så sende regningen til medlemsstaterne.

Vladimír Maňka, ordfører. – (SK) Hr. formand, mine damer og herrer! Tak for de inspirerende indlæg. Jeg vil gerne takke repræsentanterne fra de europæiske institutioner, formandskabet for Parlamentet, skyggeordførerne, koordinatorene og alle de tilstedeværende.

Alt har fundet sted i år under ledelse af to formænd for Budgetudvalget. I årets første halvdel var det hr. Böge og i den anden hr. Lamassoure. Jeg er sikker på, at jeg ikke er den første, der fortæller hr. Böge og hr. Lamassoure, at De begge har ydet et glimrende bidrag til udvalgets arbejde og hele budgetprocessen.

Jeg værdsætter samarbejdet med det svenske formandskab og kommissæren. De kvinder og mænd, der ikke viser sig offentligt, er vores rådgivere, assistenter og administrative medarbejdere. Men de er helt centrale. Uden dem kunne vi ikke have opnået dagens resultat. Jeg vil gerne takke dem alle.

Lissabontraktaten vil påvirke samtlige Parlamentets og de andre institutioners tjenestegrene. For Parlamentet vil omfanget af fælles beslutningstagning vokse dramatisk og omfatte op til 95 % af lovgivningen på områder som frihed, sikkerhed og retfærdighed, landbruget, fiskeri, forskning og strukturfondene. Det kvalificerede flertal vil blive brugt mere i Rådet, og der bliver etableret en række nye juridiske grundlag på områder som turisme, sport, energi, civilforsvar og administrativt samarbejde. Det vil generelt forøge EU's lovgivningsmæssige aktiviteter med betydelig overordnet indvirkning på Parlamentets beføjelser og aktiviteter og derfor også på behovet for at styrke administrationen.

I de kommende måneder vil vi undersøge og sætte tal på de finansielle ressourcer, der er nødvendige for at kunne gennemføre EU's nye politikker i forbindelse med Lissabontraktaten. Jeg mener, at det vil lykkes os i fællesskab at indlede den næste budgetproces.

Jutta Haug, ordfører. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle mine kolleger. Det er lykkedes os at nå frem til en fælles holdning i forhold til Rådet. Men jeg vil også gerne takke Rådet og dets formandskab mange gange. Alle, der kender mig, vil vide, at jeg ikke normalt kaster om mig med ros og taksigelser. Ikke desto mindre vil jeg gerne udtrykke min dybtfølte taknemmelighed over for det svenske formandskab og især hr. Lindblad for indsatsen og for den konstante tilstedeværelse under drøftelserne om budgetspørgsmål. Det var en positiv forskel i forhold til de andre formandskaber for Rådet, jeg har oplevet i min lange karriere som medlem af Parlamentet. Mange tak.

Her til formiddag var der mange medlemmer, der deltog i debatten, og jeg mener, at der ved denne lejlighed var mange flere medlemmer involveret end normalt. Størstedelen af dem talte om budgettets begrænsninger og struktur. Men vi kan roligt gå ud fra, at budgettet for 2010 bliver det sidste af sin slags, det sidste med denne struktur, som får os til at tro, at vi kan finansiere EU's nødvendige politikker og dets nye udfordringer og opgaver på denne måde.

Vi forventer, at den nye Kommission hurtigt vil gennemføre midtvejsrevisionen, eftersom den i henhold til aftalerne fra 2006 skulle have været fremlagt senest i 2009, med andre ord inden udgangen af i år. For at skære det ud i pap forventer vi også et revisionsforslag for den nuværende finansielle ramme. Reformen kan ikke vente til 2014. Vi har behov for bæredygtige instrumenter nu, så EU kan imødegå den nærmeste fremtids udfordringer med demokratisk legitimitet, som formanden for Budgetudvalget, hr. Lamassoure, netop har opfordret til på vores alles vegne.

Reimer Böge, ordfører. – (DE) Hr. formand! Nu hvor vi alle er enige om budgettet for 2010 i overensstemmelse med de politiske realiteter, er vi i dag nødt til at koncentrere os om det, der ligger foran os de næste par måneder.

Eftersom Rådet har bevilget sig selv 23,5 mio. EUR ved hjælp af en meget ensidig proces, må vi også meget hurtigt indføre de nødvendige tillæg til det parlamentariske budget for at bibeholde balancen mellem institutionerne og sikre Parlamentets evne til at reagere på de udfordringer, som Lissabontraktaten medfører. Vi må også udvise den nødvendige opmærksomhed over for gruppernes, udvalgenes og især de enkelte medlemmers evne til at handle i forhold til de forestående opgaver.

Desuden må vi i løbet af de næste par måneder gennemføre generelle drøftelser om justeringer, gennemgange og revisioner. Det drejer sig om at justere, forny og forbedre den interinstitutionelle aftale. Det handler om at knytte dele af den interinstitutionelle aftale sammen i en flerårig finansiell ramme med en anden beslutningsproces baseret på Lissabontraktaten. Det handler om den fælles beslutningsprocedure i finansforordningen. Desuden har det f.eks. at gøre med den store pakke, der skal udvikle EU-Udenrigstjenesten, både med hensyn til at sikre Parlamentets budgetrettigheder og til de mulige justeringer af de juridiske grundlag, der kan blive nødvendige for Udenrigstjenestens flerårige programmer.

Derfor vil jeg gerne på nuværende tidspunkt gentage, at uden justeringer, gennemgange og revisioner kan der ikke gennemføres noget. Vi kan ikke udsætte den nødvendige indfasning af Lissabontraktatens budgetmæssige udfordringer i det uendelige. Jeg forventer, at den nye Kommission vil tage fat på arbejdet snarest og fremlægge forslag, der garanterer Parlamentets rettigheder på alle områder og ikke forsøger at ændre individuelle rettigheder ad bagdøren, eftersom det kunne være til ulempe for Parlamentet. Vi ved, hvordan vi kan forhindre det.

László Surján, ordfører. – (HU) Hr. formand! Hvis vi ønsker at styrke europæernes følelse af sikkerhed i 2010, er vi nødt til at gennemføre dette budget på en effektiv og praktisk måde. Det er netop derfor, vi har styrket energisikkerheden, støtter jobskabelsen og indfører en mikrofinansieringsfacilitet. Vi støtter også forskning og udvikling samt livslang læring. Vi ønsker at hjælpe mejerisektoren og så vidt muligt reducere de skadelige virkninger af klimaforandringerne.

Sammen har vi opnået dette ved at bruge hver en øre af de midler, vi har modtaget gennem den flerårige finansielle ramme. Men det betyder, at budgettet har mistet enhver fleksibilitet og ikke indeholder tilstrækkelig råderum. Det er endnu en grund til, at midtvejsrevisionen haster så meget, hvilket jeg også gentager. Kommissionen og medlemsstaterne deler et særligt ansvar for den fremtidige succes. Vi kan kun se skatteyderne i øjnene, hvis vi anvender den tilgængelige ramme på en måde, der ikke alene er lovlig, men også formålstjenlig.

Hvis der er ressourcer til at skabe nye arbejdspladser, vil antallet af arbejdspladser faktisk stige. Hvis der er andre ressourcer til rådighed, der gør det muligt for underudviklede regioner at tage et stort skridt fremad, vil størrelsen af den lokale BNP i disse regioner faktisk vokse. Først når vi har kontrol over disse forhold, kan

vi sige, at vi har fået noget for pengene, og at det kunne betale sig for Europas borgere at yde dette offer, for det nuværende bidrag til EU's budget på 123 mia. EUR er bestemt et offer.

Jeg håber, at Parlamentet vil vise sin uforbeholdne støtte til den fremlagte betænkning, og at vi på torsdag vil give Europas borgere et godt budget, der ikke kun er juridisk, men også moralsk velfunderet.

Formanden. – Forhandlingen under ét er afsluttet.

Afstemningen om Jutta Haugs betænkning finder sted i morgen.

Afstemningen om Surján-, Mañka- og Böge-betænkningerne finder sted på torsdag.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Ádám Kósa (PPE), skriftlig. – (HU) Min kollega fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) hr. Surján samt hr. Mañka har gennemført en vigtig opgave. Ligesom med en budgetforhandling i et nationalt parlament er vi også nødt til at gøre det helt klart her i Parlamentet, hvad et budgetforslag specifikt indeholder, og hvilket budskab det sender til samfundet. På trods af at tilgængelighed ikke er nævnt i betænkningen, vil jeg gerne henlede Deres opmærksomhed på, at EU med basis i beslutningen i Rådet (almindelige anliggender) den 26. november som regional organisation har undertegnet De Forenede Nationers konvention om handicappedes rettigheder. I lyset heraf og i overensstemmelse med punkt 43 og bestemmelserne i bilag 2 til betænkningen bør vi hilse fælleserklæringen om politikken for bygninger velkommen.

Men det er meget vigtigt, at tilgængelighed inddrages i forbindelse med byggeri og andre investeringer i infrastruktur ud over at overholde de andre vigtige krav (f.eks. energibesparelser). De ekstra omkostninger til tilgængelighed er altid langt højere. Som led i dette er det altafgørende, at Parlamentet også tager synshandicappede i betragtning i forbindelse med sikkerhedskrav. Når man tegner bygninger og gør dem klar til brug, bør man f.eks. bruge tydelig skiltning og taktile gulvmarkeringer, der hjælper synshandicappede med at finde vej. I forbindelse med sprogtrettigheder betragter jeg det desuden som vigtigt, at ud over at gøre bygninger tilgængelige bør dokumenter, herunder elektroniske udgaver, også indeholde passende informationer om, hvordan synshandicappede kan få adgang til dem (hvilken software, der anbefales).

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Under en økonomisk krise, hvor Europas borgere udsættes for bølger af afskedigelser og nedskæringer i de sociale foranstaltninger, må EU også spare. Næste år har EU planer om at bruge omkring 123 mia. EUR, hvilket er syv mia. mere end i år. I økonomisk vanskelige tider er der naturligvis brug for tiltag til at stimulere økonomien, men det er tvivlsomt, om instrumenter som det europæiske økonomiske genopretningsprogram kan det. Tidligere har højt besungne EU-programmer vist sig at være ganske tandløse. Desuden har forskellige EU-subsidier vist sig at være en invitation til at begå mange forskellige former for misbrug. Den Europæiske Revisionsret har i årevis i sine årlige rapporter påpeget åbenlyse fejl i landbrugs- og strukturfondene. Det betyder, at skatteydernes hårdt tjente penge i årevis er forsvundet ad mystiske kanaler. De indviklede forordninger, som tit forvirrer selv eurokraterne i Bruxelles, er en væsentlig faktor i de mangler, der præger systemet. EU har ikke engang styr på inddrivelsen af midler, der er blevet fejlagtigt udbetalt. Derfor er den fortsatte oppusten af EU's budget ikke den rigtige vej at gå. I stedet bør fejlene elimineres fra systemet ved hjælp af vidtrækkende renationaliseringsforanstaltninger, f.eks. i landbrugssektoren. Det ville sætte medlemsstaterne i stand til selv at beslutte, hvilke områder de ønsker at subsidiere. Hvad foranstaltningerne til stimulering af økonomien angår, bør de indgå i en koordineret tilgang fra medlemsstaternes side.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) I marts 2009 er det hensigten med den økonomiske genopretningsplan, der er blevet vedtaget af Rådet, at 5 mia. EUR af EU's ubrugte budgetmidler i 2009 og 2010 skal afsættes til investering i projekter, der vedrører forbindelse af energinetværk og udvikling af bredbåndsnetværk. Jeg bemærker med stor glæde, at der i forbindelse med andet år (2010) af finansieringen af genopretningsplanen for den europæiske økonomi blev opnået et resultat i Forligsudvalget gennem undersøgelse af den finansielle ramme for 2007-2013 og overførsel af midler, der garanterer finansiering på 2,4 mia. EUR næste år og gør det muligt at gennemføre de mål, der er angivet i den økonomiske genopretningsplan. Hvis ændringerne i den finansielle ramme i forbindelse med genopretningsplanen for den europæiske økonomi kun efterlader meget få midler i 2010 til at dække de forventede finansielle behov, er jeg enig med ordføreren i, at den ikraftværende flerårige finansielle ramme ikke dækker EU's økonomiske behov, og i, at Kommissionen øjeblikkeligt bør fremsætte et forslag om et foreløbigt resumé over den ikraftværende flerårige finansielle ramme.

Pavel Poc (S&D), skriftlig. – (CS) Jeg vil gerne starte med at rose alle, der har arbejdet på budgettet. Udarbejdelsen af et EU-budget under en økonomisk krise og i overgangsperioden fra Nice til Lissabon har været en meget vanskelig opgave. Budgettet for 2010 er det sidste i denne struktur. Ikke desto mindre er Lissabontraktaten trådt i kraft, og det vil blive vanskeligt at arbejde inden for rammerne af et budget, hvis struktur ikke afspejler de nye forhold. Uanset hvor kompliceret ratificeringen af Lissabontraktaten viste sig at være, må det ikke blive en undskyldning for Kommissionen, der ikke har fremlagt udkastet til en ny budgetstruktur til tiden. Kommissionen må straks fuldføre denne opgave. Budgettet for 2010 udgør et nøje afstemt kompromis og udnytter fuldt ud alle mulighederne for at fordele udgifter. Som resultat heraf og af økonomiske udsving som følge af den turbulente periode under den økonomiske krise kan budgettet ende med at være meget skrøbeligt. Budgettet må støttes i bevidstheden om, at det måske er for spinkelt udført i betragtning af den aktuelle usikre periode, og det vil kræve en del fleksibilitet at arbejde med det i 2010.

Georgios Stavrakakis (S&D), skriftlig. – (EL) Jeg vil også gerne udtrykke min tilfredshed med den opnåede enighed om budgettet for 2010. Samtidig bør man dog bemærke, at råderummet vil være yderst begrænset flere år frem. EU vil ikke have mange reaktionsmuligheder, hvis der opstår uforudsete behov, eller hvis EU ønsker at reagere på nye politiske udfordringer som f.eks. EU's strategi for 2020 eller på nye foranstaltninger til bekæmpelse af klimaforandringer.

Jeg er særlig tilfreds med, at det takket være Parlamentets vedholdenhed lykkedes os at sikre finansieringen til energinetværk og infrastrukturer inden for rammerne af den økonomiske genopretningsplan med vægt på grønne teknologier, innovation, forskning og etablering af bredbåndsnetværk i landdistrikter.

Det er også yderst vigtigt, at det lykkedes os at sikre levedygtigheden for eksisterende fællesskabsinfrastrukturer og -værktøjer inden for civilbeskyttelse, især ved yderligere at styrke EU's evne til hurtig reaktion i tilfælde af naturkatastrofer, hvilket baner vejen for fremtidig oprettelse af en europæisk civilbeskyttelsesstyrke.

Sluttelig tror jeg, at vi alle er enige om, at vi ikke kan tale om et bedre Europa, om et Europa, der er tættere på borgerne, uden finansiering, der står mål hermed.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Budgettet for 2010 er det sidste budget, der vedtages i henhold til Nicetraktaten. Den nye traktat giver Parlamentet mere magt og det sidste ord i vedtagelsen af budgettet. Parlamentet og Rådet vil have lige stor magt som lovgivere på områder såsom landbrug, energi, immigration, retlige og indre anliggender, sundhed og strukturfondene, hvilket naturligvis også omfatter disse områders relevante budgetter. Budgettet for 2010 bevilger betydelige andele af sine midler til bevarelse og forvaltning af naturressourcer, social og økonomisk samhørighed, vækst og beskæftigelse, konkurrenceevne og innovation, regional udvikling, landbruget og udvikling af landdistrikter. Den europæiske økonomiske genopretningsplan bevilges i budgettet for 2010 2,4 mia. EUR til finansiering af strategiske projekter inden for energi, transport, udvikling af bredbåndsnetværk i landdistrikter og til støtte for landsbysamfund. Jeg hilser det velkommen, at det er lykkedes Parlamentet at afsætte 300 mio. EUR til støtte for producenter af mejeriprodukter. Den økonomiske krise har påvirket medlemsstaternes BNP og vil få indflydelse på medlemsstaternes bidrag til EU's budget. Jeg håber, at midtvejsrevisionen i 2010 af den finansielle ramme for 2007-2013 vil gøre det nemmere for medlemsstaterne at absorbere strukturfondene, især inden for transport og energieffektivitet i beboelsesejendomme.

(Mødet udsat kl. 11.25 og genoptaget kl. 12.00)

FORSÆDE: Gianni PITTELLA

Næstformand

8. Afstemningstid

Formanden. – Vi går nu over til afstemning.

(Detaljer om afstemningsresultatet: se protokollen)

8.1. Mikrofinansieringsfaciliteten Progress (A7-0050/2009, Kinga Göncz) (afstemning)

9. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

- Betænkning: Kinga Göncz (A7-0050/2009)

Aldo Patriciello (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg glæder mig over det fortrinlige arbejde udført af ordføreren og alle de medlemmer, der har arbejdet hen imod etableringen af dette nye instrument, som vil gøre det muligt at bevilge mikrokreditter til små og mellemstore virksomheder og til personer, der har mistet deres arbejde i de seneste år.

I lyset af de 3 mio. forsvundne arbejdspladser alene i EU og bankernes vanskelighed med at bevilge kredit vil dette instrument gøre det nemmere at få adgang til de nødvendige ressourcer for dem, der ønsker at starte en ny virksomhed.

Jeg er sikker på, at dette nye initiativ vil være med til at skabe nye arbejdspladser, især hvis vi indfører nye ledsageforanstaltninger såsom midler til uddannelse, hvilket vil hjælpe unge mennesker med at etablere investeringsprojekter.

Dette instrument må vedtages hurtigst muligt for at puste nyt liv i små og mellemstore virksomheder, der repræsenterer livsnerven i den europæiske økonomi.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BT) Hr. formand! Jeg stemte for betænkningen om finansielle foranstaltninger. Jeg tror, at denne facilitet er meget hensigtsmæssig netop nu, og at den vil have en meget positiv indflydelse, hvis den anvendes korrekt, som den blev i mit land, Bulgarien. I øjeblikket er klimaet yderst ugunstigt for små iværksættere, som med de begrænsede muligheder, der findes, ikke har nogen mulighed for at opnå kredit i bankerne.

Alle bankerne følger en politik, der dybest set er inkompatibel med grundidéen bag banker. Jeg har en fornemmelse af, at bankerne med vilje opfinder et stadig voksende antal vilkår alene for, at de kan undgå at yde kredit. Men uden kredit kan en virksomhed ikke fungere.

Men når disse virksomheder bliver bevilget kredit, er de forpligtet til at yde garantier på 100-150 %, hvilket udsætter dem for risiko for at gå konkurs. Derfor mener jeg, at EU og Parlamentet i dette tilfælde har gjort det helt rigtige med denne betænkning, som virkelig vil bidrage til udviklingen af Europas og Bulgariens økonomier.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne gøre det klart, at jeg mener, at det er en vældig god idé at hjælpe små virksomheder, en idé, der bør følges på nationalt plan. Jeg er voldsomt bekymret over dette forslag, over ansvarligheden for de penge, der skal lånes ud, og over tilbagebetalingen af dem.

Jeg vil opfordre de nationale regeringer til at gøre alt, hvad de kan for at hjælpe små virksomheder, som udgør ryggraden i vores økonomi. EU kan hjælpe ved at slække på reguleringen og stille midler til rådighed på nationalt plan.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Hr. formand! Vi gik ind for dette forslag. Jeg anser det for meget vigtigt, at vi hjælper iværksættere i hele EU og i medlemsstaterne med at skabe velstand og arbejdspladser og føre mennesker ud af fattigdom. Jeg er også taknemmelig for, at vi i stedet for nyt forbrug så på muligheden for at tage pengene fra det eksisterende budget og bruge det til at sikre endnu større forbrug fra den private sektor.

Men jeg på påpege, at vi er nødt til at være meget forsigtige her, når vi bruger statslig finansiering og skatteydernes penge. Jeg kender til nogle mikrofinansieringsfaciliteter i min valgkreds, f.eks. den glimrende Croydon Caribbean Credit Union, der hjælper underprivilegerede samfund med at slippe ud af fattigdom. Disse faciliteter er blevet presset ud af markedet af lokale myndigheder og andre statslige mikrofinansieringsfaciliteter. I forbindelse med arbejdet for større adgang til mikrofinansiering er det vigtigt, at vi ikke presser de mange fortrinlige private aktører ud, som allerede findes.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg tror, at vi alle er enige om mikrokreditter, men vi bør også drøfte finansielle ressourcer. Jeg mener, at det er vores pligt at styrke denne finansielle ressource.

Vi må også være forsigtige med ikke at yde mikrokredit til yderligere interessenter i små og mellemstore virksomheder, for mikrokredit opstod for at hjælpe de mindre heldige af arbejdsmarkedets parter. Samtidig må vi også drøfte et kulturelt spørgsmål, for i mange lande, især i lande med de største behov, er den rigtige kulturelle tilgang til at fremskaffe disse beløb ikke til stede. Jeg tror fuldt og fast, at disse instrumenter først bør vedtages af de pågældende regeringer.

Europa har to hastigheder. Den ene er hastigheden for de lande, der allerede har indført denne tilgang, f.eks. Frankrig og Tyskland, og så er der andre lande, der er nødt til at anlægge en kulturel tilgang til spørgsmålet i stedet. Kort sagt er det min overbevisning, at det sande problem, det, der virkelig er på spil i Europa, er, at det ikke kun er et spørgsmål om at tilvejebringe finansiering som et mål i sig selv, men at vi må forsøge at skabe forhold, hvorunder de mindst heldige arbejdstagere kan skabe deres egen beskæftigelse.

Skriftlige stemmeforklaringer

- Betænkning: Kinga Göncz (A7-0050/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for oprettelsen af denne mikrofinansieringsfacilitet for beskæftigelse, eftersom den sigter mod at skabe muligheder for arbejdsløse og mod at tilskynde til iværksætteri. Denne facilitet, som er rettet mod folk, der ønsker at starte eller udvikle en mikrovirksomhed (mindre end 10 medarbejdere og en omsætning på under 2 mio. EUR), vil åbne nye horisonter for mange arbejdsløse. Økonomiens aktuelle tilstand taget i betragtning ville det have været nyttigt, hvis dette vigtige program var blevet iværksat tidligere, for det har længe været svært for folk at få kredit.

Eftersom faciliteten er rettet mod offentlige og private organisationer, der yder mikrokredit til enkeltpersoner og mikrovirksomheder på nationalt, regionalt og lokalt plan i EU's medlemsstater, skal den overvåges nøje af de relevante organer for at sikre, at kreditten faktisk når frem til de steder, hvor der er mest brug for den, og at vi ikke ser en gentagelse af de situationer, der opstod under den sidste finanskrisen.

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Jeg går ind for, at staten skal yde mikrofinansiering til enkeltpersoner for at hjælpe dem med at etablere små virksomheder. Men jeg er imod, at EU gør det. Ikke desto mindre stemte jeg for nogle ændringsforslag, fordi det hele tiden har været sandsynligt, at beslutningen ville blive vedtaget, og jeg ønskede at forbedre beslutningen så meget som muligt. "Blokeringen" af afstemningen om flere ændringsforslag forhindrede mig i at stemme separat om visse ændringsforslag.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) En af de mest skadelige følger af den globale økonomiske krise er bankernes manglende kreditgivning, hvilket forhindrer enkeltpersoner og store selskaber fra at gennemføre deres økonomiske aktiviteter. Kommissionens forslag indeholder bestemmelser om etablering af en mikrofinansieringsfacilitet, der skal afhjælpe den aktuelle tilbageholdenhed, som banker og andre finansielle institutioner udviser i forhold til at yde finansiering. Af denne grund har jeg valgt at støtte ordføreren på dette punkt og stemme for betænkningen.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jeg stemte imod betænkningen, fordi arbejdsløsheden, som er konstant stigende i EU, ikke kan bekæmpes med et mikrofinansieringsprogram. Der er brug for integrerede programmer med tilstrækkelig finansiering i en separat budgetpost, programmer, der fokuserer på at bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden, som er ekstremt høj især i Grækenland, hvor en ud af fire unge under 25 er arbejdsløs.

Overordnet betragtet har vi brug for politikker, der tilskynder til en forøgelse af Fællesskabets budget og forkaster stabilitetspagtenes neoliberale ramme og de små budgetunderskud. Jeg mener også, at finansiering inden for rammerne af denne mekanisme bør være fuldstændig frivillig og ikke på nogen måde må tvinge nogen til at bruge mekanismen ved at true med, at deres sociale sikringsydelser bliver forringet eller reduceret. Desværre blev ændringsforslag herom, som jeg og mine kolleger fra Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre havde fremsat, forkastet.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Nu, hvor Europa befinder sig midt i en dyb økonomisk og finansiell krise, der har medført alvorlige sociale problemer med voksende arbejdsløshed i alle medlemsstaterne, er det vigtigt for EU at etablere effektive mekanismer til at tage hånd om krisen og støtte de værst ramte, herunder de arbejdsløse og virksomheder i vanskeligheder.

Derfor hilser jeg med glæde oprettelsen af en mikrofinansieringsfacilitet for beskæftigelse, der fokuserer på iværksætteri og giver alle muligheden for at starte egen virksomhed. Der vil være europæisk mikrofinansiering

til rådighed i tilfælde, hvor der ikke er adgang til bankkredit, eller adgangen er vanskeliggjort, i form af støtte til mikrovirksomheders vækst samt mentorordninger, coaching og rentestøtte fra Den Europæiske Socialfond.

Det er også vigtigt at påpege, at denne facilitet alene bør tjene til at støtte iværksætteri som et middel til jobskabelse ved at hjælpe med at virkeliggøre robuste forretningsidéer, og den bør ikke bruges til social støtte eller til at styrke forbruget.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) I den aktuelle situation med økonomisk krise og voksende arbejdsløshed er det vigtigt at fremme væksten i antallet af selvstændige erhvervsdrivende og i etablering og udvikling af mikrovirksomheder. Det mål vil mikrokredit hjælpe med at opnå. Derfor hilser jeg Kommissionens forslag og Parlamentets arbejde på området velkommen. Det er en måde at tilskynde til iværksætteri og hæve beskæftigelsesgraden og den sociale inklusion på. Denne mikrofinansieringsfacilitet supplerer andre programmer, der støtter beskæftigelse og inklusion. Derfor mener jeg, at det er vigtigt, at denne facilitet ikke finansieres på bekostning af eksisterende programmer eller bringer dem i fare.

Jeg havde allerede stemt for denne facilitet i Budgetudvalget i forbindelse med budgetbehandlingen for 2010, hvorunder der blev oprettet to nye budgetposter, en for operationelle udgifter, der beløber sig til 37,5 mio. EUR, og den anden for administrative udgifter, der beløber sig til 0,25 mio. EUR. Jeg håber, at dette program snart kan træde i kraft, og at godkendelsesproceduren for ansøgninger bliver hurtig og ubureaukratisk.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Vi beklager, at flertallet i Parlamentet endnu en gang har brudt sit løfte og vedtaget et forslag, der tager penge fra Progress-programmet, som allerede var tydeligt underfinansieret på de sociale aktivitetsområder. Uanset eventuelle overvejelser vedrørende målene med den nye EU-mikrofinansieringsfacilitet er det uacceptabelt, at den skulle finansieres ved at skære i midlerne til eksisterende programmer, i dette tilfælde Progress, et fællesskabsprogram der vedrører beskæftigelse, social inklusion og lige rettigheder.

Den tekst, som Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender har vedtaget, forkastede tydeligt tanken om at tage finansiering til denne facilitet fra Progress og foreslog oprettelsen af en ny budgetpost med egne ressourcer. "Nye" penge, med andre ord. De ændringsforslag, vores politiske gruppe har fremlagt, fulgte samme principper, men blev forkastet i dag.

Eftersom de sociale forhold forværres i medlemsstaterne, er det uacceptabelt, at der kanaliseres midler væk fra beskæftigelse og social inklusion til andre prioriteter, der er blevet defineret i mellemtiden, selv om det er til mikrofinansiering.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Takket være Göncz-betænkningen om mikrokredit og kontroversen i forbindelse med finansiering af dette projekt har jeg undersøgt, hvad dette meget omtalte Progress-program – som venstrefløjen er så opsat på, ikke må miste en eneste øre til finansiering af mikrovirksomheder og individuelle initiativer – går ud på. Hvilket formål tjener Progress, der defineres som "fællesskabsprogrammet for beskæftigelse og social solidaritet"; i virkeligheden i øjeblikket? Det skaber skrivebordsarbejde og finansierer undersøgelser og rapporter. For i øjeblikket er Progress hverken rettet mod de arbejdsløse eller de udstødte, men politiske beslutningstagere og opinionsdannere.

Der er nogle, der nægter at trække 100 mio. EUR til mikrokreditter ud af det usle beløb på 700 mio. EUR, der er bevilget over syv år. Lidt færre penge til dem, der profiterer af systemet, lidt flere penge til europæere med et konstant budget – det kan man ikke argumentere imod! Tiden er inde til at holde op med at stå og se på vores medborgeres fattigdom og vanskeligheder og i stedet gøre noget. Men jeg har ét forbehold, og det er, at mikrokredit kun er nødvendigt, fordi uansvarlige bankfolk, der er hurtige til at stikke statsstøtten i lommen, ikke gør det, de burde gøre, nemlig at pumpe penge ind i økonomien.

Françoise Grossetête (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for Göncz-betænkningen om EU-mikrofinansieringsfaciliteten. Mikrofinansiering handler om mikrokredit (lån på mindre end 25 000 EUR) og mikrovirksomheder (virksomheder med mindre end 10 ansatte).

I en tid med økonomisk krise og et betydeligt fald i antallet af ydede lån er det afgørende vigtigt, at EU opretter en facilitet rettet mod de mest sårbare såsom arbejdsløse, unge mennesker og små virksomheder.

Når en økonomi eller arbejdspladser er på spil, er det altafgørende at stimulere væksten med betydelige investeringer. Faciliteten, der vil træde i kraft den 1. januar 2010 (for en fireårig periode), vil få forøget sin finansiering til 100 mio. EUR, og disse penge tages fra budgettet for Progress-programmet

(fællesskabsprogrammet for beskæftigelse og social solidaritet). Rådet må høre dette budskab, så der kan nås en aftale i løbet af de næste par dage.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for min kollega fru Göncz' betænkning, fordi jeg mener, at det især i forbindelse med en beskæftigelseskrise og social krise er afgørende vigtigt at støtte mikrofinansiering ved at give det sin egen budgetpost. Det er et særligt instrument i kampen mod finansiell udstødelse og fattigdom. I modsætning til hvad Kommissionen beder om, er vi imod tanken om at omfordele bevillinger fra Progress-programmet til EU-mikrofinansieringsfaciliteten, fordi det ville sende et negativt signal til erhvervslivet. Vi må bevare Progress-programmet, som er rettet mod de mest sårbare grupper, og det er medlemsstaternes og EU's fælles ansvar at gennemføre det effektivt under de aktuelle omstændigheder.

Livia Járóka (PPE), *skriftlig*. – (HU) Jeg er meget begejstret over, at et stort flertal i Parlamentet i dag har vedtaget betænkningen om EU-mikrofinansieringsfaciliteten til fordel for beskæftigelse og social integration. Det planlagte mikrokreditsystem kan bidrage betydeligt til skabelsen af social samhørighed og nye arbejdspladser og ikke mindst hjælpe med at afhjælpe de skadelige virkninger ved den finansielle og økonomiske krise. Under den globale recession er det særlig vigtigt at skabe nye muligheder for borgere, der er blevet presset ud af arbejdsmarkedet og det traditionelle kreditmarked og bane vejen for stabil, langsigtet selvstændig beskæftigelse. Endvidere er det afgørende vigtigt, at der findes en enkel finansiell facilitet for personer i dårligt stillede områder, der har til hensigt at starte deres egen virksomhed, og for de mest sårbare grupper, som på trods af den høje risiko, lave fortjenester og risiko for misligholdelse hjælper virksomheder med at komme i gang og få succes. Et meget stort flertal af lønmodtagere i Europa er ansat i mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder.

Det er derfor, at der skal ydes passende støtte til disse virksomheder for at sikre, at de ikke mister, men tværtimod forøger deres beskæftigelsespotentiale. Denne støtte består i visse tilfælde af så lille et beløb, at den traditionelle banksektor ikke er i stand til at stille disse midler til rådighed. Under dagens afstemning sendte Parlamentet et tydeligt signal om, at den fælles beslutningsprocedure bør afsluttes hurtigst muligt, så mikrofinansieringsfaciliteten kan blive tilgængelig allerede fra 2010.

Eija-Riitta Korhola (PPE), *skriftlig*. – (FI) Jeg stemte for betænkningen om mikrofinansieringsfaciliteter.

Vi kunne gøre meget mere for at tilskynde unge mennesker i Europa til at give sig i kast med iværksætteri. Den finansielle og økonomiske krise har ført en beskæftigelses- og social krise med sig, og man anslår faktisk, at Europa vil have 10 mio. flere arbejdsløse til næste år. Der har aldrig været et mere oplagt tidspunkt til at handle hurtigt.

Eftersom den aktuelle kreditstramning forværrer situationen i øjeblikket, går jeg i høj grad ind for betænkningens initiativ i forhold til at yde mikrokreditter til arbejdsløse og folk, der er truet af arbejdsløshed, og som har svært ved at få adgang til erhvervslån til at finansiere deres forretningsidéer. Ikke desto mindre må vi f.eks. også investere i workshops og etableringscentre for unge mennesker og i uddannelse i iværksætteri.

En omfattende tilgang til at investere i at forbedre beskæftigelsestallene og iværksætteriet er en forudsætning for fremgang i Europa.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Jeg går ind for at finansiere sociale foranstaltninger for at hjælpe arbejdstagere, der har mistet deres job. Men det må ikke betyde, at virksomheder fritages for deres sociale og territoriale forpligtelser. Det er ikke de offentlige myndigheders ansvar at kompensere for dette uacceptable svigt i forhold til ens forpligtelser. Derfor undlod jeg at stemme.

Jörg Leichtfried (S&D), *skriftlig*. – (DE) Jeg stemmer for betænkningen om en ny mikrofinansieringsfacilitet, der vil hjælpe folk, hvis job er i fare, med at etablere eller udvikle mikrovirksomheder. De defineres som firmaer med mindre end 10 ansatte og en omsætning på under 2 mio. EUR. Denne finansieringsmulighed vil i første omgang være tilgængelig i fire år fra den 1. januar 2010.

Det vil give personer, der har mistet deres arbejde som følge af krisen, eller som har svært ved at få kredit til deres virksomhed, mulighed for at modtage undervisning, bevare eksisterende arbejdspladser og i nogle tilfælde endda skabe nye. Det vil være med til at stimulere økonomien og bidrage til at få sat en stopper for krisen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Vi vil stemme imod beslutningsforslaget om en EU-mikrofinansieringsfacilitet til fordel for beskæftigelse og social integration. På et tidspunkt, hvor mange europæere mister deres arbejde på grund af krisen i kapitalismen og den totale mangel på solidaritet, som

dem, der fortsætter med at tjene penge på deres bekostning, udviser, er tiden inde til, at EU ændrer sin liberale tilgang til at løse problemerne.

Stillet over for den umættelige kommercielle appetit, som EU's liberale dogmatisme har skabt, har vi brug for en politik, der beskytter europæiske arbejdstagere, skaberne af den velstand, som de berøves i profitens navn. Det er endnu et eksempel på de store profiters Europa og på små, vilkårlige uddelinger. Det viser de usle beløb, der er blevet lovet, den manglende klarhed vedrørende fordelingen af midlerne og den individualistiske logik bag den metode, der arbejdes for. Der er ingen sammenhæng mellem dette og almenvellets og den sociale ligheds Europa, som vores folk har brug for.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) I krisetider, hvor kredit er en mangelvare, der er svær at få fat i, er denne type facilitet afgørende for at kunne yde mikrokredit til små virksomheder og folk, der har mistet deres arbejde og ønsker at starte nye virksomheder. Det er vanskeligt at opnå sådanne mål uden denne form for støttefacilitet. Desuden er bankerne under den aktuelle krise ikke fintfølelse over for nystartede virksomheders kreditbehov, hvilket i de fleste tilfælde gør det umuligt for dem at komme i gang. Med udsigt til at flere mio. flere arbejdspladser vil gå tabt i EU, er det vigtigt at have incitamenter, som folk, der mister deres arbejde, har adgang til i forsøget på at skabe sig et nyt liv og derved undgå en social krise og reducere medlemsstaternes udgifter til sociale ledsageforanstaltninger.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Den finansielle og økonomiske krise, som primært blev forårsaget af britiske og amerikanske spekulanter, fører nu til voksende arbejdsløshed i Europa på grund af konjunkturedgangen. Det er primært unge mennesker, der allerede var i alvorlig fare for at blive arbejdsløse, som er særlig hårdt ramt af den foranderlige situation. Derfor er det særlig vigtigt at give dem lejlighed til at starte eller genstarte deres karrierer og at bane vejen for, at nogle af dem kan starte deres egne virksomheder. Jeg håber, at den nye EU-mikrofinansieringsfacilitet til fordel for beskæftigelse og social integration – Progress – vil give dem tilstrækkelig støtte hertil.

Dette nye instrument sætter os også i stand til at reagere på den fortsatte kreditstramning. Ud over rentestøtte vil folk, der etablerer mikrovirksomheder, også modtage støtte i form af mentorordninger, uddannelse, coaching og kapacitetsopbygning. Jeg støtter udvalgets initiativ til at forøge finansieringen til mikrofinansieringsfaciliteten med 50 % i forhold til Kommissionens forslag til 150 mio. EUR. Når man ser på de enorme summer, der blev brugt på at redde bankerne, er det vigtigt at være generøs over for dem, der er blevet hårdest ramt. Af alle disse årsager har jeg stemt for betænkningen.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig*. – (PL) Den 10. november 2009 offentliggjorde Kommissionen et forslag til Parlamentets og Rådets beslutning om at etablere en EU-mikrofinansieringsfacilitet. Det er knyttet til Kommissionens dokument om gennemførelse af den europæiske genopretningsplan og Rådets prioriteter, nærmere bestemt at bevare beskæftigelsen, skabe arbejdspladser og fremme mobilitet, kompetenceudvikling og tilpasning til arbejdsmarkedets behov samt forbedret adgang til beskæftigelse.

Mikrofinansieringsfaciliteten har til hensigt at skabe nemmere adgang til finansielle tjenester for arbejdsløse og grupper af forretningsfolk, der befinder sig i en vanskelig situation. Den henvender sig til folk fra bestemte sociale grupper, der gerne vil starte en virksomhed, men som ikke har den kreditværdighed, forretningsbanker forlanger. Indførelse af denne type støttefacilitet, der stammer fra EU-midler, har særlig stor betydning i en situation, hvor mængden af udlån er reduceret, og værdien af ydede lån er faldet.

Situationen inden for udlån viser, at den finansielle og økonomiske krise er ved at forvandle sig til en beskæftigelses- og social krise. Rapporten fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender indeholder betydelige ændringsforslag til Kommissionens forslag, herunder modstand mod at overføre de nødvendige midler fra Progress-programmet til EU-mikrofinansieringsfaciliteten. Ordføreren foreslår at oprette en særlig budgetpost til faciliteten og at forøge dens budget for de næste fire år med 50 mio. EUR. I lyset heraf støtter jeg betænkningen.

Evelyn Regner (S&D), *skriftlig*. – (DE) Jeg har stemt for beslutningen om at indføre mikrofinansieringsfaciliteten, fordi det vigtigste for mig er at vedtage denne beslutning hurtigt. Det vil give dårligt stillede udsnit af befolkningen mulighed for at tage et lån og hjælpe sig selv. Men jeg opfordrer Rådet til ikke at tage midlerne fra Progress. Det er vigtigt, at dette program bevarer alle sine midler. Især i denne krise må EU's penge ikke omfordeles på bekostning af de svageste medlemmer i samfundet.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *skriftlig*. – (EN) Det glæder mig, at Parlamentet i dag har vedtaget en ordning, der skal sikre, at små virksomheder får adgang til yderligere lånemuligheder. Beslutningen vil gøre det muligt at stille 100 mio. EUR til rådighed på regionalt og nationalt plan de næste fire år. Det er en værdifuld udvikling,

der kommer på det rigtige tidspunkt, og som vil give nye muligheder til mange af dem, der lider under følgerne af den globale recession. De foranstaltninger, der blev bekendtgjort i dag, vil støtte personer, der ønsker at starte nye virksomheder, og tilbyde professionel uddannelse, hvilket vil give borgerne flere kvalifikationer at trække på, når de skal etablere de virksomheder, der er så afgørende for Europas økonomi. Der bliver taget større og større hensyn til små og mellemstore virksomheder i EU's politikker og lovgivning. Jeg hilser denne nye udvikling velkommen, ikke mindst Parlamentets bidrag til at stimulere udviklingen af små virksomheder i en økonomisk vanskelig tid.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Progress-programmet blev startet for at støtte realiseringen af EU's mål inden for beskæftigelse, sociale anliggender og ligestilling, som udstikkes i den sociale dagsorden. De budgetmidler, der er til rådighed i henhold til programmet, har til hensigt at stimulere omstillings- og moderniseringsprocessen på de fem områder beskæftigelse, social integration og social beskyttelse, arbejdsforhold, bekæmpelse af diskrimination og ligestilling mellem kvinder og mænd.

I øjeblikket er den finansielle og økonomiske krise ved at forvandle sig til en beskæftigelses- og social krise. Arbejdsløse og personer fra sociale grupper, der befinder sig i en ugunstig situation, har brug for aktiv støtte og rådgivning, hvis de ønsker at blive selvstændige. Progress-programmet er rettet mod de mest udsatte grupper, og i denne forbindelse synes jeg, at medlemsstaterne og EU er ansvarlige for effektiv gennemførelse af programmet. EU bør også gøre alt, hvad der er muligt for at forøge udvalget af målrettet økonomisk støtte til nye enkeltmandsvirksomheder og grundlæggere af mikrovirksomheder i form af styring, uddannelse – herunder praktisk undervisning – og kompetenceudvikling.

Progress har til hensigt at hjælpe med at udvikle mikrovirksomheder og den sociale økonomi. I den nuværende økonomiske og finansielle situation, der er karakteriseret ved forringet låneudbud, udvider Progress-programmet udvalget af målrettet finansiel støtte til nye forretningsfolk. Hovedansvaret for beskæftigelses- og socialpolitikken ligger hos medlemsstaterne, men EU bør være initiativtager for disse forandringer. Det er nødvendigt at skabe reelle beskæftigelsesmuligheder for alle og at forøge kvaliteten og produktiviteten af arbejdet.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Mikrofinansiering er et interessant instrument til at yde folk, der er arbejdsløse eller i fare for at miste deres arbejde, og virksomheder inden for den sociale økonomi finansiell støtte i krisetider. Jeg stemte imod betænkningen, fordi det ikke er sikkert, at dette instrument skal finansieres med nye penge. Det er muligt, at der skal bruges midler fra det eksisterende Progress-program, som blev lanceret i 2007 og består af initiativer til bekæmpelse af fattigdom og diskrimination, social inklusion, ligestilling og beskæftigelse. Det er ikke nogen god strategi at bekæmpe fattigdom ved at tage penge fra programmer, der bekæmper fattigdom.

Ikke mindst Rådet afviser et separat budget. Medlemsstaterne mangler tydeligvis politisk mod. Der frigives 25 mio. EUR fra EU's budget for 2010 for at gøre det muligt at starte dette op i begyndelsen af 2010. Der er i øjeblikket ingen aftale mellem Parlamentet og Rådet om finansieringen for de følgende tre år (2011-2013). Europa har brug for en bæredygtig strategi, ikke en engangstilførsel som dette initiativ. Mikrofinansieringsinstrumentet hænger ikke sammen, og der er ingen langsigtede visioner for det. Desuden kan der allerede ydes mikrokreditter under Den Europæiske Socialfond og Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Derfor siger jeg eftertrykkeligt nej til denne betænkning.

Derek Vaughan (S&D), skriftlig. – (EN) Dette initiativ er fantastisk og vil gøre det nemmere for folk, der har mistet eller er i risiko for at miste deres arbejde, at få kredit til at starte deres egen virksomhed. EU-mikrofinansieringsfaciliteten Progress vil stille op til 25.000 EUR til rådighed for folk, der ønsker lån til at etablere eller udvikle meget små virksomheder, og som har været ude af stand til at opnå kredit på det almindelige lånemarked.

Det glæder mig, at Parlamentet var i stand til at sørge for, at pengene ikke skal tages fra Progress-programmet, som er beregnet til at hjælpe sårbare mennesker, men i stedet får penge fra budgettet for 2010 det første år. Fonden på 100 mio. EUR, der vil være tilgængelig fra begyndelsen af 2010, er præcis den form for hjælp, som små virksomheder har brug for i denne finansielle krise, hvor bankerne stadig ikke ønsker at låne penge ud. Det vil hjælpe virksomheder i hele Wales, og jeg er skuffet over, at kollegerne fra UKIP ikke kunne støtte dette progressive initiativ.

10. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 12.20 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Jerzy BUZEK*Formand***11. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen****12. Spørgetid til formanden for Kommissionen**

Formanden. – Næste punkt er spørgetid til formanden for Kommissionen.

Åbne spørgsmål

Corien Wortmann-Kool, for PPE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Forventningerne til EU 2020 er høje, ikke kun i vores gruppe, men også hos Europas borgere. De forventer fremgang, arbejdspladser og en bæredygtig, innovativ social markedsøkonomi inden 2020 foruden specifikke forslag til stærke små og mellemstore virksomheder og et åbent europæisk indre marked, også inden for kapital og videnudvikling. De forventer en 2020-strategi med en solid, gennemsigtig europæisk ledelsesstruktur, hvor der ikke er frit slag for medlemsstaterne.

Parlamentet ønsker ikke kun at blive informeret efterfølgende om Kommissionens og Rådets forslag, det ønsker rent faktisk at deltage i udviklingen og gennemførelsen af 2020-strategien. Hvordan vil De sikre det, og hvilken tidsplan arbejder De efter? Formanden for Rådet har bekendtgjort, at hensigten er at blive færdig så tidligt som til marts. Vil De tage initiativet? Kan vi forvente en konkret ramme i den nærmeste fremtid med udgangspunkter og mål som grundlag for Parlamentets deltagelse i denne drøftelse? Kan De fortælle os, hvilken tidsplan De arbejder efter, og hvem der er ansvarlig? Er De hr. 2020?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Som formand for Kommissionen vil jeg i samråd med mine kolleger i Kommissionen have ansvaret, for det vil være den centrale opgave for den næste Kommission som beskrevet i mine politiske retningslinjer. Hvad angår timingen, håber vi at have den formelle meddelelse klar til forårsmødet i Rådet, men jeg føler, det ville være bedre kun at have de formelle konklusioner på rådsmødet i juni. Det vil være mit forslag til Rådet, så Parlamentet kan opnå – og det er mit store ønske – fuld deltagelse i og ejerskab af strategien.

På rådsplan har der også været en meget interessant forhåndsdrøftelse af økonomien, og jeg har faktisk opfordret Rådet til på sin side at tage fuldt ejerskab og at forstærke styringsmekanismerne. Som De ved, var der modstand fra nogle medlemsstater mod at følge visse anbefalinger fra Kok-betænkningen for fem år siden, da vi lancerede Lissabonstrategien igen. Denne gang er forudsætningerne opfyldt for at få et forstærket ledelsessystem i denne strategi.

Hannes Swoboda, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! 2009 synger på sidste vers i en vanskelig situation med betydelig arbejdsløshed og store økonomiske og budgetmæssige problemer. Samtidig er Barroso-Kommissionens femårige embedsperiode ved at være forbi. Hvilke konklusioner vil De drage om den anden femårsperiode ud fra de første fem år, forudsat at den siddende Kommission bliver godkendt, især i forhold til disse økonomiske og sociale spørgsmål? Hvad vil De sige til vores borgere og til Deres kommissærer om de ting, der skulle blive anderledes i denne nye periode?

Vi bør samarbejde om at definere nye prioriteter i forhold til vores økonomiske og sociopolitiske mål og om at undgå at genskabe den situation, vi befinder os i i øjeblikket. Derfor vil jeg gerne spørge Dem igen, hvilke konklusioner De drager ud fra de første fem år, og hvad De ønsker at gøre anderledes, bedre og tydeligere i de næste fem år for at opfylde Europas borgeres ønsker.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! For det første tror jeg, at det, at Parlamentet igen stemte for at give mig mandat, viser, at der er støtte til de ting, vi har gjort. Når det er sagt, er der ting, vi er nødt til at ændre og forbedre.

Situationen er anderledes i dag. Der er en meget større fornemmelse af påtrængende sociale problemer end tidligere. Som jeg har sagt ganske tit, er det vigtigste problem, vi står over for i Europa i dag – og som vi sandsynligvis fortsat vil stå over for et stykke tid endnu – arbejdsløshed. Vi er nødt til at finde ikke kun nye kilder til vækst, men også se på, hvad der var galt med den tidligere vækstmodel.

Det var tydeligt, at den tidligere vækstmodel var forsømt. Selv om den skabte nogle kunstige bobler – ikke kun i finanssektoren, men også i andre sektorer – var den ikke bæredygtig, heller ikke fra en energi- og

klimamæssig synsvinkel. Det er kernen i min strategi – den strategi, jeg har fremlagt for Parlamentet, og som jeg håber at udvikle med den næste Kommission, naturligvis i meget tæt samarbejde med Parlamentet.

Hannes Swoboda, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne stille hr. Barroso et kort tillægsspørgsmål. Hvis vi under høringerne i Parlamentet er af den holdning, at fordelingen af porteføljerne ikke helt lever op til disse mål, og vi kommer med forslag til at ændre porteføljerne, er De da principielt indstillet på at tage vores indvendinger til følge og foretage ændringer? Ville De i princippet afvise eventuelle indvendinger, eller er De indstillet på at acceptere dem?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det fremgår tydeligt af Lissabontraktaten, at den interne organisation af kollegiet og Kommissionens tjenestegrene er Kommissionens ansvar.

Jeg er altid åben over for at lytte til Deres forslag og kommentarer. Faktisk er nogle af nyskabelserne resultatet af drøftelser med Deres gruppe og andre grupper. Jeg regner med Deres støtte i form af fuld respekt for Kommissionens kompetencer, ligesom jeg altid vil respektere Parlamentets kompetencer.

Jeg er altid åben over for at lytte til Deres forslag, men jeg synes, vi skal koncentrere os mere om politiske spørgsmål, om indholdet. Hvad angår Kommissionens organisation, mener jeg, at jeg efter fem år med dagligt arbejde i Kommissionen er ret godt informeret om, hvordan man bedst fordeler ressourcerne i Kommissionen.

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Mit spørgsmål drejer sig om situationen i Grækenland. Situationen er naturligvis meget foruroligende med et underskud på statsbudgettet på 12,7 % og en offentlig gæld, der nærmer sig 130 %. Det er præcis den situation, der mødte mig i Belgien, da jeg som ung blev budgetminister i 1985. Tallene var præcis de samme – jeg vil aldrig glemme dem – et underskud på statsbudgettet på 12,7 %. Så der er ingen tvivl om, at Grækenland vil skulle arbejde hårdt og gennemføre reformer, som landet ikke har gennemført endnu. Men vi kan også gøre noget. Vi kan gøre det muligt at nedbringe omkostningerne i forbindelse med medlemsstaternes offentlige gæld ved langt om længe at indføre et europæisk obligationsmarked, der ville dække en stor del af denne offentlige gæld. I øjeblikket betaler vi flere hundrede mia. euro for meget i renter på vores offentlige gæld, fordi der ikke findes et europæisk obligationsmarked, og alle obligationsmarkederne er stadig segmenterede med enorm mangel på likviditet. Mit spørgsmål er, om De vil tage initiativ på området og langt om længe iværksætte et sådant europæisk obligationsmarked. Det ville ikke eliminere Grækenlands behov for selv at gøre noget, men det ville hjælpe.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Premierminister Papandreous tilsagn i går om at nedbringe de offentlige underskud og reducere den offentlige gæld ved hjælp af permanente nedskæringer i forbruget og provenuforhøjelser beroligede mig meget. Vi mener, at det aktuelle budget for 2010, der nu er til forhandling i det græske parlament, og premierminister Papandreous udtalelser er skridt i den rigtige retning. Jeg har fulgt situationen omkring de offentlige finanser meget tæt med denne og den foregående regering.

Vi var også meget imponerede over den græske premierministers åbenhjertige fremlæggelse på det sidste møde i Rådet. Han er helt klar over problemet, og han har vist os sin beslutsomhed i forhold til at gøre noget ved det. Grækenland vil i løbet af januar fremlægge et opdateret stabilitetsprogram for Kommissionen som foreskrevet i Stabilitets- og Vækstpagten. Jeg regner med, at dette program vil indeholde konkrete foranstaltninger til at styrke de finanspolitiske reguleringer i 2010 og til at sikre en varig konsolidering af de offentlige finanser. Kommissionen vil naturligvis fortsat holde meget nøje øje med den makroøkonomiske og finansielle situation og med gennemførelsen af foranstaltningerne i Grækenland.

Når det er sagt, anser jeg det ikke for passende at udtale mig nærmere om mulige scenarier på dette stadium. Vi mener, at Grækenland nu er ved at iværksætte passende foranstaltninger, og at vi bør hjælpe Grækenland med at underbygge disse foranstaltninger.

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! For at vende tilbage til det, jeg talte om, så kunne et europæisk obligationsmarked hjælpe Grækenland. Det ville på ingen måde fjerne behovet for, at landet selv gennemfører reformer, men det ville også hjælpe alle de andre medlemsstater, fordi det ville medføre, at der skulle betales en meget lavere rente på gælden. Lad os sammenligne de renter, der skal betales i Tyskland og i USA. Amerikanerne betaler 0,4 % mindre i rente på deres statsobligationer end tyskerne, selv om Tysklands offentlige finanser har det langt bedre. Det viser, at det i høj grad er nødvendigt at gå den vej. Det forventer jeg, at Kommissionen gør.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Vi overvejer ikke på nuværende tidspunkt den form for tiltag, De foreslår. Personligt mener jeg ikke, at det er særlig passende at knytte denne form for forslag til den aktuelle situation i Grækenland. Faktisk kunne det sende det forkerte signal.

Lad os være ærlige. Grækenland og landene i euroområdet har en særlig forpligtelse i forhold til at gennemføre betingelserne i Stabilitets- og Vækstpagten. Det er meget vigtigt for dem og frem for alt for deres egen økonomi, men det er også vigtigt for andre. Jeg tror ikke, at vi bedst hjælper vores græske venner med beslutsomt at gennemføre de foranstaltninger, som premierminister Papandreu har offentliggjort, ved at tage emnet op nu og antyde, at der findes en løsning, som ikke involverer, at Grækenland selv yder en indsats.

Rebecca Harms, *for Verts/ALE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne spørge Dem om den næste Kommissions struktur. De porteføljer og ansvarsområder, som De har fremlagt, synes for os at have meget præsidentielle overtoner. Efter vores mening tilrettelægger De strukturen med henblik på at give Dem personligt som kommissionsformand en hel del magt. Vi er overraskede over, at De vil afskaffe Kommissionens medlemmers arbejdsgrupper. Efter vores mening har disse grupper leveret gode resultater i sidste valgperiode. Det overrasker os også, at visse ansvarsområder er blevet opdelt på en måde, der virker uforståelig på os. Det er os en gåde, hvordan De vil håndtere opdelingen af ansvarsområder mellem fru Reding og fru Malmström. For os at se vil fru Malmström skulle oprette en form for embede for indre sikkerhed. Jeg har absolut intet imod at udskille klimaet som et separat ansvarsområde. Men hvis De udnævner en klimakommissær, må De også vise, at hun har reel magt og vil have adgang til områder som energi, industri, transport, miljøet og landbruget. Det mener vi ikke, er tilfældet.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! To forskellige spørgsmål, det ene om porteføljerne for det retlige område og sikkerhed, det andet om klima. Hvad angår det retlige område og sikkerhed, har jeg videresendt det forslag, mange af Dem her i Parlamentet har fremlagt, om at oprette en særlig portefølje, der koncentrerer sig mere om grundlæggende rettigheder. Så hvis kommissær Reding bliver godkendt af Dem, skal hun være kommissær for det retlige område, grundlæggende rettigheder og statsborgerskab.

Der skal også være en kommissær for indre anliggender, hvilket dybest set er sådan, det foregår i de fleste, om ikke alle Europas medlemsstater – der er en indenrigsminister og en justitsminister. Det mener jeg, er meget mere effektivt, for så kan de samarbejde med deres kolleger i de respektive Råd. Det vil også være meget bedre i forhold til arbejdsbyrden, for som De ved, har vi netop vedtaget Stockholmprogrammet. Det er et meget ambitiøst program, hvor Parlamentet har mange vigtige kompetencer, så det er fuldt ud berettiget at have to forskellige kommissærer. Det har ikke noget med formandens rolle at gøre. Det har ikke noget at gøre med kommissionsformandens rolle. Det har at gøre med behovet for at have en eller anden form for arbejdsdeling på et så vigtigt område. Jeg vil gerne have, at kommissæren for grundlæggende rettigheder tager sig af sikkerhedsmæssige problemer, og jeg vil gerne have, at kommissæren for sikkerhed gør sit arbejde samtidig med, at han eller hun respekterer grundlæggende rettigheder og EU's frihedsånd.

Rebecca Harms, *for Verts/ALE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne gentage mit tidligere spørgsmål. Hvordan kan klimakommissæren få den nødvendige magt, og hvordan kan hun gøre sig gældende, hvis dette baseret på 2. mulighed ikke afspejles i strukturerne? For det andet er der en anden detalje, der virker fuldstændig fornuftsstridig for os, og det er, at grøn genteknik, som hr. Barroso går ind for, nu indgår i sundhedsporteføljen og ikke længere hører under miljø- eller landbrugsporteføljen. Det må vi bede Dem forklare.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Det glæder mig, at De er tilfreds med indførelsen af en kommissær for klimaforandringer. Hun vil faktisk få meget at se til, for som vi kan se, slutter det ikke med København. Der bliver meget at gøre efter København.

Hendes primære opgaver bliver at integrere klimaforandringer i alle Kommissionens områder – ikke kun dem, De har nævnt, men mange andre. Der er næsten ingen politik i EU, der ikke har en eller anden indvirkning på klimaet, fra landbrug til forskning, fra virksomheder og industri til maritime anliggender. Det er opgaven.

Hun vil have et dedikeret generaldirektorat for klimaforandringer. Jeg ønsker, at kommissæren for klimaforandringer skal have nogle instrumenter til rådighed til at føre politik med, men hun skal naturligvis gøre det i samarbejde med andre kommissærer, nemlig miljøkommissæren, energikommissæren og andre, for det er så vigtigt et politikområde, at det også har en meget vigtig ekstern dimension.

Michał Tomasz Kamiński, *for ECR-Gruppen*. – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne høre Deres vurdering af topmødet mellem EU og Ukraine, der fandt sted for næsten to uger siden. Samtidig vil jeg gerne bringe to

emner på bane. Da jeg var i Kiev, fandt jeg ud af, at den europæiske side nægtede at acceptere en henvisning til Ukraines europæiske identitet i sluterklæringen. Jeg skal ikke lægge skjul på, at det overraskede mig enormt, for jeg synes ikke, at spørgsmålet om Ukraines europæiske identitet burde være et stridsspørgsmål. For det andet fandt jeg i Kiev ud af, at vores europæiske delegation nægtede at lægge krans ved monumentet for ofrene for hungersnøden i Ukraine, hvilket er kutyme for alle diplomater, der besøger Ukraine, og jeg må sige, at disse to ting overraskede mig enormt.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg synes, vores møde med Ukraine var vellykket. For at være ærlig, må vores ukrainske venner gøre mere, hvis de ønsker, at vi skal hjælpe dem mere.

Jeg har brugt mere tid på at arbejde på spørgsmål vedrørende Ukraine end på de fleste af EU's medlemsstater, og det viser, hvor stor opmærksomhed vi giver Ukraine. Det er et land, der er meget tæt på os, og et land, vi ønsker at komme tættere på. Derfor har vi tilbudt dem en omfattende og nyskabende associeringsaftale mellem EU og Ukraine. Det er den mest avancerede status, vi kan give et land, bortset fra tiltrædelse, hvilket ikke er muligt i den nuværende situation.

Der var nogle drøftelser, men hvis De ser på de endelige konklusioner, bliver det tydeligt bekræftet, at Ukraine er et europæisk land, Ukraine er bundet af de samme europæiske værdier, og vi ønsker at komme tættere på Ukraine. Vi ønsker at hjælpe dem med at komme tættere på os. Jeg mener, at det var et produktivt møde, men man kan helt ærligt ikke forvente, at vi skal oprette en ny status for Ukraine, hver gang der er topmøde.

Det foregående topmøde var i Paris. Vi gav Ukraine denne mulighed for associering, men vi kan ikke gå videre til ny status, hver gang der er topmøde, og det havde vi en meget ærlig, åben og venlig drøftelse omkring med præsident Jusjtjenko og de andre samtalepartnere.

Lothar Bisky, *for GUE/NGL-Gruppen*. – (DE) Hr. formand! Jeg har et spørgsmål om Tobinskatten. Denne skat er et godt forslag, men endnu har ingen indført den. Alle siger, at den aldrig bliver indført, medmindre alle medlemsstaterne gør det samtidig. Nu efter beslutningen på det europæiske topmøde, som jeg hilser velkommen, er jeg bange for, at det endnu en gang bliver udsat, fordi vi ikke alle starter samtidig.

Jeg vil gerne vide, hvad Deres holdning til spørgsmålet er, og hvilken chance De mener, der er for at Tobinskatten bliver indført.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Hvis der findes en overordnet, global skat på finansielle transaktioner, bør vi støtte den. Faktisk har jeg personligt støttet den under drøftelser i Det Europæiske Råd. Rådet har bedt Kommissionen om at fremlægge nogle idéer på området, og det arbejder vi på.

Også i forbindelse med spørgsmålet om innovativ finansiering mener jeg personligt, at hvis vi ønsker at opfylde vores forpligtelser i forhold til kampen mod klimaforandringer, kan det ikke kun ske med penge fra vores budgetter. Det er tydeligt, at vores budgetter er under så hårdt pres, at vores nationale budgetter ikke alene kan finansiere bekæmpelsen af klimaforandringer de næste par år. Vi er nødt til at finde på nye måder at finansiere det på. En global skat på finansielle transaktioner virker på mig som en vældig god idé, og vi arbejder på området for at kunne fremlægge forslag på et passende tidspunkt. Jeg håber, den nye Kommission vil fremlægge nogle forslag på dette område.

Paul Nuttall, *for EFD-Gruppen*. – (EN) Hr. formand, hr. Barroso! Vi hørte for nylig, at stålværket Corus i Teesside i Nordengland skal lukkes. Det skyldes EU's reduktionsmål på 20 % for CO₂-udledninger. På grund af CO₂-kvoterne har Corus ikke længere råd til at beskæftige over 5 000 stålarbejdere og underleverandører. Læg dertil det triste syn af den britiske regering, der indrømmer, at den intet kan gøre i sagen på grund af EU's strenge konkurrencelovgivning.

Den virkelige gevinst for Corus, når de stopper produktionen i Teesside, er den besparelse, de vil opnå på deres CO₂-kvoter, som EU har udstedt i henhold til sin emissionshandelsordning, og som vil have en værdi på op til 600 mio. GBP over de næste tre år. Men kan De gætte, hvad den store overraskelse er? Lederen af IPCC, Rajendra Pachauri, er også chef for Tata Foundation, så man spørger sig selv, hvem der får noget ud af det? For Tata ejer Corus.

(Protest)

Det, jeg gerne vil spørge om, er, om det nu er officiel EU-politik at tilbyde selskaber incitament for at lukke fabrikker som Teesside, så de kan outsource deres forretninger til lande som Indien, eller er der mere personlige interesser på spil her?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg kan virkelig ikke kommentere på Deres insinuation. Hvis jeg var den pågældende person, ville jeg gå til domstolene.

Hvad angår den sag, De nævner, så sagde De, at den britiske regering har sagt, at dette var EU's holdning. Jeg kender ikke noget til den udtalelse, men lad mig sige Dem, at hvis der er én regering, der har presset EU for ambitiøse mål i kampen mod klimaforandringer, er det netop regeringen i Deres land, hvad enten De bryder Dem om det eller ej.

Faktisk er den fælles dagsorden i EU i dag at reducere de globale udledninger af drivhusgasser. Det har nogle konsekvenser i forhold til tilpasningen af industrien. Vi ønsker at bevare industrien i Europa, men vi ønsker en anden form for industri, der bruger mindre energi og er mere miljøvenlig.

Paul Nuttall (EFD). – (EN) Hr. formand! De besvarede ikke mit spørgsmål, for spørgsmålet var, om det er EU's officielle politik at tilbyde selskaber incitament til at lukke fabrikker som Teesside og outsource forretningerne til lande som Indien? De svarede ikke på spørgsmålet. Vil De være venlig at besvare det?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil svare ved at sige nej.

Formanden. – Mine damer og herrer, blå kort-proceduren kan ikke bruges nu, fordi der er tale om en diskussion mellem to personer. Det er meget vanskeligt at bruge det blå kort til ekstra spørgsmål nu, for jeg ved ikke, hvilken af de to personer, spørgsmålet ville være henvendt til. Jeg beklager. Det vil naturligvis kunne bruges under andre debatter.

Marine Le Pen (NI). – (FR) Hr. formand! Som reaktion på folkeafstemningen om minareter i Schweiz er Kommissionen gået så langt som at komme med en udtalelse, der mildest talt er foruroligende og tvetydig. Af hensyn til de medlemsstater, der kunne være fristet til at træffe lignende beslutninger, følte den det nødvendigt at gentage behovet for at "respekttere grundlæggende rettigheder såsom religionsfrihed." Denne slet skjulte trussel kræver en god forklaring fra Deres side, når opinionsundersøgelser viser, at langt størstedelen af europæerne ville have stemt i en sådan folkeafstemning, hvis det havde været muligt i deres respektive lande.

Så jeg vil spørge hr. Barroso, om EU's medlemsstater har eller ikke har ret til at afholde en folkeafstemning for deres befolkning, der på enhver måde er identisk med den, der blev afholdt den 29. november i Schweiz? Ville Kommissionen modsætte sig disse befolkningers suveræne beslutning eller ej, hvis de valgte at stemme, som det schweiziske folk gjorde? Hvis EU, som vi mener, i dag er mere totalitært end demokratisk, er det på høje tid, at det blev erkendt.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! Det er medlemsstaternes suveræne ret i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige regler at beslutte, hvordan de ønsker at rådføre sig direkte med deres befolkninger. Jeg har ikke tænkt mig at komme med hypotetiske udtalelser om hypotetiske folkeafstemninger. Det, jeg kan sige, er, at medlemsstaterne træffer deres egne beslutninger på dette område. Derfor vil jeg ikke på forhånd dømme en folkeafstemning i et land eller reaktionen på en folkeafstemning arrangeret af Kommissionen.

Kommissionen har beføjelser til at efterprøve medlemsstaternes foranstaltninger og beslutninger i forhold til europæisk lovgivning. I dette tilfælde har Kommissionen ikke kun ret, men også pligt til at give udtryk for sin holdning.

Marine Le Pen (NI). – (FR) Hr. formand! Spørgsmålet var ikke desto mindre klart, hr. Barroso. Jeg spurgte ikke om en hypotetisk folkeafstemning, men om en folkeafstemning, der på enhver måde er identisk til den, der blev afholdt for befolkningen i Schweiz.

Hvordan ville Kommissionen reagere, hvis en af EU's medlemsstater i en folkeafstemning, der er fuldstændig mage til, stillede det spørgsmål, der blev stillet til det schweiziske folk? Har de ret til at gøre det? Og ville Kommissionen modsætte sig det suveræne folks beslutning, hvis det besluttede at stemme på samme måde som schweizerne? Det er et klart og tydeligt spørgsmål:

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! Det er et hypotetisk spørgsmål, fru Le Pen. Jeg taler ikke lige så godt fransk som Dem, men når de siger "hvis", er det et hypotetisk spørgsmål. "Hvis der blev afholdt en folkeafstemning" – det er et hypotetisk spørgsmål.

(Bifald)

Jeg har ikke for vane at besvare hypotetiske spørgsmål. Virkeligheden er rigelig indviklet. Det, jeg kan sige, er derfor, at Kommissionen er imod enhver form for diskrimination, herunder alle former for religiøs diskrimination. Det er vores holdning, og den er klar. Det er ikke kun Kommissionens holdning, det er holdningen i alle EU's demokratiske medlemsstater.

Når det er sagt, har jeg ikke tænkt mig at udtrykke en holdning til en hypotetisk folkeafstemning.

Europa 2020

David Casa (PPE). – (MT) Hr. formand! Jeg havde tænkt mig at stille formanden for Kommissionen et spørgsmål om Kommissionen. Men Socialdemokraterne greb i dag ind i den høring, vi har med kommissærerne. Jeg håber ikke, at Socialdemokraterne vil begynde at pille ved de porteføljer, der er tildelt de nominerede kommissærer. Vi har ikke kompetence til at ændre kommissærernes porteføljer, eftersom det hører under kommissionsformandens eksklusive kompetence. De valgte personer fra vores parti, De Liberale og Socialdemokraterne er alle meget velbegrundede, og vi bør ikke have kompetence til at begynde at debattere fra nu af, inden høringerne, om vi kan ændre kommissærernes porteføljer. Jeg er klar over, at det ikke var emnet, men efter Socialdemokraternes indblanding følte jeg, at jeg var nødt til at blande mig.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Det var ikke et spørgsmål, så jeg behøver ikke svare, men eftersom jeg har muligheden, vil jeg blot sige dette:

Princippet med loyalitet mellem institutionerne er meget vigtigt. Og nu, hvor vi har en ny traktat, er vi nødt til at respektere hver enkelt institutions kompetencer. Jeg har fortalt Dem, hvor vigtigt det er at have et særligt forhold mellem Kommissionen og Parlamentet, og det vil jeg arbejde for. Det indebærer naturligvis respekt for hver institutions kompetencer på sit individuelle område i henhold til traktaterne.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Hr. formand! I starten af sit indlæg henviste kommissionsformanden til de fejl, der var i tidligere modeller. Fejlen er helt klart, at Kommissionen har haft nogle gode programmer, men at medlemsstaterne bare gør, hvad de vil. Med andre ord er pisk og gulerod ikke nok til at styre medlemsstaterne.

Jeg bemærkede også, at 2020-dokumentet ikke indeholdt nogen innovative idéer om, hvordan man kan styre medlemsstaterne. Jeg vil gerne spørge, om Kommissionen har til hensigt at benytte advarslerne i artikel 121 i Lissabontraktaten, hvis en medlemsstat ikke overholder eller ønsker at overholde med principperne i 2020-strategien?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Tak for spørgsmålet og for hensigten med det.

Jeg har til hensigt at foreslå over for medlemsstaterne, at vi styrker den økonomiske styring i Europa. Jeg tror, at der er lejlighed til at gøre det nu. Det er ærligt talt blevet afvist flere gange tidligere. De har formentlig læst et interview med en af mine forgængere, hr. Delors, som sagde, at hans forslag om styrket koordinering på det sociale område slog fejl i 1993. Det blev afvist af medlemsstaterne.

Det var interessant, og jeg undersøgte, hvad jeg sagde dengang som udenrigsminister for mit land. Jeg var en af dem, der støttede et styrket samarbejde mellem medlemsstaterne på det område. Det var desværre ikke muligt.

Da Lissabonstrategien blev revideret, fremlagde vi et forslag baseret på Wim Kok-betænkningen, og det blev afvist af medlemsstaterne. Efter denne krise tror jeg, at der nu er langt større opmærksomhed på behovet for egentlig koordinering som reaktion på krisen. Det vil jeg kæmpe for, men vi har naturligvis brug for medlemsstaternes støtte. Vi har brug for dem, for nogle af politikkerne skal indføres på nationalt plan og nogle på fællesskabsplan.

Den første udveksling af synspunkter med Rådet er opmuntrende. Faktisk har den nye formand for Rådet, hr. Van Rompuy, allerede udtalt, at han ønsker en uformel udveksling af synspunkter i begyndelsen af februar. Jeg håber, der på den måde kan skabes større engagement i Rådet i forhold til en styrket styringsmekanisme i EU's 2020-strategi.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Hr. formand, hr. Barroso! Lissabonstrategiens tid er ovre. Derfor vil EU ikke være den mest konkurrencedygtige økonomi fra den 1. januar. Jeg beklager de hårde ord, men man kan næsten tale om et blændværk. Det, vi er nødt til at gøre nu, er at sikre, at EU i de kommende år, i 2010, i højere grad er et fristed for EU's iværksættere og borgere.

I den forbindelse læste jeg i den meddelelse, De har forelagt os, at De taler om at internationalisere små og mellemstore virksomheder, EU's store jobskabere. Mener De ikke, at det, der haster nu, er at stabilisere situationen og berolige folk? Og kan De garantere, at Kommissionen vil modsætte sig ethvert optræk til lovgivningsmæssigt hysteri og dagligt og i forhold til alle sine politikker gøre brug af princippet, strategien "tænk småt først"?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Lad mig takke fru Ries. Det var en af prioriteterne for min Kommission, men det er også en prioritet for den nuværende Kommission, og det vil bestemt også være en prioritet for den næste Kommission. Det er små og mellemstore virksomheder, der skaber arbejdspladser. Vi skabte Small Business Act på grundlag af netop det princip – "tænk småt først" – som De taler om, og vi er ved at iværksætte et program, der skal reducere den administrative byrde, især for små og mellemstore virksomheder. Derfor har vi gjort fuldførelsen af det indre marked til en central prioritet, fordi der er potentiale og en international dimension at udnytte, for sandheden er, at vores små og mellemstore virksomheder stadig støder på en række hindringer, når de forsøger at arbejde med andre markeder. Derfor mener jeg, at det er et af de vigtigste områder i den nye strategi, i 2020-strategien. Det er netop en strategi, der er tættere knyttet til den internationale dimension, for i dag kan vi mærke følgerne af globaliseringen, og kun ved at indtage en aggressiv, proaktiv holdning kan vi vinde denne kamp om konkurrencedygtighed.

Formanden. – Mine damer og herrer! Jeg vil gerne komme med en forklaring som svar på et meget vigtigt spørgsmål fra fru Ries. Vi begyndte at udarbejde listen over talere kl. 15.00, hvor vi startede på dette punkt. Der står omkring 30 personer på listen i den rækkefølge, De viste Deres blå kort. Vi kan naturligvis tilføje flere talere til listen, men det vil være umuligt for dem at nå at tale under dette punkt.

Hvis De ønsker, kan De beholde Deres kort indtil videre, og fru Durant bliver den næste med et minuts taletid. Vi kan forsøge at tilføje de øvrige medlemmer, der ønsker ordet, til listen, men jeg kan roligt sige, at det er umuligt at have så mange talere. Jeg har omkring 30.

Vi begyndte på listen kl. 15.00. Hvis andre medlemmer ønsker at få tilføjet deres navne, så vær venlige at begrænse Dem til et minut.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! I forbindelse med denne 2020-strategi og især systemet med forbedret styring vil jeg gerne spørge Dem, hvordan De vil håndtere spørgsmålet om lobbyer. De og jeg ved begge, at hvis der udarbejdes en 2020-strategi, vil der uvægerligt komme til at foregå lobbyvirksomhed over hele linjen. Der finder lobbyvirksomhed sted næsten alle vegne, over for Kommissionen, Parlamentet og Rådet.

Som De også er klar over, finder der en interinstitutionel drøftelse om lobbyer sted i dag. Hr. Kallas havde ansvaret for dette emne i den foregående Kommission. Jeg vil gerne bede Dem fortælle mig, hvem i Kommissionen der vil have ansvaret for spørgsmålet om lobbyer, og hvad hans eller hendes mandat vil være. Ønsker De at opnå fremskridt i retning af et obligatorisk registreringssystem for lobbyer, som jeg og andre medlemmer af denne interinstitutionelle gruppe håber?

Det er forudsætningen for gennemsigtighed, og det er efter min mening også forudsætningen for borgernes støtte. De må kunne forstå, hvordan der træffes beslutninger på europæisk plan af Kommissionen, Rådet og Parlamentet.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Her er tale om et velkendt problem, et meget vigtigt problem, og jeg er faktisk stolt af, at vi har opnået fremskridt i denne Kommissions embedsperiode. Som De nævnte, har kommissær og næstformand Kallas lagt en masse arbejde i dette område, og vi har gjort fremskridt i forhold til systemet med registrering af lobbyer.

Men efter min mening bør man indse, at den bedste måde at håndtere problemet på er ved hjælp af gennemsigtighed, ikke ved at skjule oplysninger. Det er kun naturligt! Det er kun naturligt i et åbent samfund og i en åben økonomi, at forskellige, nogle gange modstridende, interesser kommer til udtryk.

Det er i den ånd, Kommissionen vil udføre sit arbejde. Dens forhold til repræsentanter for de forskellige interesser – erhvervslivets, fagforeningers, nogle gange særlige sagers interesser – vil blive mere gennemsigtige.

Den person, der får ansvaret for dette område i Kommissionen, hvis De vil tilbyde ham Deres støtte, bliver kommissær og næstformand Maroš Šefčovič. Det er ham, som administrationen vil udpege til at udføre denne opgave i den nye Kommission.

Vicky Ford (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg hilser kommissionsformand Barrosos vision for 2020 velkommen. De viser, at selv under recessionens mørke skyer kan man drømme om det utopiske samfund. Jeg hilser Deres bemærkninger om de europæiske forskningsområder velkommen. Jeg repræsenterer Cambridge, som er hjemsted for en gruppe af førende forskningsinstitutioner, der allerede har opnået stor succes inden for højteknologi, grøn teknologi og bioteknologi. Hvis vi skal kunne forvandle Deres drøm til noget, der minder om virkelighed, ville det være en god idé at lytte til og tage ved lære af Cambridge. Forskning kræver finansiering, innovative virksomheder kræver finansiering, innovation i verdensklasse kræver finansiering i verdensklasse.

Sidste uge mødtes jeg med repræsentanter for Wellcome Trust, som er Det Forenede Kongeriges største velgørende organisation, der sidste år gav 750 mio. EUR til medicinsk forskning. De kom til Bruxelles for at fortælle Parlamentet, at hvis vi vedtager lovgivningen om alternative investeringer i den form, lovforslaget har, ville vi reducere organisationens finansiering med to tredjedele. Lad nu være med at sige én ting og gøre noget andet.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Tillykke til Cambridge. Jeg synes, Cambridge er et af de mest storslåede universiteter i Europa og verden. Det er netop, fordi vi ikke har så mange universiteter i Cambridges klasse i Europa, at vi har arbejdet på at få et rigtigt europæisk forskningsområde, for Cambridge og andre meget vigtige universiteter i Europa er meget internationale. De kan tiltrække meget vigtig finansiering, men i andre lande, især små lande og nogle af de fattigste lande, har de ikke den slags ressourcer. Derfor har vi ikke kun brug for private midler som dem, De nævnte, og jeg glæder mig bestemt over alt det arbejde, der udføres af organisationer som dem, De nævnte, men vi har også brug for offentlige midler fra staternes og fra EU's budget. Det vil være en af de ting, jeg har tænkt mig at tage med i EU's næste budget.

Hvad angår forvaltere af alternative investeringer, så kan jeg virkelig ikke se forbindelsen. Jeg synes ikke, vi skal bruge enten det ene eller det andet. Vi mener, det er vigtigt at have fornuftige bestemmelser for produkter på de finansielle markeder i betragtning af, hvad der skete, også i Deres land. Det var i Deres land, at vi så det største eksempel på statsstøtte nogensinde i EU's historie, netop på grund af problemerne på finansmarkederne.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand, hr. Barroso! Tillad mig at sige, at mens de ambitiøse mål for 2020-strategien bliver drøftet, er der visse lande, f.eks. Grækenland, der vil komme med i strategien på ugunstige betingelser, med enorme økonomiske problemer og høj arbejdsløshed.

I går offentliggjorde premierministeren foranstaltninger, som han håber, vil reducere underskuddet. Athen venter med tilbageholdt åndedræt på markedets reaktioner og forskellige firmaers evaluering. Jeg lyttede til Deres svar på et tidligere spørgsmål, og jeg har læst dagens udtalelser fra hr. Almunia, og jeg vil gerne spørge hr. Barroso, hvordan Kommissionen kan hjælpe med at tage hånd om dette problem ud over at føre tilsyn med Grækenlands offentlige gæld?

Og for det andet, hvad gøres der ved sådanne nationale ejendommeligheder inden for rammerne af 2020-strategien for at undgå, at disse problemer opstår?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! For det første er vores idé med 2020-strategien netop at have nationale programmer, men også horisontale programmer for hele Fællesskabet.

Vi vil bede alle medlemsstaterne om at fremlægge specifikke, forenkede mål for hvert land, der tager deres forskellige omstændigheder i betragtning. Som De nævnte, befinder Grækenland sig i en særlig situation i dag, og det er vi meget opmærksomme på. Grækenland vil naturligvis fortsat drage fordel af samhørighedsfondene, eftersom det er et af de lande, der nyder godt af disse samhørighedsfonde, og det er noget andet end EU's 2020-strategi.

Men det er vigtigt at forstå, hvorfor lande som Grækenland er nødt til at gøre noget ved deres underskud og deres store gæld. Den rente, landene betaler for deres gæld, er penge, de ikke kan bruge på hospitaler eller skoler i fremtiden. Det er ikke, fordi vi ikke kan løsrive os fra tanken om ubøjeelig makroøkonomisk disciplin, at vi anbefaler medlemsstaterne ikke at opretholde meget store gældsposter og underskud, men fordi vi tænker på sociale udgifter og på at tage hånd om folks bekymringer.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Hr. formand! Jeg vil gerne stille kommissionsformand Barroso et spørgsmål om fremtiden for bilbranchen, som også efter 2020 vil være en af de vigtigste industrielle sektorer. Nogle af vores kronjuveler er ved at blive solgt til Kina, og det er ikke nogen god udvikling. Efter min mening er det på ingen måde for sent at undgå, men så må kommissionsformanden og den nye Kommission meget hurtigt få sat mere fart på. Vi må mobilisere flere ressourcer til forskning og udvikling med større fokus på bilbranchen, og vi må naturligvis også mobilisere flere finansielle ressourcer fra Den Europæiske Investeringsbank. Som jeg ser det, er det den eneste måde, vi kan sikre, at vores nuværende afhængighed af olie ikke erstattes med en fremtidig afhængighed af f.eks. kinesiske elektriske batterier. Derfor mit spørgsmål: Er De og Kommissionen indstillet på at påtage dem en koordinerende rolle på kort sigt, herunder i forhold til Opel, så vi kan stå beslutsomt sammen og fokusere på de nye miljøvenlige teknologier i bilbranchen?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen.* – (EN) Hr. formand! I Opels tilfælde har Kommissionen, som De ved, indtaget en vigtig rolle og arbejdet for de nødvendige møder mellem de forskellige involverede lande og selskaber.

Hvad angår spørgsmålet om bilbranchen, er der et problem med overkapacitet i Europa og verden. Så fremtiden handler, som Deres spørgsmål netop antyder, om at finde nye veje og nye teknologier, nemlig udviklingen af grønnere biler. Den idé har vi støttet, ikke kun hvad idéer angår, men også hvad finansiering angår.

Faktisk har Den Europæiske Investeringsbank med vores fulde støtte, som De ved, oprettet en særlig facilitet til dette formål. Et af prioritetsområderne for vores næste embedsperiode er at udvikle en grønnere og teknologisk mere avanceret bilindustri i Europa. Det er sådan, vi kan bevare en førerrolle i den globale bilbranche.

Stephen Hughes (S&D). – (EN) Hr. formand, hr. Barroso! Det Europæiske Netværk mod Fattigdom har beskrevet Deres høringsdokument om 2020-strategien som et tilbageskridt i forhold til de tilsagn, som flere forskellige Europæiske Råd har givet om at styrke den sociale dimension.

Deres dokument omtaler kun flexicurity og uddannelse. De skal vide, at vi i denne side af Parlamentet ikke kan acceptere en strategi blottet for socialt indhold. 2010 er det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse. Burde De ikke gøre kampen mod fattigdommens og udstødelsens svøbe til kernen i 2020-strategien?

Sluttelig, i betragtning af at en tredjedel af alle arbejdspladser, der er blevet skabt i EU siden 2000, er inden for sundhedspleje, det sociale område og arbejdsformidling og dermed bidrager dobbelt ved at reducere fattigdom, yde en service og skabe beskæftigelse, bør 2020-strategien da ikke sætte mål for at levere sociale tjenesteydelser af høj kvalitet?

Formanden. – Tak skal De have, men stil venligst ikke to spørgsmål under Deres ene minuts taletid, for det er meget svært for kommissionsformand Barroso at besvare to spørgsmål på et minut.

Hvilket spørgsmål foretrækker De, det første eller det andet?

Mine damer og herrer, det er meget vigtigt.

Stephen Hughes (S&D). – (EN) Hr. formand! Faktisk spurgte jeg om tre ting, og tre gange "ja" ville være svar nok!

(Latter)

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen.* – (EN) Hr. formand! Tak for Deres forståelse. Jeg skal forsøge at vælge det bedste spørgsmål!

Det ærlige svar er, at der er tale om et høringsdokument. Det er endnu ikke en strategi, og jeg hilser Deres bidrag velkommen.

Lad mig fortælle, hvad jeg personligt synes. Ja, vi skal gøre mere for at bekæmpe fattigdom og social udstødelse, men til det formål har vi brug for medlemsstaternes støtte. Jeg kan fortælle, at jeg har foreslået konkrete foranstaltninger flere gange, og svaret har været et meget tydeligt nej hver gang med det argument, at nogle medlemsstater ser det sociale område som hørende under dem, ikke under EU.

Det er en interessant diskussion. Lad os se, om vi er enige. Jeg forventer i høj grad Deres støtte her, for som De ved, for at bekæmpe social udstødelse og fattigdom har vi også brug for nogle instrumenter på europæisk

plan, der supplerer instrumenterne på nationalt plan. Det er den holdning, jeg vil kæmpe for. Jeg håber, at alle medlemsstaterne vil være indstillet på at støtte den holdning.

Danuta Jazłowiecka (PPE). – (PL) Hr. formand, hr. kommissær! Gennemførelsen af Lissabonstrategien går ikke særlig godt. Hvordan har De tænkt Dem at ændre dokumentet om Europa 2020-strategien for at få opfyldt dets mål? Forestiller De Dem at udarbejde noget i retning af et gennemførelsesprogram for strategien, et separat dokument for Kommissionens femårige embedsperiode, der ville beskrive de ting, der skal gennemføres? Det synes jeg, ville være en god idé. Vi kunne holde øje med gennemførelsen af strategien og samtidig rose Kommissionen for det, der er blevet gennemført.

Sluttelig vil jeg tillade mig at komme med en kommentar. Jeg synes, at den tid, der er afsat til den sociale dialog, og her mener jeg den fastsatte deadline den 15. januar, er for kort. Vi bør behandle arbejdsmarkedets parter lidt mere seriøst. Det er dem, der skal gennemføre strategien i praksis, og de bør gives bedre tid til at deltage i samrådene.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Den nævnte deadline for samrådene baseret på dette dokument står fast, men der bliver også andre lejligheder til at konsultere parterne. Faktisk har der været samråd om fremtiden for Lissabonstrategien i hvert fald siden 2008. Regionsudvalget har udarbejdet en meget interessant betænkning, og det samme har Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, at hvis Parlamentet ønsker det, er jeg indstillet på at afholde en forhandling om emnet – ikke kun denne spørgetid med et minut til at svare, men en særlig forhandling kun om dette emne – når som helst, De ønsker det, for jeg mener virkelig, at det er yderst vigtigt.

(Bifald)

Det er yderst vigtigt, at Parlamentet tager ejerskab, og at de nationale parlamenter inddrages i processen, for det skal være kernen i strategien for fremtiden. Det vil jeg gerne understrege.

Hvad angår spørgsmålet om styringsmekanismerne, så er det præcis, hvad vi er ved at forberede. Der er flere idéer. En aktuell idé er netop at have måder at måle fremskridt på og at følge fremskridtet på bestemte områder ud fra indikatorer. Det er, hvad vi er ved at forberede, og til dette formål har vi brug for Parlamentets støtte, forhåbentlig i enighed med medlemsstaterne.

Werner Langen (PPE). – (DE) Hr. formand! Som opfølgning på det spørgsmål, der allerede er stillet, vil jeg gerne vende tilbage til klimastrategien for 2020. Er det rigtigt, at den foreløbige emissionshandelsordning giver det største stålværk i Europa 90 mio. t CO₂ på trods af, at det havde 68 mio. sidste år og vil have 43 mio. i år? Kan det være rigtigt, at det største stålværk i Europa vil have tjent 1 mia. GBP inden 2012 på emissioner, fordi det har fået tildelt for mange kvoter som følge af dets lobbyvirksomhed over for bl.a. Kommissionen?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg ved ikke præcis, hvad hr. Langen taler om, men hvis De taler om emissioner i Europa, så lad os være ærlige. Vores emissioner udgør omkring 14 % af de globale udledninger, og de har en nedadgående tendens, for store økonomier er på vej frem i forhold til udledninger.

Men set som udledning pr. indbygger ligger vi stadig langt over de økonomier, og lad os være ærlige og sige, at vi også har et historisk ansvar. Amerikanerne udleder langt flere drivhusgasser pr. indbygger, end vi gør, men vi udleder langt mere end f.eks. Kina og Indien, hvis De taler om sagen vedrørende Indien. Det er virkelig et problem, som vi er nødt til at gøre noget ved i den globale retfærdigheds ånd. Hvis vi ønsker at løse problemet, og hvis vi mener, at vores planet er truet – af klimaforandringerne – er der brug for samarbejde fra alle sider. Så ja, vi har strengere vilkår end i andre dele af verden, men vi ser det også som en lejlighed til at udvikle nye teknologier, så vi kan opfylde vores mål uden at udsætte vores virksomheder for fare, for vi ønsker ikke at eksportere vores virksomheder og vores arbejdspladser.

Formanden. – Jeg vil bede mine kolleger om ikke at stille ekstra spørgsmål under spørgetiden med kommissionsformand Barroso, da mange mennesker venter på svar på deres første spørgsmål. Jeg beklager meget, men jeg vil foretrække at gå videre med et nyt spørgsmål.

Stavros Lambrinidis (S&D). – (EN) Hr. formand! Som kommissionsformand Barroso nævnte, påvirkes renterne bestemt af økonomiens tilstand. De afspejler tilliden til en bestemt økonomi, og det internationale økonomiske samfund påvirkes bestemt af dem. Renterne påvirkes af samfundets tillid til en særlig økonomi, og denne tillid påvirkes til gengæld mange gange af erklæringer om Kommissionens tillid til medlemsstaternes

foranstaltninger. I den forstand forsøger spekulanter også at spekulere i en dårlig økonomisk situation, hvilket nogle gange forværrer den.

Hr. kommissionsformand Barroso! Er De parat til her i mødesalen at støtte de foranstaltninger, som den græske regering offentliggjorde i går med henblik på at ændre den økonomiske situation i Grækenland? Tror Kommissionen, at disse foranstaltninger går i den rigtige retning, og at de kan ændre den finansielle situation, som De tidligere har beskrevet som værende problematisk?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Jeg har allerede udtrykt min tilfredshed med den græske premierminister Papandreous indsats for at reducere det offentlige underskud gennem permanente udgiftsnedskæringer og indtægtsstigninger. Jeg tilføjede tilmed, at det 2010-budget, der i øjeblikket er til forhandling i det græske parlament, sammen med premierministerens erklæring er skridt i den rigtige retning. Kommissionen vil selvfølgelig fortsat nøje overvåge den makroøkonomiske og skattemæssige indsats samt gennemførelsen af foranstaltningerne i Grækenland. Det fremgår meget tydeligt af min støtteerklæring til de annoncerede foranstaltninger. Efter min mening er det den bedste måde at hjælpe Grækenland på i landets meget vanskelige budget- og gældsmæssige situation. Jeg tror på, at disse foranstaltninger giver betydningsfulde resultater.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg er meget glad for muligheden for at stille kommissionsformanden et spørgsmål, da Udvalgsformandskonferencen for første gang er rykket en time tilbage, så vi udvalgsformænd for første gang har mulighed for at være til stede her i mødesalen.

Jeg vil gerne spørge hr. Barroso om en politik til fremme af rammevilkårene for forskning og innovation – der til min store skuffelse ikke kom med i det første udkast til 2020, men som forhåbentlig vil være der fremover – for at udnytte det enorme potentiale i offentlige indkøb i hele EU og for at stimulere innovative produkter og tjenesteydelser. Jeg vil spørge ham, om han vil følge de henstillinger, der blev næsten enstemmigt vedtaget af Parlamentet i min betænkning i november måned, og som viser en mulig løsning. Blot for at give ham og kollegerne et eksempel kan jeg sige, at hvis 1 % af EU's offentlige indkøb blev afsat til innovative produkter og tjenesteydelser, ville det hæve EU's investeringer i innovation med ikke mindre end 15 mia. EUR.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Mange tak for alle kommentarerne. Først vil jeg sige, at der ikke findes noget første udkast af den nye strategi. Kommissionen har udarbejdet et arbejdsdokument, der skal i høring, men vi er endnu ikke klar til at præsentere et udkast. Derfor er alle kommentarer meget velkomne.

De skal ikke forvente, at jeg på ét minut kan give et skråsikkert svar på så vigtigt et spørgsmål som det, De har stillet. Jeg er bekendt med Deres betænkning og nogle af Deres interessante forslag vedrørende offentlige indkøb, som jeg kan tilslutte mig, og som findes i de overordnede retningslinjer. Det præsenterede jeg som bekendt for Parlamentet i en henvisning til behovet for at uddybe disse forpligtelser i form af mere markedsvenlige og innovative regler for offentlige indkøb i Europa. Det bliver bestemt en del af vores fremtidige strategi, men på nuværende tidspunkt kan jeg ikke præcis sige, hvordan det bliver inkorporeret.

Carl Haglund (ALDE). – (SV) Hr. formand! En af de største svagheder ved Lissabonstrategien, der på andre områder er et godt dokument, er det faktum, at det i et vist omfang ikke lykkedes os at få medlemsstaterne til at nå de mål, der er opstillet i strategien.

Min kollega fra Finland spurgte tidligere hr. Barroso, hvordan han mener at kunne få medlemsstaterne til bedre at følge strategien. Et af de medtagne mål vedrørte medlemsstaternes investeringer i forskning og udvikling udtrykt som en procentdel af BNP. Jeg vil gerne vide, om Kommissionen agter at opstille lignende mål for medlemsstaterne – med andre ord, hvor stor en andel af bruttonationalproduktet de enkelte medlemsstater skal investere i forskning og udvikling.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Vi vurderer nu årsagerne til, at ikke alle målene blev nået. Med det nye forslag vil vi foretage en efter mit skøn meget ærlig og objektiv vurdering af, hvad der gik godt og skidt med Lissabonstrategien.

Jeg kan ikke på nuværende tidspunkt forpligte mig til nogen forslag. Netop nu tænker vi på vejen fremad. Når jeg taler om de drøftelser, jeg gerne vil have med Dem, tænker jeg således på virkelige drøftelser, fordi Deres input er meget vigtige.

Personligt finder jeg det ikke særlig realistisk med et overordnet mål for alle medlemsstater. Efter min mening skal næste fase af EU 2020-strategien være mere raffineret og sofistikeret med specifikke mål – naturligvis efter aftale med medlemsstaterne – men for forskellige situationer.

Det er min personlige mening. Vi er endnu ikke nået så vidt, at vi kan præsentere Dem for et forslag. Jeg vil også gerne have den nye Kommission til at have fuldt ejerskab over forslaget, og vi fremlægger en opgørelse over den seneste Lissabonstrategi.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Hr. formand! Næste år vil Storbritanniens nettobidrag være fordoblet i forhold til 2008. I 2020 vil der være mindst 4–7 nye medlemsstater. På baggrund af deres aktuelle økonomiske præstationer vil alle de nye medlemsstater modtage midler fra Samhørighedsfonden – det vil med andre ord sige støtte – fra den dag, de bliver medlemmer, og hele vejen frem til 2020.

Kan den britiske skatteborger derfor forvente endnu en fordobling i Storbritanniens nettobidrag til EU inden 2020, og hvis ikke, hvorfor ikke?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Jeg er endnu ikke nået frem til at diskutere de finansielle overslag, og jeg kan ikke forudse, hvor stort Storbritanniens bidrag bliver. Jeg forstår Deres bekymring, for i øjeblikket yder de britiske skatteborgere de største bidrag på grund af det, der skete i den finansielle sektor i Storbritannien. Der har aldrig tidligere været ydet så stor statsstøtte som det, vi har set i Deres land.

I dag er vi nået frem til følgende punkt. Vi finder det vigtigt at opstille prioriteter for fremtiden og at vurdere vores udgifter hertil på nationalt plan og på EU-plan for derefter at drøfte en rimelig fordeling af denne investering. Vi mener imidlertid, at det i nogle tilfælde er mere fornuftigt at bruge en euro på EU-plan end på nationalt plan på grund af de mulige fordele ved at udforske den europæiske dimension og det europæiske indre marked. Vi kommer til at drøfte dette, og forhåbentlig når vi i sidste ende frem til en aftale.

Formanden. – (EN) Dette var vores tredje spørgetid med formanden for Kommissionen. Jeg vil takke kollegerne mange gange for at have stillet spørgsmål til drøftelse.

Med hensyn til tilstedeværelse var der lidt flere medlemmer i mødesalen ved spørgetidens afslutning end ved starten kl. 15.00. Det er jeg meget ked af. Vi havde gerne set mange flere deltagere.

Jeg vil gerne endnu en gang takke Kommissionens formand.

John Bufton (EFD). – (EN) Hr. formand! Mange af de tilstedeværende havde ikke mulighed for at stille spørgsmål til hr. Barroso. I betragtning af hr. Barrosos meget store løn vil jeg spørge, om han regelmæssigt kan tilbringe yderligere 30 minutter hos os – dvs. halvanden time i alt?

De første 30 minutter var sammen med de øvrige gruppeledere. Der er 750 medlemmer af Europa-Parlamentet. Jeg finder det latterligt med 30 minutter. Kan vi ikke få halvanden time. Hr. Barroso! De får en god løn. Bliv her i 90 minutter i stedet for 60.

Formanden. – Hr. kommissionsformand Barroso smiler meget høfligt, men vi får se. Det må vi finde ud af. Mange tak for Deres forslag.

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

13. Konklusioner fra Rådet (eksterne forbindelser) vedrørende fredsprocessen i Mellemøsten, særlig situationen i Østjerusalem (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om konklusioner fra Rådet (eksterne forbindelser) vedrørende fredsprocessen i Mellemøsten inklusive situationen i Østjerusalem.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Konflikten i Mellemøsten var et af de spørgsmål, vi diskuterede her i Parlamentet i starten af det svenske formandskab. Det føles godt at vende tilbage og aflægge beretning her i Parlamentet ved afslutningen på vores formandskab.

Sveriges udenrigsminister, Carl Bildt, var også i Udenrigsudvalget i sidste uge, hvor han fremlagde en rapport og havde lange drøftelser, herunder om Mellemøsten. I sidste uge diskuterede Udenrigsudvalget situationen i Mellemøsten og vedtog konklusioner. Vi er glade for, at alle 27 medlemsstater støtter disse konklusioner, der meget tydeligt viser EU's holdninger til fredsprocessen i Mellemøsten.

Med disse konklusioner ønsker Rådet og formandskabet at sende et meget klart og stærkt budskab fra Europa om, at vi håber på en snarlig genoptagelse af forhandlingerne mellem parterne. Vi er bekymrede over det manglende fremskridt i fredsprocessen i Mellemøsten. Vi støtter derfor klart USA's indsats for at skabe fred. EU opfordrer parterne til at påtage sig et ansvar og indlede forhandlinger om alle spørgsmål vedrørende den endelige status inklusive Jerusalem, grænser, flygtninge og sikkerhed. Vores konklusioner afspejler også EU's holdning til Mellemøsten baseret på international lovgivning, hvilket vi har givet udtryk for ved mange lejligheder.

EU's holdning går bl.a. ud på, at en aftalt tostatsløsning skal baseres på grænserne fra 1967, og at bosættelserne er ulovlige. Jerusalem er et spørgsmål vedrørende endelig status, og vi har gjort det klart, at hvis der skal skabes ægte fred, skal Jerusalems status som fremtidig hovedstad for to stater afgøres gennem forhandlinger. En genoptagelse af forhandlingerne mellem Israel og Palæstina blev kædet sammen med bosættelsesspørgsmålet i en stor del af året. For nylig bekendtgjorde den israelske regering et delvist og midlertidigt bosættelsesstop. Rådet for udenrigsspørgsmål glæder sig over denne beslutning, og vi håber, at den vil bidrage til en genoptagelse af betydningsfulde forhandlinger.

Vi noterer imidlertid med bekymring den israelske regerings overraskende beslutning den 13. december om for første gang at gøre bosættelserne til en del af programmet for nationale prioriterede områder. Det strider imod ånden i bosættelsesstoppet og skader indsatsen for at skabe en atmosfære, der kan medvirke til at sikre en langsigtet løsning af konflikten. Min kollega, den svenske minister for udviklingsbistand, Gunilla Carlsson, besøgte Udviklingsudvalget i Europa-Parlamentet i starten af september. Hun lovede at følge udviklingerne lokalt, at yde bistand og at intervenere på de områder, vi alle kender til – situationen i og omkring Østjerusalem, bosættelserne og spørgsmål som f.eks. adgang og bevægelse vedrørende specielt Gaza. Vi har ført dette løfte ud i livet.

I de seneste måneder har EU under formandskabets ledelse vedtaget en klar holdning til bosættelser og den fortsatte lukning af Gaza. Lukningspolitikken er uacceptabel og ufrugtbar. EU kræver fortsat en øjeblikkelig og betingelsesløs åbning af grænseovergangene for strømmen af humanitær bistand, kommercielle varer og personer. Rådet har også bedt om fuld gennemførelse af FN's Sikkerhedsråds resolution 1860 og om overholdelse af den internationale humanitære lov. Vi kræver også en øjeblikkelig frigivelse af den bortførte israelske soldat, Gilad Shalit.

Jeg vil gerne sige endnu et par ord om Gaza. Vi håber selvfølgelig, at mæglingsindsatsen fra Egypten og Den Arabiske Liga kan fortsætte. Det er vigtigt at undgå en permanent deling mellem Vestbredden og Østjerusalem på den ene side og Gaza på den anden. Vi ser frem til frie og retfærdige valg, når forholdene tillader det. Én ting er klar – der kan kun skabes fred mellem Israel og palæstinenserne, hvis palæstinenserne er forenet.

Vores diplomater i regionen har nøje fulgt situationen i Østjerusalem. Efter deres mening svækker Israel det palæstinensiske samfund i byen. Det bekymrer os. EU vil øge bistanden til Østjerusalem for at forbedre palæstinenserens levevilkår. Det stærke budskab vedrørende Østjerusalem i Rådets konklusioner er et klart bevis på vores bekymring over situationen. Det er vigtigt at huske på, at bosættelser mellem Israel og Syrien og mellem Israel og Libanon er forudsætninger for en fred i Mellemøsten. EU glæder sig over de nylige erklæringer fra Israel og Syrien, der bekræfter deres vilje til at fortsætte fredsprocessen. Det siger sig selv, at det vil have ekstremt positive virkninger i hele regionen.

Catherine Ashton, *udpeget næstformand i Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Rådet vedtog meget omfattende konklusioner om fredsprocessen i Mellemøsten i sidste uge. Disse konklusioner opstillede en principiel holdning i en række afgørende spørgsmål på en klar og bestemt måde. Jeg vil ikke dvæle ved konklusionerne eller gentage, hvad formandskabet har sagt. Det rækker at sige, at vi med en bekræftelse af vores principper måske har medvirket til at skabe ny tillid og vilje hos palæstinenserne til at gå ind i fredsprocessen. Konklusionerne vil naturligvis også være en stor hjælp for mig og afstikke en klar kurs for mig i de kommende måneder.

De har inviteret mig i dag til at tale om vores politiske arbejde, men også om situationen i Østjerusalem. Det er et område, der giver anledning til dyb bekymring. Østjerusalem er et besat område sammen med resten af Vestbredden. EU er modstander af nedrivningen af palæstinensiske hjem, udsættelsen af palæstinensiske familier, opførelsen af israelske bosættelser og opsætningen af en "adskillelsesbarriere". EU behandler disse spørgsmål på politisk plan gennem diplomatiske kanaler og i vores offentlige erklæringer. Vi behandler også situationen gennem praktisk hjælp, der skal støtte den palæstinensiske befolkning i Østjerusalem. Der mangler f.eks. 1 200 klasseværelser til palæstinensiske børn i byen, så vi hjælper med at styrke uddannelsesfaciliteterne. Vi sikrer også levedygtige hospitaler i Østjerusalem, og vi gør en stor indsats for unge palæstinensere i byen,

der lider under høje arbejdsløshedstal og psykiske problemer. Til dato gennemfører EU aktiviteter i Østjerusalem til en værdi af 4,6 mio. EUR.

Et andet område, der giver anledning til bekymring, er naturligvis situationen i Gaza. Vi har konsekvent krævet en strøm af bistand, handel og personer. Vi er dybt bekymrede over leveforholdene for befolkningen i Gaza: Siden konflikten i januar har donorer ikke kunnet udføre genopbygningsarbejde, og der er fortsat alvorlige problemer som f.eks. manglende rent drikkevand. Israel bør straks genåbne overgangene, hvilket vil muliggøre en genoplivning af den private sektor og reducere Gazas afhængighed af støtte.

Tiden er nu inde til at skride til handling, og føre Rådets konklusioner ud i livet. Vi er nødt til at tænke på, hvordan vi kan genoptage en politisk proces. De to parter synes at have bevæget sig længere bort fra hinanden og indledningen til et slutspil. Jeg rejser snart til regionen, og mit primære mål bliver at mødes med de primære aktører og få et førstehåndsindtryk af, hvordan EU kan skabe forandring. Vi er sikkert alle enige om, at den overordnede og altoverskyggende prioritet må være en genoptagelse af forhandlingerne mellem Israel og Palæstina – ikke for forhandlingernes skyld, men for at nå frem til en fredsaftale og starte på en frisk. Hverken vi eller regionen kan tåle endnu en runde med resultatløse forhandlinger. Der har været adskillige forhandlinger siden underskrivelsen af Oslo-principerklæringen i september 1993. Det er 16 år siden. Forhandlingerne skal baseres på international lovgivning og respektere tidligere aftaler. Alle spørgsmål skal på bordet inklusive Jerusalems status som en fremtidig fælles hovedstad.

Forhandlingerne skal også finde sted inden for en aftalt tidsramme og med en effektiv mægling. Der er behov for et seriøst engagement samt en politisk vilje hos både Israel og Palæstina til at indlede seriøse og ægte forhandlinger. EU skal hjælpe begge parter med et sådant engagement og tilbyde dem støtte i den vanskelige forhandlingsproces. Jeg er til stede for at sørge for, at Europa arbejder effektivt og harmonisk.

EU har konsekvent støttet både israelerne og palæstinenserne ved at give dem tid og plads til bilaterale forhandlinger. Vores hjælp har sat Den Palæstinensiske Myndighed i stand til at opbygge institutionerne for den fremtidige palæstinensiske stat, så den kan levere tjenester til befolkningen og blive en pålidelig nabo i regionen. I dag er palæstinenserne imidlertid delt både politisk og fysisk. Troværdige forhandlinger kræver en stærk og forenet palæstinensisk partner. Israel står til at vinde, ikke til at tabe, ved at have en stærk palæstinensisk partner.

Israel har taget det første skridt med sit midlertidige og delvise bosættelsesstop. Vi håber, at det vil bidrage til genoptagelsen af meningsfulde forhandlinger.

USA er fortsat en uundværlig og afgørende aktør i Mellemøsten. Betingelserne for et effektivt partnerskab mellem EU og USA om Mellemøsten har sjældent været så gode som nu. Tiden er inde til at gøre dette til virkelighed gennem en tæt koordinering af vores holdninger og strategi. EU vil fortsat støtte og arbejde tæt sammen med USA via Mellemøstkvartetten. Kvartetten har brug for genoplivning fra den aktuelle hårdknude i fredsprocessen. Kvartetten kan give den forsigtige, men alligevel dynamiske mægling, der er brug for.

Fred i Mellemøsten kræver en omfattende løsning. Både Syrien og Libanon spiller en vigtig rolle. Vi ser frem til gennemførelsen af det arabiske fredsinitiativ. De skal være en del af løsningen. Vores tilgang skal være regional og omfattende. Multilaterale rammer skal supplere de bilaterale rammer mellem Israel og Palæstina.

I de kommende måneder agter jeg at forblive i tæt kontakt med Parlamentet om alle disse spørgsmål. Jeg er klar over den aktive rolle, som Parlamentet spiller – ikke mindst i sin egenskab af budgetmyndighed. På politisk plan arbejder Europa-Parlamentets delegationer direkte sammen med det israelske Knesset og Det Palæstinensiske Lovgivende Råd (PLC). I sidste uge besøgte delegationen til PLC besatte palæstinensiske områder, og bagefter rapporterede den med stor bekymring om situationen i marken.

Endelig glæder jeg mig over fortsættelsen af Parlamentets arbejdsgruppe om fredsprocessen, der mødes igen i denne uge.

Ioannis Kasoulides, for PPE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Da en gruppe unge israelske og palæstinensiske ledere besøgte Europa-Parlamentet, blev der gennemført indgående drøftelser, der resulterede i et udkast til en fredsaftale for deres fremtid – en sikker og anerkendt tostatsløsning på basis af grænserne fra 1967 og med Jerusalem som hovedstad for begge stater; en demilitarisering af den palæstinensiske stat; en gentagelse af det arabiske fredsinitiativ fra 2007; NATO-garantier; og en løsning af flygtningespørgsmålet på en måde, der ikke ændrer den hebraiske stats demografiske karakter.

Mens de unge har en vision om en fælles fremtid, diskuterer de ældre fortsat, om de skal indlede forhandlinger. Det egyptiske initiativ for en tværpalæstinensisk forsoning – så der er én samtalepartner – overvejes fortsat,

og man venter fortsat på sikkerhedsarrangementet i Gaza med frigivelsen af fanger som f.eks. Gilad Shalit. I mellemtiden gør de fuldbårde kendsgerninger i marken ifølge rapporten fra EU's missionschef i Østjerusalem den palæstinensiske stat stadig mindre levedygtig.

Jeg beklager det faktum, at det demokratiske land Israel kun tager lidt notits af de skader, som nogle af dets handlinger forvolder i den internationale offentligheds øjne, og at det blot efterfølgende forsøger at begrænse skaderne.

Hannes Swoboda, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru Malmström, fru næstformand i Kommissionen samt EU's højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik! Først vil jeg gerne oprigtigt takke det svenske formandskab for dets initiativ. Det var et godt initiativ, som jeg bifalder. Jeg vil også takke Baroness Ashton for at repræsentere Kommissionen under hendes første besøg i Europa-Parlamentet, skønt hun primært har talt i sin egenskab af EU's højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det handler alt sammen om en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. På nogle måder er det måske ikke så vigtigt, der hvor De sidder. Det vigtige er imidlertid, at De er her, og at De repræsenterer en fælles udenrigspolitik.

Dernæst vil jeg gerne sige, at Rådet har vedtaget en god erklæring, der på ingen måde er antiisraelsk. Tværtimod er den til gavn for Israels sikkerhed og stabilitet. Det er meget vigtigt at understrege dette. Hvis vi som europæere skal spille en aktiv rolle i denne henseende, er det vigtigt, at vi fortsat gør det. Det vil jeg gerne bede Baroness Ashton om at bemærke.

For nogle få dage siden besøgte vi USA, hvor vi havde drøftelser med vores kolleger fra Kongressen. Præsident Obama har meget få valgmuligheder over for Kongressens ensidige tilgang samt manglende forståelse for palæstinenserne situation. Vi har stor forståelse for situationen i Israel. Vi er også modstandere af enhver form for terrorisme, og vi ønsker, at den tilfangetagne soldat omsider skal vende tilbage til sin familie. Vi har imidlertid også forståelse for palæstinenserne ulykkelige situation med hensyn til alt det, der nævnes i denne erklæring, og specielt med hensyn til grænserne fra 1967, den vanskelige situation i Jerusalem samt bosættelsesaktiviteterne. Det er komplet uforståeligt – skønt det er en fortsættelse af de seneste års politik – at der er en så modstridende holdning til væksten i bosættelserne. Først blev den standset, og dernæst blev den medtaget i det nationale prioritetsprogram. Derefter fortsatte kun den naturlige udvikling, og så blev der bygget veje tværs gennem palæstinensiske bosættelser. Det er helt uacceptabelt, at jorden tages bort fra palæstinenserne fra den ene dag til den anden.

Det, der skete med en delegation fra Europa-Parlamentet, er også helt uacceptabelt. Hr. de Rossa vil også fremsætte sit syn herpå. Medlemmerne af Europa-Parlamentet skal slutte sig sammen med Rådet og Kommissionen for klart at sige, at medlemmerne af Europa-Parlamentet er ret til at rejse i Gaza for selv at danne sig et indtryk af situationen. Hvad har Israel at skjule? Hvorfor forhindres Parlaments medlemmer i at besøge Gaza? Vi må ikke acceptere dette, og forhåbentlig kan vi gøre fælles front mod det. Gennemsigtighed og åbenhed er nogle af forudsætningerne for en fornuftig Mellemøstenpolitik. Det må vi klart støtte.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, for ALDE-Gruppen. – (NL) Hr. formand, fru Ashton, hr. næstformand for Kommissionen, fru formand for Rådet, fru Malmström! Først vil jeg gerne lykønske hele det svenske formandskab med Rådets konklusioner om konflikten i Mellemøsten i almindelighed og Østjerusalem i særdeleshed.

Alle vil sikkert se det som et vigtigt tegn, at en fælles rapport fra EU's delegationsledere om Østjerusalem for første gang er enstemmigt godkendt og vedtaget – specielt denne gang, hvor den følger efter Lissabontraktatens ikrafttræden. Et andet tegn er den enstemmige vedtagelse af de foreslåede konklusioner fra det svenske formandskab – bl.a. også om Østjerusalem. Forhåbentlig indser de israelske myndigheder betydningen af denne udvikling.

Vi drøfter Mellemøsten med nogle få måneders mellemrum, og nogle gange minder det om det dansende optog i Echternach: et lille skridt fremad, derefter tegn på et skridt bagud, og sluttelig større anledning til fornyet håb. Der er desværre også grund til fortvivelse, men vi håber selvfølgelig fortsat. Det er naturligvis yderst vigtigt – bl.a. også for min gruppe – at israelerne og palæstinenserne er i stand til at leve fredeligt side om side i to separate stater for at nyde godt af alle de tilgængelige udviklingsmuligheder og sikre hinandens sikkerhed. Det er vi sikkert alle enige om. Vi er også enige om, hvilke trin der ideelt set vil føre os derhen, og selvfølgelig er vi villige til at yde vores bidrag.

Jerusalem er en af verdens smukkeste byer – det er virkelig et usædvanligt sted – og derfor er det frygtelig tragisk, at de folk, der bor side om side i byen, ikke formår at gøre det fredeligt. Af hensyn til Jerusalems trivsel og bevarelse håber jeg, at det fortsat er muligt at sikre fred i de få tilbageværende dage inden jul.

Caroline Lucas, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over redegørelserne fra Rådet og Kommissionen, men jeg vil spørge begge institutioner, hvornår vi kommer videre end til de smukke ord – som jeg fuldt ud kan tilslutte mig – og får sat handling bag dem? Om og om igen har vi hørt de samme ord om, at vi skal sikre os, at Israel gør ditten eller datten, men vi mangler den fornødne magt til at trumfe det igennem, da Israel ellers blot vil fortsætte med at ignorere os.

Mit spørgsmål går på, hvad der i praksis kan gøres for at sikre et ægte fremskridt på dette område? Efter min mening er man nødt til at tage fat på spørgsmål som f.eks. en suspendering af associeringsaftalen EU-Israel.

Med fokus på situationen i Østjerusalem glæder jeg mig meget over det svenske formandskabs initiativ og dets klarhed vedrørende Jerusalems rolle som hovedstad for to stater samt over fastheden vedrørende vigtigheden af, at Israel standser bosættelsesaktiviteterne i Østjerusalem.

Jeg ønsker også at takke forfatterne til rapporten fra EU's missionschefer om selve Østjerusalem. Rapporten er klar og visionær, hvilket man alt for ofte savner i disse forhandlinger. Den forklarer, hvordan Israels politik med en ulovlig annektering af Østjerusalem bevidst skal svække det palæstinensiske samfund i byen og forhindre en palæstinensisk udvikling. Men missionscheferne opfordrede Rådet til at vedtage en lang række henstillinger som følge af denne rapport, og efter min mening er der brug for en uopsættelig indsats fra Rådets side for at gøre netop det.

Hvis EU er seriøs med sit engagement i en tostatsløsning, skal det gøre sit yderste for at bevare og styrke den palæstinensiske egenart og identitet i Østjerusalem. Missionschefernes erklæring og rapport viser praktiske metoder hertil.

Peter van Dalen, for ECR-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Specielt i denne adventstid er der mange, der beder for fred i Mellemøsten, men nogle gange mister man modet og tror, at freden aldrig kommer. Det er ikke desto mindre vigtigt, at alle parter fortsat arbejder for fred, og netop her finder man måske det største problem. Er alle parter i stand og villige til at arbejde for fred? Israel har allerede tidligere taget initiativ til at udveksle jord for fred – jeg tænker på landets tilbagetrækning fra dele af Gazastriben – men det gav desværre ikke fred. I stedet blev raketbeskydningen øget, og i 2009 invaderede Israel Gazastriben. Nu har Israel annonceret et midlertidigt stop for bosættelser på Vestbredden, og en række vejspærringer skal også fjernes. Det var en gestus for at fremme fredsforhandlingerne.

Disse tiltag fra Netanyahu-regeringens side er allerede temmelig vidtgående efter israelsk målestok, men ikke desto mindre er der kun en beskeden bevægelse på palæstinensisk side. Folk bliver ved med at sige, at Israels tiltag er uden betydning, men jeg har endnu ikke set palæstinensiske tilløb til at fremme forhandlingerne. Er den palæstinensiske side villig og i stand til at fremkalde flere forhandlinger? Hamas synes at være låst fast i sin kamp med Fatah og at blive holdt i kort snor af Iran. Mahmoud Abbas synes at være en papirtiger, der ikke længere har den store indflydelse. Efter min mening er det på tide, at den palæstinensiske side også gør det klart, at den ønsker fred.

Kyriacos Triantaphyllides, for GUE/NGL-Gruppen. – (EL) Hr. formand, Lady Ashton! Vi glæder os over den beslutning, der blev truffet af Rådet for Den Europæiske Union den 8. december. Den bekræfter EU's støtte til oprettelsen af to stater på baggrund af grænserne fra 1967.

Ikke desto mindre vil jeg på basis af vores nylige besøg i området sige, at den fremherskende situation i de pågældende områder gør oprettelsen af en palæstinensisk stat næsten umulig. Jeg tænker specielt på opførelsen af muren, på nedrivningen af palæstinensiske huse og vigtigst af alt på bosættelserne på Vestbredden i almindelighed – specielt omkring Østjerusalem.

I dag bor der omkring 500 000 bosættere i disse bosættelser. Hvad vigtigere er, anstrenger man sig i Østjerusalem på at skabe en palisade ved at opføre bosættelser rundt omkring byen for dermed at tvinge palæstinenserne til at forlade deres hjem. Det er nu indlysende, at den israelske regering bruger forhandlingerne til at vinde tid. Langsomt, men sikkert forsøger den at opnå suverænitet i alle palæstinensiske områder.

Ud over at slå til lyd for tostatsløsningen bør EU træffe særlige foranstaltninger over for Israel. De fortsatte menneskerettighedskrænkelser er tilstrækkelig grund til, at EU bør indføre sanktioner på baggrund af traktatens artikel 2, for hvis det på den ene side vælger at støtte fredsprocessen, mens det på den anden side fortsat optrapper de økonomiske forbindelser med Israel uden begrænsning, vil det kun tjene den israelske

politik med at tvinge palæstinenserne til at opgive deres land og udvide den israelske suverænitet til hele Palæstina.

Bastiaan Belder, for EFD-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Er Europa gået fra forstanden? Dette retoriske spørgsmål blev stillet af USA i starten af december. Grunden til denne barske kritik fra Kongressens side var den ensidige udpegelse af Østjerusalem som hovedstad for den foreslåede palæstinensiske stat i et udkast til Rådets resolution, der er i omløb. Som formand for Europa-Parlamentets Delegation for Forbindelserne med Israel havde jeg håbet og troet på en mere konstruktiv start på vores transatlantiske dialog. Jeg vil også skynde mig at tilføje, at en grundig undersøgelse af både udkastet til en Rådsredegørelse samt den endelige Rådsredegørelse helt tog modet ra både mig og kollegerne i Kongressen. Jeg tager særlig kraftigt afstand fra forslaget om en opdeling af Jerusalem. Efter min mening er Rådets redegørelse om Mellemøsten et alvorligt diplomatisk og politisk tilbageskridt for fredsprocessen, og jeg er derfor meget skuffet over, at udenrigsministrene af alle formandskaber ledes af det svenske formandskab med dets anstrengte forhold til den jødiske stat.

Jeg har adskillige grundlæggende indvendinger mod førnævnte redegørelse fra Rådet. Det er næppe den rette måde at tilskynde Den Palæstinensiske Myndighed til at genoptage forhandlingerne med Israel på. Endvidere strider resolutionen mod Kvartettens princip af 9. november 2008 om, at "tredjemand ikke bør blande sig i bilaterale forhandlinger". USA's officielle reaktion på Rådets redegørelse af 8. december understregede endnu en gang dette princip. Skal vi så blot slå os til tåls med dødvandet i fredsprocessen? Bestemt ikke! Efter nylige delegationsbesøg i Israel er jeg overbevist om, at en gradvis tilnærmelse mellem Staten Israel og Den Palæstinensiske Myndighed er både nødvendig og mulig. En gradvis overførsel af forvaltningen på Vestbredden – f.eks. i område C – samt en styrkelse af det økonomiske samarbejde kombineret med oprettelsen og styrkelsen af pålidelige palæstinensiske institutioner vil virkelig fremme fredsprocessen. Jeg vil derfor opfordre Rådet og Kommissionen til at ophøre med at udarbejde ufrugtbare erklæringer om fredsprocessen og i stedet investere i konkrete projekter, der omfatter et samarbejde mellem israelerne og palæstinenserne. Er det ikke en etableret EU-formel?

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Som medlem af den parlamentariske delegation til Israel lyttede jeg interesseret til kommentarerne fra Rådet for Udenrigsspørgsmål til fredsprocessen i Mellemøsten og til Kommissionens redegørelse. I lighed med min forrige kollega er jeg imidlertid også dybt bekymret over disse. Israel er det eneste fungerende demokrati i regionen. Den foretrukne taktik hos dets modstandere har været terrorangreb mod Israel. Efter min mening lægges der i redegørelserne fra Rådet og Kommissionen ikke nok vægt på Israels sikkerhedsmæssige betænkeligheder. Jeg hørte faktisk ikke den højtstående repræsentant nævne disse betænkeligheder i hendes redegørelse over for Europa-Parlamentet.

Jeg mener også, at redegørelsen lægger for stor en byrde på Israel både med hensyn til manglende fremskridt i processen og med hensyn til en løsning af de udestående spørgsmål – i særdeleshed Jerusalem.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Hr. formand! Sandheden er den, at dette er en meget usædvanlig forhandling, fordi fru Malmström sidder på Rådets pladser, og snart håber vi at se hende på Kommissionens pladser. Vi får se, hvor hun sidder!

Under alle omstændigheder tilskynder Rådets konklusioner ikke ligefrem til optimisme. Rådet har udtrykt dyb bekymring over de manglende fremskridt i fredsprocessen i Mellemøsten, og det beder om at få den genoptaget på basis af De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolutioner, konklusionerne af Madrid-konferencen samt køreplanen. Der er intet nyt under solen.

Rådet siger også, at EU er villig til at yde et væsentligt bidrag til at løse de problemer, som de to talere har nævnt: problemet med Østjerusalem, vandproblemet, sikkerhedsproblemet og grænseproblemet.

Der er imidlertid en række nye elementer, som jeg gerne vil have vores gæster til at ytre sig om. Først vil jeg gerne vide, om det ottemåneders moratorium og bosættelserne, som den israelske regering har truffet beslutning om, står i forbindelse med den nye amerikanske regering.

Jeg vil også gerne vide, hvad de synes om gårsdagens udtalelser i Gaza fra repræsentanter for Hamas på 27-årsdagen, om at de ikke agter at give indrømmelser til Israel eller anerkende det. Hvad synes de om den kontinuitetslov, der skal lade det israelske folk komme til orde gennem en folkeafstemning om besættelsen af de besatte områder?

Og hvad synes de om Goldstone-rapporten og FN's Menneskerettighedsråds vedtagelse af denne? Synes de, at det er noget, der vil hjælpe fredsprocessen, eller synes de tværtimod, som israelerne påstår, at det er noget, der vil hindre eller hæmme den?

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Hr. formand! Der er to forpligtelser i Rådets redegørelse, som jeg i særlig høj grad glæder mig over, og som har potentialet til at skabe ny dynamik: støtte til Den Palæstinensiske Myndigheds toårsprogram for at afslutte den israelske besættelse og etablere den palæstinensiske stat samt EU's vilje til at anerkende en palæstinensisk stat, når det er hensigtsmæssigt.

I sidste uge stod jeg i spidsen for en officiel delegation fra Europa-Parlamentet til de besatte palæstinensiske områder, hvor jeg endnu en gang med egne øjne så det apartheidssystem, som israelerne gennemfører over for palæstinenserne, samtidig med at de ødelægger og berøver dem deres hjem, land, vand og hellige steder.

Få timer efter offentliggørelsen af Rådets redegørelse blev min delegations tilladelse til at besøge Gaza annulleret. Det er ikke noget, som en venligsindet stat gør. Det er bestemt en indblanding i Parlamentets demokratiske ret til at have anstændige og demokratiske forbindelser med vores kolleger, der er valgt af det palæstinensiske folk.

Vi fandt udbredt fortvivelse og håbløshed blandt de folk, vi mødte, og i de områder, vi besøgte i Hebron, Østjerusalem og Ramallah. Hvor der er håbløshed, bliver der vold. Vi kan gøre fremskridt nu, eller vi kan lade situationen udvikle sig til en mere bitter vold, der vil drive moderate palæstinensiske politikere ud af deres lederskab. Det er dette valg, vi skal træffe.

Jeg vil opfordre både Rådet og Baroness Ashton, som jeg ønsker alt vel, til at genoplive EU's engagement i denne proces – i stedet for bare at få Kvartetten til at genoplive sit engagement i processen – og indføre en tidsplan, der falder sammen med Den Palæstinensiske Myndigheds toårs tidsplan for gennemførelsen af de principper, vi efter min mening modigt skitserede i sidste uge.

Vi skal på det kraftigste forsvare menneskerettighederne. Vi skal handle. Vi skal bruge adgangen til vores markeder til at anspore Israel. Jeg taler ikke om sanktioner. Jeg taler om at bruge adgangen til vores marked som incitament til at få Israel til at leve op til sit internationale ansvar. Endelig skal vi også overtale USA til hurtigst muligt at engagere sig på samme basis som skitseret i sidste uge.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand! Rapporten fra EU's missionschefer om Østjerusalem er skræmmende læsning. Lad os ikke stikke hovedet i busken. Ifølge rapporten svarer det, der foregår i Østjerusalem, til en slags etnisk udrensning. Palæstinensiske huse stjæles, folk tvinges ud, og håbet om fred ødelægges. Spørgsmålet er nu, hvad vi agter at gøre ved det.

Rådets konklusioner er meget velkomne. Vi ved, at de er stærke, fordi den israelske regering øjeblikkeligt afviste dem. Ifølge dem var der intet nyt. De er vant til at afvise vores ord, fordi vi aldrig følger dem op med handling. De behandler os med foragt. Og hvorfor skulle de ikke gøre det? Vi er så godtroende, at vi faktisk betaler besættelsesmagtens regninger! Vi holder palæstinenserne i gang, hvor Israel burde betale regningen i stedet for vores skatteborgere.

Hvis vores ord skal give mening, bør vi ophæve eller true med at ophæve associeringsaftalen, men vi hører, at ikke én af vores udenrigsministre nogensinde har nævnt denne mulighed. Spørgsmålet er således fortsat: Hvor er politikken? Vi har faktisk politikken. Den findes i konklusionerne? Hvad så med handling? Israelerne flytter sig kun, hvis man skubber til dem.

Franziska Katharina Brantner (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske Baroness Ashton med hendes nye stilling. Jeg vil også gerne takke det svenske formandskab for beslutningen og for dens erkendelse af, at det ikke på lang sigt vil være muligt at gennemføre tostatsløsningen, hvis ikke vi kan løse bosættelsesproblemet. Missionschefernes rapport er blevet nævnt flere gange, og vi finder den også udmærket. I denne forbindelse har jeg to spørgsmål. Hvad er den aktuelle status for denne rapport, og hvor bliver den offentliggjort? Og for det andet, hvad vil De, Kommissionen og Rådet, gøre for at gennemføre henstillingerne i rapporten? Jeg vil gerne citere tre af henstillingerne fra rapporten. Den første er:

Hr. formand! "forhindre og modvirke finansielle transaktioner fra aktører i EU-medlemsstaterne til støtte for bosættelsesaktiviteter i Østjerusalem gennem vedtagelse af en relevant EU-lovgivning"; den anden er: "sikre, at produkter, der er fremstillet i bosættelser i Østjerusalem, ikke eksporteres til EU under associeringsaftalen EU-Israel"; og den tredje: "give vejledning om oprindelsesmærkning af produkter fra bosættelser til vigtige detailhandlere i EU".

(DE) Hr. formand! Forslagene i denne rapport er meget specifikke og præcise. Hvilke foranstaltninger planlægger De at træffe for at gennemføre dem?

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand, fru kommissær, minister! Jeg takker for Deres kommentarer.

Europa har nu to vigtige dokumenter, der kan fremme nye fredsinitiativer. For det første er der den modige rapport fra det svenske formandskab, som fru Malmström netop har nævnt. I denne rapport opfordres der til fremskridt i form af to stater, hvor den ene bliver Palæstina inden for grænserne fra 1967 og med Østjerusalem som hovedstad.

For det andet er der teksten fra ambassadørerne, missionscheferne, der viser, at de israelske myndigheder følger en strategi, hvor de nedriver huse og koloniserer land i strid med menneskerettighederne. Denne strategi er beregnet på at afskære Jerusalem fra Vestbredden, så hele tanken om oprettelsen af en palæstinensisk stat skrindlægges.

Vores ord her i mødesalen vil imidlertid helt klart ikke have nogen effekt, hvis ikke de følges op af konkrete handlinger. Vi skal handle – f.eks. ved at ophæve associeringsaftalen EU-Israel, indtil den israelske regering overholder den internationale ret. Vi er derfor nødt til at handle for at få afsluttet kolonialiseringen, ophævet blokaden af Gaza, ødelagt skammens mur, løsladt alle politiske fanger og sikret flygtningenes tilbagevend.

Jeg vil gerne sige én ting mere. Her i Europa-Parlamentet har vi diskuteret løsladelsen af soldaten Gilad Shalit. Jeg er enig i det, der er blevet sagt. Samtidig skal Parlamentet imidlertid støtte løsladelsen af en anden europæisk borger, nemlig den unge fransk-palæstinenser Salah Hamouri. Ja, frihed til Gilad Shalit, men også til Salah Hamouri!

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Hr. formand! Først vil jeg gerne lykønske Rådet med dets modige konklusioner i sidste uge. Efter min mening har der aldrig tidligere været så tydelige, konkrete og modige konklusioner om så følsomt et emne fra Rådet som dem i sidste uge. Derfor vil jeg gerne lykønske Rådet.

Jeg vil imidlertid gerne tilføje, at vi nu skal skride til handling, da situationen i Jerusalem dagligt forværres, hvilket ikke længere kan tolereres. Der er problemer med grove krænkelse af den internationale ret, der er problemer, der giver lidelser for mange mennesker inklusive fordrivelse fra deres hjem, ødelæggelse af deres boliger og opførelse af illegale boliger. Vi kan ikke forblive tavse over for sådanne uretfærdigheder, for dermed giver vi udtryk for, at loven, diplomatiet og det højt skattede princip om fredelig konfliktløsning er værdiløse. Jeg tror ikke, at vi ville have ladet det ske i vores hjemland. Vi skal derfor handle ved at skabe det rette gunstige miljø for at skabe tillid mellem de to parter og få to adskilte og levedygtige stater, der kan leve fredeligt side om side. Jeg vil gerne rose Jordan for dets rolle som mægler i denne henseende. Afslutningsvis vil jeg sige til Baroness Ashton, at hun har fået tildelt en ny rolle af Lissabontraktaten – en vigtig rolle, der giver os en mulighed. Lad os ikke tabe den på jorden.

Rosario Crocetta (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi var i Ramallah, da vi hørte nyheden om, at Europa havde vedtaget en ny beslutning om fredsprocessen i Mellemøsten. Vi så håbefulde smil på de palæstinensiske repræsentanternes ansigter.

Det var dage fyldt med følelser og lidelser, der stod præget i ansigterne på de børn, der holdt fat i vinduessprosserne i deres hjem på Hebron-vejen, den mennesketomme vej, som ingen palæstinenser må krydse. Vi så lidelserne hos en 85 år gammel kvinde, som var fordrevet fra sit besatte hjem, og som nu boede ude i kulden i et telt i haven til det, der tidligere var hendes eget hus, samt lidelserne i ansigterne på de palæstinensere, der med europæiske midler havde opbygget en gård, der efterfølgende blev ødelagt af israelske soldater.

Israel har ret til at være en uafhængig stat, men palæstinenserne har også ret til et hjemland, en stat og et pas. Europarådets beslutning er et vigtigt skridt fremad, men vi skal handle øjeblikkeligt. Konflikten mellem Israel og Palæstina repræsenterer blot toppen af isbjerget af en større konflikt. På den sidste dag af vores besøg forhindrede de israelske myndigheder os – Europa-Parlamentets delegation – i at besøge Gazastriben. På dette punkt synes jeg, at den højtstående repræsentant, Baroness Ashton, bør tage affære og protestere på vegne af det demokratiske Europa.

Jeg vil gerne takke delegationslederen, hr. De Rossa, og alle de øvrige medlemmer af delegationen, fordi de sårbare under vores ophold i Palæstina kunne se ansigtet på og høre ordene fra et Europa, der støtter rettigheder, og som ønsker at gøre og skal gøre mere.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Hr. formand, fru kommissær, fru Ashton! Den nye højtstående repræsentant må være overrasket over, hvordan Europa-Parlamentet har gjort sit hjemmearbejde. Hvilke historiebøger har det læst, hvis det ikke ved, at staten Israel blev dannet i 1947? Den fortolkning, som Rådet vedtog under det svenske formandskab, er derfor noget besynderlig.

Vi skal huske, at EU skal stå ved sine værdier. Vi har demokrati, menneskerettigheder og meningsfrihed, hvilket er vigtigt. Endvidere er Israel det eneste demokratiske land i Mellemøsten. Vi bør ikke skabe antidemokratier der, ikkedemokratier, for de repræsenterer ikke vores værdier.

Det er også meget vigtigt at huske, at tanken om at opdele Jerusalem og gøre det til en by i to lande, er ganske utænkelig. EU ville ikke foreslå noget sådant for noget andet demokratisk land. Selvfølgelig skal vi sikre os, at Israel kan bevare sit demokratiske system og sine rettigheder i sin egen hovedstad, og EU kan og bør blive involveret i fredsprocessen, men i en diplomatisk rolle og ikke som læge eller dommer.

Det er beklageligt, at Gilad Shalit, der er fransk statsborger – og EU-borger – og israelsk soldat, ikke er blevet løsladt. Det viser, hvad den palæstinensiske regering og Hamas tænker om EU. De har overhovedet ingen respekt for vores principper eller værdier. Vi skal bevæge os fremad, og vi bør afskaffe sådanne drømmerier, som Rådets resolution i høj grad består af.

Israel er et demokrati med de samme værdier som vores. Vi skal forsvare demokratiet og befolkningens ret til en komplet og sikker tilværelse og til fred, og en sådan fred kan skabes, når terrororganisationen Hamas og dens følgesvende standser angrebene på Israel og de israelske borgere. Her har vi mulighed for at bekæmpe terrorisme sammen og gøre det muligt for Israel at eksistere som nation.

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Hr. formand! I deres rapport af 23. november gjorde EU's delegationschefer i Jerusalem og Ramallah det meget klart, at Israel aktivt medvirker til ulovligt at annektere Østjerusalem og fuldstændigt isolere det fra resten af Vestbredden. Jeg spørger derfor mig selv, hvorfor Udenrigsrådet ikke drager de rigtige konklusioner heraf. Hvorfor ser det bort fra de særlige henstillinger i så vigtig en faktuel rapport – tilmed dets egen rapport – når det ved, at de aktuelle udviklinger er uigenkaldelige, og når det dermed sår alvorlig tvivl om chancerne for at skabe en uafhængig palæstinensisk stat ved siden af Staten Israel? Fredsprocessen i Mellemøsten har ikke brug for uldne erklæringer. Det er på høje tid og i rette øjeblik, at EU påtager sig en aktiv og synlig rolle i regionen, og det er naturligvis kun muligt, hvis vi også viser det fornødne mod til at indtage en klar og utvetydig holdning til specielt Østjerusalem.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! EU's politik går ud på sammen med USA og NATO at støtte den israelske regering i den kriminelle folkedrabspolitik mod det palæstinensiske folk. Det er konklusionen fra medlemmerne af Europa-Parlamentets delegation, som de israelske myndigheder nægtede adgang til Gazastriben.

EU's politik og den nylige beslutning giver i alt væsentligt ekstra tid til israelske regeringer, der begår krigsforbrydelser – hvilket vi kender fra FN-rapporten om krigen i Gaza – så de kan fortsætte deres besættelsesplaner.

EU's uldne tale stemmer ikke overens med det retfærdige globale krav om en levedygtig og uafhængig palæstinensisk stat på basis af 1967-områderne og med Østjerusalem som hovedstad. EU træffer ikke praktiske foranstaltninger i denne retning. Tværtimod forbedrer det forbindelserne med Israel, der fortsætter bosættelserne i specielt Østjerusalem med opførelsen af muren og den skammelige og kriminelle isolering af Gazastriben.

Vi forkaster de imperialistiske planer for Mellemøsten og står side om side med det palæstinensiske folk og alle folkene i deres kamp.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Hr. formand! Jeg må sige, at resultaterne af sidste uges møde i Ministerrådet ikke var helt afbalanceret, og efter at have arbejdet med dette emne i lang tid fornemmer jeg også, at Ministerrådet ikke har gjort væsentlige fremskridt med hensyn til vores indsats for at sikre en fredelig sameksistens mellem disse to nationer.

Jeg vil derfor gerne sige, at vi skal gøre mere. Vi skal ikke kun være mæglere, men også aktive mæglere i denne fredsproces, og vi skal insistere på, at løsningen på denne katastrofale situation skal være ligeværdig for begge stater, så Palæstina og Israel har lige stor interesse i den.

Rådet har forsøgt at få palæstinenserne tilbage til forhandlingsbordet trods deres modstand mod nogle israelske foranstaltninger, og vi insisterer også på hurtigst muligt at få fjernet unødvendige hindringer for

fredsprocessen. Nedrivningen af palæstinenserne hjem i Østjerusalem og opbygningen af bosættelser og adskillelsesbarrierer på besat område er uacceptable handlinger. Det er imidlertid også uacceptabelt at vi eksponerer Israel og ikke formår aktivt at forsvare det mod alle angreb og terroraktiviteter rettet mod borgerne i Staten Israel.

Jeg vil selvfølgelig gerne understrege, at det også er nødvendigt at respektere de internationale retlige rammer, uden hvilke vi ikke kan gøre os forhåbninger om en stabil udvikling i regionen. Efter min mening er vi europæere – EU og indbyggerne i vores stater – villige til at række en hjælpende hånd ud, og forhåbentlig får Baroness Ashton held med sin mission i regionen, så hun kan vende tilbage derfra med gode rapporter.

Alexandra Thein (ALDE). – (DE) Hr. formand, fru Malmström, Baroness Ashton, mine damer og herrer! Jeg er medlem af Delegationen for Forbindelserne med Det Palæstinensiske Lovgivende Råd eller med andre ord det palæstinensiske parlament. I sidste uge blev vores delegation nægtet adgang til Gaza af Israel. Situationen i Gaza er meget foruroligende – specielt nu, hvor vinteren er kommet. Kun 10 % af befolkningen kan få de forsyninger, de har brug for, ved at smugle varer gennem tunnellerne, og det er netop grunden til, at tunnellerne accepteres af alle.

Inden operation "Cast Lead" var situationen helt modsat, og 90 % af Gazas befolkning kunne klare sig selv. Som besættelsesmagt bør Israel drage omsorg for befolkningen i alle besatte områder. Israel unddrager sig sit ansvar i henhold til folkeretten, hvilket betyder, at det internationale samfund og først og fremmest EU skal tage affære.

Hvis vi leverer fødevarer til 90 % af Gazas befolkning, har vi ret til at se, hvordan de europæiske skatteborgeres penge bruges, om de bruges hensigtsmæssigt, og om de når ud til de folk, der har brug for dem.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Jeg vil også gerne lykønske fru Malmström og det svenske formandskab med de glimrende konklusioner. De genopliver vores forventninger til en bekræftelse af EU's ansvarlighed for fred i regionen i henhold til international ret, hvilket jeg finder afgørende.

Ikke desto mindre overrasker det mig, at disse konklusioner et år efter den militære invasion af Gaza ikke henviser til den opfølgning på Goldstone-rapporten, som Rådet ønskede. Hvilket trin befinder vi os på i opfølgningen på denne Goldstone-rapport, som Rådet har forpligtet sig til – specielt med hensyn til de interne undersøgelser af de forskellige berørte parter?

Dernæst glæder det mig, at Østjerusalem betragtes som hovedstaden for den fremtidige palæstinensiske stat eller de to staters Jerusalem. Disse konklusioner mangler ikke desto mindre operationelle valgmuligheder. På den anden side er der mange sådanne valgmuligheder i missionsrapporten fra de stats- og regeringschefer, der besøgte Østjerusalem.

Jeg vil derfor opfordre Kommissionen og Rådet til at præcisere, med hvilke særlige metoder EU hverken vil anerkende eller legitimere den annekstion af Østjerusalem, som Israel i øjeblikket forsøger at opnå ved bl.a. at indføre økonomiske foranstaltninger, men også ved at arrangere en massefordrivelse af palæstinensiske samfund.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne byde den nye højtstående repræsentant velkommen her i mødesalen, og så glæder jeg mig over Rådets stærke konklusioner om Mellemøsten under ledelse af det svenske formandskab.

Med hensyn til Goldstone-rapporten vil jeg gerne lykønske hr. Bildt, der på vegne af formandskabet roste Goldstone-rapportens – og jeg citerer – "troværdighed og høje integritet". Efter min mening ville det være godt, hvis fru Malmström i dag kunne gentage her i Europa-Parlamentet, hvad hendes ambassadør sagde i FN om, at EU opfordrer Israel og palæstinenserne til at iværksætte hensigtsmæssige, troværdige og uafhængige nationale undersøgelser af menneskerettighedskrænkelser i forbindelse med konflikten i Gaza.

Endelig vil jeg spørge formandskabet og den højtstående repræsentant, om de er opmærksomme på den vejledning om fødevareremærkning, som den britiske regering vedtog i sidste uge for at skelne mellem import fra de palæstinensiske områder og fra ulovlige israelske bosættelser, ligesom jeg vil bede dem fortælle om deres planer for at overføre denne henstilling til fællesskabsniveau. Som vælgere kan vi vælge at betale fredens omkostninger. Som forbrugere ønsker vi ikke at subsidiere prisen for konflikt.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (EN) Hr. formand! Efter min mening kan den nylige redegørelse fra EU under ledelse af det svenske formandskab om Mellemøsten, hvori Østjerusalem anerkendes som hovedstad i en kommende uafhængig palæstinensisk stat, skade den europæiske indsats for at spille en vigtig rolle som

mægler mellem Israel og palæstinenserne. Den risikerer at stride mod vores fælles mål om at bringe fred til denne allerede urolige region.

Efter min mening ville det være bedre, hvis EU i stedet for at udsende en uventet bekendtgørelse om en uafhængig hovedstad for de palæstinensiske områder koncentrerede hele sin indsats om at fremme og tilskynde til oprettelsen af et ægte demokrati i de palæstinensiske områder – eksempelvis gennem støtte til en ikkevoldelig opposition. Det ville hjælpe den israelske stat og demokratiet samt det internationale samfund med at finde en troværdig og legitim samtalepartner.

Som Cecilia Malmström sagde tidligere i dag, bør israelerne og palæstinenserne gennemføre bilaterale forhandlinger om Jerusalems status. Jeg vil derfor hellere have en vision om "to demokratier for to folk" end en løsning med "to stater for to folk".

Demokrati er en forudsætning for fred.

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

Michael Gahler (PPE). – (DE) Hr. formand! Først vil jeg gerne udtrykke min tilfredshed med, at Baroness Ashton sidder på Kommissionens side. Det håber jeg, at hun fortsat vil gøre.

Jeg har to spørgsmål til formandskabet. I konklusionerne fra Rådet (eksterne forbindelser) er der ingen henvisning til Mellemøstkvartetten. Er der ikke enighed i Rådet om Mellemøstkvartettens rolle i fredsprocessen, eller hvad er grunden hertil?

For det andet gør det samme sig gældende for Hamas. Konklusionerne indeholder ingen henvisning til denne gruppe, der desværre har stor politisk betydning. Hvad ligger der bag dette?

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Hr. formand! Da hr. Le Hyaric næsten fordoblede sin taletid, føler jeg mig berettiget til at følge mit eget tempo, men jeg vil ikke desto mindre gå lige til sagens kerne.

Under det svenske formandskab var vi blevet bedre vant – meget bedre. Jeg vil bede fru Malmström om at tilgive mig min oprigtighed. Ved at udpege Østjerusalem som hovedstad for en kommende palæstinensisk stat – blot til at begynde med – begår hun efter min mening en usædvanlig diplomatisk fejl, og her taler jeg eufemistisk. Fejlen drejer sig ikke om indholdet – lad ingen tage fejl af det, jeg her siger – men om den patroniserende holdning i denne erklæring, der på forhånd dømmer det endelige resultat af forhandlingerne og spotter de berørte parter. Der er også mange medlemsstater, der har taget afstand fra dette første udkast til teksten.

Jeg kan naturligvis fuldt ud tilslutte mig tanken om en åben og fælles hovedstad, hvilket siden 2000 har været en del af Clinton-parametrene for en forhandlet fred, og et princip, der er accepteret af Ehud Barak i Taba og flere andre. Vi vil også huske, at Avraham Burg og Ahmed Qurei har været stærke fortalere for denne tanke her i mødesalen. Jerusalem: en hellig by for tre religioner, bøgernes hovedstad, en åben hovedstad. Det er blot ikke vores opgave at påtvinge en opdeling, en tidsfrist eller metoder. Som tidligere nævnt skal vi derimod tilskynde til en dialog, så de berørte parter – palæstinenserne og israelerne – kan nå frem til en aftale.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Hr. formand! Rådets konklusioner er bestemt en kærkommen stærk markering af EU's holdning og dets ønske om at spille en langt stærkere rolle i et styrket engagement fra Kvartettens side. Er Rådet og Kommissionen således enige i, at den fremgangsmåde med at boykotte Israel, som nogle slår til lyd for, er en helt forkert tilgang til dette engagement? Man kan ikke både boykotte og engagere sig.

Den rette tilgang er den, der også fremhæves i Rådets konklusioner, og som handler om at genbekræfte videreudviklingen af de bilaterale forbindelser med Israel. Uanset hvor fristende det måtte være, kan Rådet kun være en indflydelsesrig politisk og økonomisk aktør, hvis det modstår fristelsen – der undertiden er motiveret af frustration hos den ene eller den anden part – til at indføre sanktioner eller straffe den ene eller den anden. Det er for kompleks en situation, der ganske enkelt underminerer et sammenhængende og vedvarende pres fra EU på begge parter for at vende tilbage til forhandlingsbordet og finde en fredsftale.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Hr. formand! Jeg er også modstander af talen om sanktioner og trusler og fortaler for en konstruktiv politik og dialog. Jeg beklager imidlertid, at vi i dag alt for ofte har hørt budskabet om, at Israel er en demokratisk stat. Israel er en stat, der ikke opfører sig demokratisk i forhold til palæstinenserne og vores fælles mål, der er oprettelsen af to uafhængige, selvsikre og sikre stater, der kan eksistere sammen

side om side. Derfor mener jeg, at Baroness Ashton i dag har fået mange incitamenter til at udvikle en mere konstruktiv og effektiv EU-politik. Jeg må beklageligvis sige, at Israel fortsat opfatter os som en papirtiger og ikke som en ægte helhed, som den bør gå i dialog med, og som kan være nyttig for en løsning af problemet.

Robert Atkins (ECR). – (EN) Hr. formand! Som medlem af den delegation, der besøgte Palæstina i sidste uge, blev det klart for mig, at en række fornuftige mennesker betragter tostatsløsningen som en død sild primært på grund af Israels handlinger – ikke mindst forslagene om at bygge muren endnu længere ind i og ud på den anden side af Østjerusalem, hvorved Vestbredden vil blive opdelt i nord og syd.

Hvilke interesser vil vi have, og hvilke foranstaltninger vil vi træffe, hvis enstatsløsningen bliver en realitet?

Og er formandskabet og Lady Ashton opmærksomme på fornuftige menneskers opfattelse af den cirkusforestilling, der foregår i forbindelse med Kvartetten? Hvilke foranstaltninger agter vi at træffe for at sikre, at omkostningerne ved denne operation modsvares af dens effektivitet, der i øjeblikket er lig nul?

Charles Tannock (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg giver den israelske udenrigsminister, hr. Lieberman, ret i, at den endelige Rådsredegørelse er langt bedre end det tidligere svenske udkast, som jeg så for et par uger siden, men den nævner ikke de accepterede Kvartet-prinsipper, som Hamas afviser med sin fortsatte terrorisering af Den Palæstinensiske Myndigheds tjenestemænd såvel som civile i Gaza.

Og hvorfor besøgte udenrigsminister Bildt ikke regionen for at vise sin solidaritet med den demokratiske stat Israel og de moderate palæstinensere?

Og hvorfor blev indlemmelsen af Østjerusalem fremhævet i dette kritiske øjeblik?

EU skal være mere afbalanceret og formelt anerkende vores fælles demokratiske værdier med Staten Israel og faktisk forbedre Israels deltagelse i EU's programmer – helt usædvanligt er jeg enig med Baroness Ludford på dette punkt – under associeringsaftalen for at opbygge Israels tillid til EU's goodwill over for den jødiske stat.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Mange tak for en meget konstruktiv forhandling. Først vil jeg gerne besvare nogle konkrete spørgsmål, og derefter har jeg nogle få afsluttende bemærkninger.

Goldstone-rapporten er meget vigtig. Det er en seriøs rapport. Det er vigtigt nøje at undersøge konklusionerne, og EU har opfordret både Israel og palæstinenserne til at iværksætte hensigtsmæssige undersøgelser i den ånd, der er anbefalet i rapporten.

Med hensyn til Kvartetten henvises der også til selve Kvartetten og til behovet for, at den øger sin indsats, i de konklusioner, der er vedtaget af Rådet. Hvad angår samtalerne med Hamas, bevarer Rådet kontakten med det palæstinensiske lederskab under præsident Abbas og premierminister Fayyad. Betingelserne for forhandlinger med Hamas er velkendte, og de er ikke blevet opfyldt.

Endelig vil jeg gerne sige, at det er meget opmuntrende at opleve Europa-Parlamentets store støtte til konklusionerne. Bortset fra nogle nuanceforskelle påskønner alle vigtigheden af at støtte fredsprocessen i Mellemøsten på enhver tænkelig måde, og vi er alle meget frustrerede over de meget langsomme fremskridt. Den julefred, som atter snart vil sænke sig over mødesalen og mange andre steder i verden, vil ikke kunne opleves på den måde, vi ønsker os, i denne region i år.

Ved begyndelsen af det svenske formandskab håbede vi på, at indsatsen fra den amerikanske præsident Obama ville bære frugt i forhandlingerne mellem Israel og Palæstina. Det er vigtigt, at EU og USA arbejder tæt sammen. Det er endnu ikke sket, men som altid i dette spørgsmål skal vi være tålmodige og vedholdende. EU skal være konsekvent og stå fast i sine budskaber med hensyn til Østjerusalem, grænser, bosættelser og sikkerhed. Jeg er meget glad for den store enighed her i Parlamentet – bl.a. om vores konklusioner, der er tydelige og konsekvente. De vil danne grundlaget for EU's arbejde lang tid fremover. I denne henseende bliver det vigtigt, at alle institutioner arbejder tæt sammen.

EU fortsætter sin europæiske sikkerheds- og forsvarspolitiske mission i regionen, og i særdeleshed Den Europæiske Unions politimission i de palæstinensiske områder (EUPOL COPPS) har i det seneste år ydet et væsentligt bidrag til at forbedre de sociale og økonomiske forhold for palæstinensere på Vestbredden. EU støtter også forberedelserne for dannelsen af en uafhængig palæstinensisk stat. Der er brug for en stor indsats, og vi støtter selvfølgelig det program, der er udarbejdet af de palæstinensiske myndigheder, om at afslutte besættelsen og etablere en palæstinensisk stat.

Der skal en forhandlingsløsning til mellem parterne for at få afsluttet denne konflikt. Denne løsning skal omfatte alle spørgsmål. Vi kan ikke acceptere en løsning, der vedtages gennem ensidige beslutninger, og som derefter bliver et *fait accompli*. Løsningen skal være omfattende. Den skal omfatte det libanesiske og det syriske spor og være en del af en regional strategi, der løser konflikten mellem Arabien og Israel. Så vidt er vi ikke nået endnu, men EU har ikke desto mindre taget et enormt skridt fremad. Alle institutionerne er helt enige om behovet herfor, og jeg ser frem til et fortsat samarbejde i denne sag.

Catherine Ashton, *udpeget næstformand i Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil bare sige, at spørgsmålet om min placering formentlig vil være tilbagevendende. Jeg sidder her, fordi Rådet er derovre. Jeg bliver måske nødt til at sætte mig derover, eller De bliver nødt til at give mig en plads lige i midten, for jeg kan forsikre Dem om, at jeg får problemer, uanset hvor jeg sidder. Det er mig imidlertid en stor glæde at være her sammen med Cecilia, og jeg ser meget frem til et samarbejde med hende.

Som jeg hørte den netop overståede forhandling, synes der at være enighed om, at vi stræber efter en tostatsløsning – og hr. Atkins er måske undtagelsen, skønt jeg lyttede opmærksomt til hans indlæg. Alle parlamentsmedlemmerne er meget engagerede – måske specielt hr. De Rossa og de medlemmer, der for nylig er kommet tilbage, og som med egne øjne har set den frygtelige situation på stedet.

Det bemærkelsesværdige ved Rådets konklusioner er det faktum, at de er meget tydelige. De giver mig en klar fornemmelse af den retning, vi skal bevæge os i. Det er også meget tydeligt for mig – og jeg takker formandskabet for dets arbejde hermed – at Parlamentet er frustreret over, at tingene ikke flytter sig; en frustration der bæres af synspunkter, der nogle gange er helt forskellige, men som ikke desto mindre konvergerer i ønsket om at finde en løsning. Nuancerne er vigtige. Deres synspunkter vedrørende forskelle såvel som ligheder har betydning for mig, når jeg forsøger at afstikke vores fremtidige kurs i disse drøftelser og forhandlinger.

Det står klart for mig, at vi er nødt til at gøre to ting. Den ene ting handler om de temmelig politiske spørgsmål, som De med rette stiller. Hvordan skal vores forhold være? Jeg befinder mig i starten af denne rejse, og denne forhandling er meget vigtig for mig, idet jeg har lyttet til de forskellige synspunkter. Det, som jeg kan tage med mig herfra, er først og fremmest, at Kvartetten skal vise, at den er pengene værd, og at den faktisk kan styrkes. Jeg har allerede talt med personalet gennem en videoforbindelse til Jerusalem. Jeg har allerede talt med hr. Blair om hans arbejde, og jeg har også talt med USA's udenrigsminister Clinton om de samme ting. Hvis det skal fungere, er det meget vigtigt, at ordet "styrke" er helt rigtigt.

For det andet er der de sager i regionen, som formandskabet har taget op om de mere vidtrækkende spørgsmål vedrørende de andre lande, vi skal samarbejde med. Efter min mening er det mest betydningsfulde fra i dag: Hvad kan EU selv gøre?

Det fører mig i en vis forstand frem til det, jeg kalder det praktiske. En række af kollegerne har taget konkrete spørgsmål op – f.eks. om Storbritanniens indsats mht. mærkning, om associeringsaftalen, om denne rapport – missionschefernes rapport – og henstillingerne, som jeg endnu ikke har overvejet. Vi skal nøje overveje alle disse spørgsmål, men vi skal vise den praktiske støtte, vi leverer i marken.

Jeg beskrev, de 1 200 klasseværelser, som der er brug for, og jeg beskrev vores arbejde med sundhed. Vi støtter fuldt ud premierminister Fayyads plan om at opbygge en stat samt tankerne om at forbedre institutionerne – specielt med hensyn til retsstatsprincipperne. Vi skal være praktisk engageret i marken og arbejde praktisk med at finde metoder til at forbedre situationen for de folk, der skal bo i området hver dag, og som beder os om den hjælp, de har brug for.

Det er den mest betydningsfulde og praktiske ting, som jeg først og fremmest skal gøre. Jeg vil beskrive det arbejde, jeg vil gøre, på denne måde: Vi har potentialet til at gøre det politiske og det økonomiske. Jeg vil gerne rykke disse to ting tættere sammen og finde en måde, hvorpå vi kan yde en forbedret indsats, støtte det igangværende arbejde, gøre Kvartetten mere effektiv, og samle det arbejde, som Rådet og Kommissionen på en måde har udført side om side, og smelte det sammen, så vores indsats i marken virkelig gør en forskel.

I sidste ende er det de to parter, der mødes for at træffe afgørelsen og skabe fred. Men på vejen derhen har vi en vigtig rolle at spille, og jeg er overbevist om – både på Parlamentets, Kommissionens og Rådets vegne – at vi spiller vores rolle fuldt ud.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 149)

Dominique Baudis (PPE), skriftlig. – (FR) Under det seneste møde i Rådet (eksterne forbindelser) bekendtgjorde Rådet for Den Europæiske Union, at det ønskede at få oprettet en palæstinensisk stat i den nærmeste fremtid inden for 1967-grænserne og med Østjerusalem som hovedstad. EU skitserer således betingelserne for en bæredygtig løsning på konflikten i Mellemøsten, som er acceptabel for begge parter. Rådets løsningsforslag er fair. Israel og Palæstina kan bruge det som et grundlag for at udveksle land for fred. EU spiller en vigtig rolle. Det kan støtte en indbyrdes forsoning blandt palæstinenserne, uden hvilken der ikke findes nogen palæstinensisk samtalepartner i forhandlingerne med Israel. Det kan fremme genoptagelsen af dialogen mellem Israel og Palæstina inden for rammerne af Middelhavsunionen.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over de nylige konklusioner fra Rådet om denne sag, specielt vedrørende spørgsmålet om Østjerusalem. Rådet har fremført en klar holdning til adskillige nøglespørgsmål inklusive 1967-grænserne, israelske bosættelser, adgang til Gaza samt støtte til en tostatsløsning med Jerusalem som fælles hovedstad. Det er fortsat nogle af de kritiske punkter, hvor man ikke kan blive enige, og Rådet har fået dem med i sine konklusioner. Rådet har givet EU's højtstående repræsentant en liste over konkrete mål samt en klar kurs, som EU gerne ser fulgt i forhandlingerne. Jeg håber, at denne klarhed og enighed hos medlemsstaterne vil føre til et mere effektivt EU-engagement i forhandlingerne samt en øget evne til at kommunikere med andre centrale aktører i fredsprocessen.

14. Restriktive foranstaltninger efter Lissabontraktatens ikrafttræden (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er:

– den mundtlige forespørgsel (B7-0233/2009) af Emine Bozkurt, Louis Michel og Michèle Striffler for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Andre Anliggender til Rådet om restriktive foranstaltninger, der berører enkeltpersoners rettigheder efter Lissabontraktatens ikrafttræden (O-0135/2009),

– den mundtlige forespørgsel (B7-0234/2009) af Emine Bozkurt, Louis Michel og Michèle Striffler for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Andre Anliggender til Kommissionen om restriktive foranstaltninger, der berører enkeltpersoners rettigheder efter Lissabontraktatens ikrafttræden (O-0136/2009).

Emine Bozkurt, spørger. – (NL) Hr. formand! Demokrati, retsstat, menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder er hjørnestenene i EU. EU står imidlertid mindre fast på sine principper, når det drejer sig om terrorbekæmpelse. Som eksempel kan jeg blot nævne FN's sortliste. Mennesker eller enheder, der er under mistanke for at have forbindelse til Osama bin Laden, al-Qaeda-terrornetværket eller Taleban, kan blive sat på denne liste, hvilket medfører rejseforbud og indefrysning af finansielle aktiver. Denne foranstaltning er vældig god, når det drejer sig om terror, da denne form for terror skal bekæmpes – det skal der ikke herske tvivl om – men terroristernes lovløshed må ikke få lov til at snige sig ind i vores form for terrorbekæmpelse.

Den aktuelle ordning er imidlertid kendetegnet ved misbrug af grundlæggende rettigheder. Personer sættes på listen, ofte også uden at de er blevet fuldt ud informeret om dette og uden medvirken af en retsinstans. De oplysninger, der medfører, at de bliver sat på sortlisten, hidrører med jævne mellemrum fra efterretningstjenesterne. Disse oplysninger er ikke gennemsigtige for de mistænkte, og de ved ikke, hvorfor de er blevet sat på listen. Dette berøver dem ikke blot deres ret til oplysning, men også deres ret til et forsvar.

Når en persons navn først er på listen, er det meget vanskeligt at få det fjernet. Vi har allerede set tilstrækkelig mange eksempler på, at personer uretmæssigt har været opført på listen i mange år og er blevet nødt til at kæmpe for en behørig retsprocedure. De dømmes til et liv i fattigdom, deres pinkode afvises, når de skal betale for indkøb, og de har ikke tilladelse til at forlade deres hjemland. Det, jeg argumenterer til fordel for i dag, er ikke, at terrormistænkte skal have flere rettigheder, men derimod kun, at de skal kunne henholde sig til deres rettigheder som enhver anden. Jeg slår til lyd for gennemsigtige procedurer og behørig retsprocedurer for alle.

Denne liste har også vidtrækkende bivirkninger. Da myndighederne kan beslutte at sætte personer eller organisationer på listen, kan listen også anvendes som et politisk redskab. F.eks. kan ikkestatslige organisationer (ngo'er), der kæmper for menneskerettigheder, og som er en torn i øjet på regeringen, udpeges som terrororganisationer, således at deres aktiviteter bliver lammet. Kommissionen blev som følge af en dom afsagt af EF-Domstolen tvunget til at revidere de gældende procedurer. Kommissionen gav procedurerne et værdigt tilsnit, men formåede ikke at få Rådets tilslutning hertil.

Nu foreligger der en ny situation som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden. Er det artikel 215 eller artikel 75 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der skal anvendes? Det, som jeg med andre ord

ønsker at vide, er, om Parlamentet ikke må deltage i undersøgelsen af forslagene, eller om det må deltage via den normale procedure, nemlig proceduren om fælles beslutningstagning? Retsudvalget har anført, at artikel 75 er det korrekte retsgrundlag, og det har Parlamentets juridiske tjeneste også. Jeg anmoder såvel Rådet som Kommissionen om at fortælle os i dag, hvilken vej der efter deres mening er vejen frem for disse forslag om restriktive foranstaltninger. Hvilken rolle er det planen, at Parlamentet skal spille? Det er på tide, at vi får gennemsigtige, demokratiske procedurer. Spørgsmålet er bare, om vi kan regne med Rådets og Kommissionens samarbejde.

Carlos Coelho (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg tror ikke, at den portugisiske tolkning virker. Jeg hørte ikke et eneste ord fra det forrige indlæg. Der bliver nødt til at blive gjort noget, for ellers kan jeg ikke følge med i forhandlingen.

Formanden. – Vi bliver nødt til at finde ud af, hvad der er galt, og når jeg ved det, får De det at vide.

Louis Michel, spørger. – (FR) Hr. formand, fru Malmström! For det første ønsker jeg at takke og lykønske mine medspørgere, Emine Bozkurt og Michèle Striffler.

Jeg tilslutter mig fuldt ud Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggenders og Retsudvalgets konklusioner samt Parlamentets juridiske tjenestes konklusioner. Da respekten for menneskerettighederne er en af EU's grundlæggende værdier, er det af afgørende betydning, at disse rettigheder overholdes til punkt og prikke. De foranstaltninger, der træffes som led i bekæmpelsen af terror, skal være rimelige, passende og effektive.

I forbindelse med overholdelsen af de grundlæggende rettigheder og retten til et forsvar er de berørte personers adgang til personlige oplysninger samt meddelelse af de årsager, som en foranstaltning bygger på, stadig centrale faser i terrorbekæmpelsesprocessen. Eftersom sanktioner og sortlistninger kun er midlertidige, mener jeg, at der bør foretages en tæt og intensiv overvågning, og at der er behov for en regelmæssig evaluering, som omfatter en obligatorisk høring af Parlamentet.

Mens vi glæder os over de foranstaltninger, der er iværksat for navnlig Zimbabwe og Somalia, skal vi huske på, at disse sanktioner under ingen omstændigheder må udgøre en hindring for de udviklings-, demokratiopbygnings- og menneskerettighedsopgaver, som humanitære organisationer udfører, eller få negative konsekvenser for lokalbefolkningen.

Med hensyn til beskyttelsen af personlige oplysninger erklærer jeg mig afslutningsvis helt enig i Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelses konklusioner om indsamling, bearbejdning og overførsel af disse oplysninger.

Michèle Striffler, spørger. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Langt størstedelen af de europæiske borgere mener, at terrorbekæmpelse skal gennemføres som en prioriteret opgave på EU-plan. De er fuldt ud klar over den indflydelse, som Europa qua sin overordnede vision og gennemførelse af konsekvente politikker kan få på dette område.

Jeg glæder mig således over, at Parlamentet takket være Lissabontraktaten kan udføre et grundigt arbejde som medlovgiver inden for dette område og kan sikre den nødvendige demokratiske styring, for så vidt angår de europæiske terrorbekæmpelsespolitikker.

Vi er ved at nærme os afslutningen på det første tiår i det 21. århundrede. Vi husker alle, at dette århundrede blev indledt med en af de værste tragedier i menneskets historie. Vi må ikke lade terrorismen udvikle sig, og vi skal finde en solid og passende løsning på dette problem. Taleban, al-Qaeda-netværket og Osama bin Laden udgør den største og mest presserende risiko for EU.

Den islamiske ekstremisme, der tager den muslimske tro forfængelig, og hadet til Vesten og de vestlige værdier er selvopholdelsesdriften for dette dødelige terrornetværk. Vi skal bekæmpe dette fænomen og, jeg gentager, EU skal vise, at vi står særdeles fast og er særdeles årvågen i lyset af denne trussel.

Desuden må EU under ingen omstændigheder vende det blinde øje til Zimbabwes alvorlige og konstante overtrædelser af menneskerettighederne og ytrings- og foreningsfriheden samt friheden til fredelige forsamlinger. Fysiske og juridiske personer skal, uanset om de er en del af regeringen eller ej, straffes hårdt, hvis de udfører aktiviteter, der undergraver demokratiet, overholdelsen af de mest grundlæggende menneskerettigheder og retsstaten i Zimbabwe.

På samme måde er EU forpligtet til at træffe målrettede foranstaltninger over for dem, der udgør en trussel mod fred, sikkerhed og stabilitet i Somalia. Vi skal derfor håndhæve den almene og fuldstændige embargo af våbenleverancer til Somalia og sikre, at der er garanti for leveringen af humanitær bistand og adgangen til denne bistand samt fordelingen heraf i Somalia.

Årsagen til, at jeg siger dette, er, at det først og fremmest er de fattigste og mest sårbare befolkninger, der lider, og at vi ikke kan blive ved med at se stiltende til. Jeg beklager imidlertid, at Parlamentet nu spiller en mindre rolle på dette område som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden, hvilket er i strid med traktatens ånd og den betydning, som Parlamentet tildeles heri.

EU skal imidlertid straffe de ansvarlige. Betyder dette, at EU skal glemme sine mest grundlæggende principper? Nej, EU's aktiviteter på den internationale scene skal være baseret på de principper, der har været styrende for oprettelsen, udviklingen og udvidelsen af EU, og EU skal fremme disse værdier på verdensplan.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Det, som vi betegner som restriktive foranstaltninger, er af stor betydning og noget, som jeg ved, at mange medlemmer har en mening om. De er måske lidt vanskelige at forstå for dem, der lytter til disse forhandlinger. Lad mig indledningsvis redegøre for den måde, hvorpå Rådet bruger disse foranstaltninger. Derefter vil jeg tale om Lissabontraktaten.

Restriktive foranstaltninger, der iværksættes over for tredjelande, enkeltpersoner, fysiske eller juridiske personer eller andre enheder, er et vigtigt redskab i EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik. Man kan generelt sige, at de anvendes til at foranledige en ændring i en bestemt politik eller aktivitet. De bør naturligvis anvendes som led i en integreret helhedspolitik, som kan omfatte politisk dialog, forskellige former for incitamenter og betingelser, der skal opfyldes. Isolerede restriktive foranstaltninger er ikke altid tilstrækkelige til at foranledige ændringer, men de kan benyttes til at lægge pres på undertrykkende regimer eller stoppe pengestrømme og andre ressourcer til støtte for sådanne regimer eller terrornetværk.

I nogle tilfælde indfører Rådet restriktive foranstaltninger, når vi gennemfører resolutioner, der er blevet vedtaget af FN's Sikkerhedsråd i overensstemmelse med kapitel VII i FN's charter. I disse situationer skal EU's forskellige juridiske instrumenter være i fuld overensstemmelse med disse resolutioner. De omhandler situationer og handlinger, herunder terror, der udgør en trussel mod fred og sikkerhed. Foranstaltningerne kan kun iværksættes som led i EU's eksterne aktioner og adskiller sig derved fra foranstaltninger til oprettelse af vores eget område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der naturligvis er EU's mål.

Rådet fortolker Lissabontraktaten således, at artikel 215 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde finder anvendelse på disse og andre restriktive foranstaltninger inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, herunder hvad angår terror. EU kan også beslutte at iværksætte yderligere foranstaltninger sideløbende med dem, som FN måtte vedtage, og vi kan også selv vedtage foranstaltninger. Sanktioner, som EU selv beslutter at iværksætte, kan indføres til støtte for andre udenrigs- og sikkerhedspolitiske målsætninger som f.eks. overholdelse af menneskerettighederne, demokrati, retsstatsprincipperne og gode styreformer, der alle er i overensstemmelse med EU's forpligtelser i henhold til international ret.

Som det er nu, rettes disse foranstaltninger oftest direkte mod dem, der er blevet udpeget som værende ansvarlige for den politik eller de foranstaltninger, som vi er imod, eller mod deres interesser eller deres indtægtskilder. Dette er mere effektivt end bredere sanktioner i form af generelle handelsembargoer eller mere vilkårlige foranstaltninger. Hensigten med målrettede sanktioner er at minimere den negative indvirkning, som disse foranstaltninger kan have på befolkningen i det pågældende land. Denne meget væsentlige betragtning tager Rådet højde for i forbindelse med udformningen af en beslutning om indførelse af nye sanktioner.

Alle sanktioner gennemgås jævnligt med henblik på en vurdering af deres virkningsfuldhed. De kan tilpasses eller ophæves helt afhængig af udviklingen. I henhold til Lissabontraktaten vil restriktive foranstaltninger fortsat blive anvendt som et redskab i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik gennem Rådets beslutninger i henhold til traktatens artikel 29. En vigtig ændring i den nye traktat er, at beslutninger om restriktive foranstaltninger vedrørende fysiske eller juridiske personer nu forudsætter en juridisk vurdering. Dette betyder, at domstolen kan undersøge, om en beslutning om sanktioner er lovlig. Dette har ikke hidtil været tilfældet.

Nu, hvor Lissabontraktaten er trådt i kraft, vedtages forordningerne på fælles forslag af den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og Kommissionen i overensstemmelse med artikel 215 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Parlamentet skal underrettes om enhver afgørelse af denne art. Jeg kan forstå, at Parlamentet ikke er begejstret for denne ændring, da Rådet ikke

længere er forpligtet til at konsultere Parlamentet i forbindelse med sanktioner, som vedrører enkeltpersoner. Det er imidlertid sådan, vi fortolker traktaten.

Det er vigtigt at påpege, at enhver beslutning om restriktive foranstaltninger og gennemførelsen af disse foranstaltninger til enhver tid skal være i overensstemmelse med international ret. Restriktive foranstaltninger indebærer begrænsninger af visse rettigheder for disse enkeltpersoner, som foranstaltningerne er rettet mod. Det er derfor klart, at sanktionerne skal være i overensstemmelse med menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, for så vidt angår procedurerettigheder og retten til retlig beskyttelse. Foranstaltningerne skal ligeledes altid stå i rimelig forhold til målsætningen.

Med udgangspunkt i vores erfaringer med anvendelsen af sanktioner har vi foretaget grundige vurderinger og har set på, hvordan sanktioner kan indføres på en konstruktiv måde. Der er blevet indført en række mærkbare forbedringer. Disse omfatter et krav om, at kriterierne for anvendelsen af visse sanktioner skal specificeres, og at der skal redegøres for årsagen til, at en enkeltperson, en fysisk eller juridisk person eller øvrige enheder opføres på en sanktionsliste. Dette krav skal løbende vurderes og om nødvendigt tilpasses. Rådet har ved udførelsen af dette arbejde taget højde for Parlamentets beslutning fra sidste år om evaluering af EU-sanktioner som del af EU's aktioner og politikker på menneskerettighedsområdet.

Catherine Ashton, *designeret næstformand i Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Som anført af formandskabet omhandler Deres spørgsmål vigtige emner i forbindelse med den fremtidige forvaltning af restriktive foranstaltninger eller sanktioner i EU. Efter Lissabontraktatens ikrafttræden er vi nu nødt til at træffe et valg med hensyn til retsgrundlaget for forslaget til en forordning om ændring af forordningen af sanktioner over for al-Qaeda og Taleban.

Vi mener for det første, at der med den nye traktat er kommet en særlig tilføjelse til bestemmelsen i den tidligere EF-traktat om udenrigspolitiske restriktive foranstaltninger eller sanktioner. Artikel 215, stk. 2, indeholder et nyt retsgrundlag for restriktive foranstaltninger over for fysiske eller juridiske personer og grupper samt ikkestatslige enheder. Anvendelsesområdet for den tidligere artikel 301 udvides til også omfatte retsgrundlaget for ændringen af forordningen om sanktioner over for al-Qaeda og Taleban.

For det andet finder artikel 215 anvendelse, hvis der foreligger en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitisk (FUSP) beslutning. Forordningen om sanktioner over for al-Qaeda og Taleban gennemfører en FUSP-beslutning, hvori der stilles krav om, at der skal udarbejdes forordninger til gennemførelse af visse resolutioner fra FN's Sikkerhedsråd. Disse resolutioner er bindende for EU's medlemsstater i henhold til international ret.

For det tredje mener vi ikke, at det kan fungere, hvis der anvendes et dobbelt retsgrundlag, nemlig artikel 215, stk. 2, og artikel 75. Dette skyldes, at de to artiklers mål, anvendelsesområde og procedurer er forskellige. Jeg har bemærket, at Parlamentets retsudvalg og juridiske rådgivere er nået frem til samme konklusion.

Kort sagt er det vores holdning, at retsgrundlaget for de restriktive foranstaltninger over for fysiske eller juridiske personer og grupper eller ikkestatslige enheder er blevet præciseret og blevet tydeligt med den nye traktat. Artikel 215 omhandler Parlamentets og Rådets rolle, og lovgiveren bør ikke afvige fra traktaten.

Vi blev ligeledes anmodet om at formidle oplysninger om forbedringer vedrørende de grundlæggende rettigheder i det arbejde, som FN's sanktionskomité udfører.

Det stillede ændringsforslag til forordningen om sanktioner over for al-Qaeda og Taleban indebærer gennemførelse af Domstolens dom i Kadi-sagen. I denne dom fremsatte Domstolen en række bemærkninger om metoder til forbedring af FN's al-Qaeda- og Taleban-sanktionskomité's listeprocedurer. Domstolens bemærkninger motiverer en ændring af listeprocedurerne i forordningen.

En række af FN's Sikkerhedsråds resolutioner indeholder en beskrivelse af procedurer til håndtering af sanktionslisten på FN-plan. Senest blev det i FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1822 bestemt, at et resumé af begrundelsen bør gøres tilgængelig på FN's sanktionskomité om al-Qaeda og Talebans websted i forbindelse med hver enkelt person, der står opført på listen, samt at alle navnene på listen, bør gennemgås inden 30. juni 2010, og det bestemmes ligeledes, at listen bør gennemgås jævnlige herefter. I resolutionen blev der stillet krav om, at den relevante stat skulle træffe foranstaltninger med henblik på at underrette den pågældende person på listen om, at vedkommende var blevet opført på listen, årsagerne hertil og oplysninger om undtagelser og krav om sletning på listen.

Tilgangen i resolution nr. 1822 er efterfølgende blevet gentaget i resolution nr. 1844 om sanktioner i forbindelse med Somalia samt i resolution nr. 1857 i forbindelse med Den Demokratiske Republik Congo.

I resolution nr. 1822 bestemmes det, at foranstaltningerne heri skal gennemgås efter 18 måneder. Denne periode udløber ved udgangen af dette år. Arbejdet i forbindelse med gennemgangen er i gang, men Kommissionen er ikke i stand til at anføre, hvilke ændringer af proceduren, FN's Sikkerhedsråd vil beslutte.

Nuno Melo, for PPE-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Styrkelsen af Parlamentets beføjelser har været et bærende princip i en række af politikernes indlæg om Lissabontraktatens ikrafttræden. Kommissionens formand, José Manuel Barroso, udtalte f.eks. følgende her i Strasbourg den 25. november vedrørende forberedelsen af Det Europæiske Råds møde: "Nu giver Lissabontraktaten os en ny mulighed for at komme et stykke videre. Vi ved alle, at frihed, sikkerhed og retfærdighed vil være de områder, hvor der kommer flest ændringer som følge af traktaten. [...] og især udvides de demokratiske rammer for disse politikker i og med, at Parlamentet bliver inddraget fuldt ud". Jeg ønsker at fremhæve "at Parlamentet bliver inddraget fuldt ud".

I sin første officielle tale sagde Det Europæiske Råds formand, Herman Van Rompuy, også, at traktaten var et væsentligt redskab, som gør, at vi kan håndtere nutidens udfordringer. Hvis det er tilfældet, ville det ikke give mening at fremhæve en styrkelse af vores beføjelser og kompetencer i officielle indlæg og herefter anvende en restriktiv fortolkning af Lissabontraktaten, som indebærer, at Parlamentet berøves de særlige rettigheder, som det plejede at have, og som det ikke giver mening at miste.

De spørgsmål, der er blevet stillet, er således baseret på fornuft, men denne fornuft er mere vidtrækkende end blot en vurdering af doktriner og af overensstemmelsen mellem hensigtserklæringer og fortolkningen heraf. Der er ligeledes en praktisk konsekvens, der er knyttet til det gamle talesprog om, at den, der kan gøre mere, bestemt også kan gøre mindre, og denne konsekvens er nemlig, at der kan stilles spørgsmålstegn ved, hvilken mening det giver efterfølgende at udelukke et organ a priori, der som følge af sin deltagelse i fælles beslutningsprocedurer har kompetence inden for det strafferetlige område og med hensyn til forebyggelse og bekæmpelse af terrorangreb, når andre foranstaltninger, som i kraft af, at de har indvirkning på borgernes rettigheder, også kan være lige så væsentlige i denne forbindelse?

Afslutningsvis vil jeg påpege, at det derfor er af afgørende betydning, at den måde, Lissabontraktaten fortolkes på i lovgivningen, i realiteten stemmer overens med den anførte styrkelse af Parlamentets beføjelser og kompetencer. Under alle omstændigheder bør det i det mindste i nogle sager være muligt at tage udgangspunkt i et dobbelt retsgrundlag, som det blev fremhævet i forespørgslen, når borgerrettighederne er i fare, og antiterrorpolitikkerne er truet. I andre situationer, der f.eks. vedrører Zimbabwe og Somalia, bør der f.eks. fastlægges bestemmelser om en høring på frivilligt grundlag, hvilket faktisk er knæsat i Stuttgarterklæringen om Den Europæiske Union, der også blev nævnt i forespørgslen. Det er den holdning, jeg ønskede at tilkendegive her, hr. formand.

Monika Flašíková Beňová, for S&D-Gruppen. – (SK) Hr. formand! Efter min mening blev den indsats, som Parlamentets medlemmer udøvede i ratificeringsprocessen for Lissabontraktaten, ikke behørigt belønnet ved i højere grad at inddrage os i disse processer, hvis man ser på det emne, som forhandlingerne i dag omhandler.

Jeg anser restriktive foranstaltninger og sanktioner for at være et væsentligt instrument i EU's politik på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område samt naturligvis i forbindelse med retlige spørgsmål og med hensyn til forsvaret for grundlæggende menneskerettigheder. Det, som vi ventede, var naturligvis en mulighed for, at Parlamentet i langt højere grad blev inddraget i beslutningstagningen på dette område.

Vi anerkender også, at formålet med målrettede foranstaltninger og sanktioner er at minimere indvirkningen på civilbefolkningen, og det glæder mig utrolig meget, at Cecilia Malmström nævnte netop denne bestemmelse. Som de eneste direkte valgte repræsentanter i de europæiske institutioner føler vi imidlertid ikke desto mindre med en vis berettigelse, at vi blot bliver en form for vedhæng i udviklingsprocessen og senere udelukket fra beslutnings- og kontrolprocessen.

Jeg anser ikke dette for at være helt efter bogen, og navnlig ikke i en sag som denne, som omhandler et yderst følsomt område, der vedrører det retlige område og beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder, da kampen mod terror er et yderst følsomt emne for EU-borgerne og for hele EU. Jeg har derfor tænkt mig at vente tålmodigt, indtil hele processen kører efter planen, for at se hvilket billede der tegner sig af vores samarbejde.

Hélène Flautre, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil nu tale om de såkaldte målrettede sanktioner, om intelligente sanktioner, altså dem, der har direkte indvirkning på de grundlæggende rettigheder, dvs. enkeltpersoners, organisationers eller enhver form for juridiske organers grundlæggende rettigheder. Disse grundlæggende rettigheder er vigtige. De kan f.eks. omfatte fri bevægelighed, men også beskyttelse af ejendomsret.

Dette er årsagen til, at disse målrettede sanktioner skal opfylde en række mindstekrav, for så vidt angår procedure og retssikkerhed. Jeg vil desuden tilføje, at overholdelsen af disse rets- og procedurerelaterede bestemmelser er af afgørende betydning, hvis disse målrettede sanktioner skal være troværdige og dermed effektive.

Her i Parlamentet husker vi, at det var Europarådets parlamentariske forsamling, som repræsenteret ved et af sine tidligere medlemmer, Dick Marty, forlangte gennemsigtighed og retten til et forsvar, og som gjorde opmærksom på det absurde i denne manglende gennemsigtighed med hensyn til effektiviteten i opførelsen på og sletningen af listen. Ved opførelsen på og sletningen af en liste risikerede man også at berøre uskyldige mennesker, dvs. personer, der ikke var klar over, hvad der foregik omkring dem, og som var ude af stand til at gøre noget ved en situation, som de generelt havde opdaget rent tilfældigt.

Som nævnt af Louis Michel er adgangen til oplysninger, meddelelse af årsagerne til opførelsen på listen og beskyttelse af overførslen af personoplysninger afgørende elementer i denne procedure.

Senere krævede det ikke desto mindre en stor portion ihærdighed fra ofrene for FN's og EU's sanktionsordninger og en mobilisering af civilsamfundet, menneskerettighedsorganisationer og ligeledes Parlamentet at få Domstolen til at anerkende disse ofres rettigheder.

Jeg ønsker at tilføje, at Rådets ændringsforslag vedrørende sortlister afhænger af de forslag, der er blevet stillet, herunder af Parlamentet. Derfor skal Parlamentet så absolut inddrages i vedtagelsen, gennemførelsen og overvågningen af disse beslutninger, da erfaringerne viser, at det var Parlamentet, der muliggjorde reformen af Rådets forordning.

Derek Roland Clark, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Som det er tilfældet med velgørenhed, begynder rettighederne derhjemme. Mit spørgsmål vedrører de europæiske sikkers rettigheder. Eftersom de bærer en kirpan, som er en lille ceremoniel dolk, under deres beklædning, hindres de i at få adgang til Parlamentet.

Kirpandolken er et udtryk for tro, som de ikke må fjerne, så udelukkelsen af dem er et udtryk for religiøs og racemæssig intolerance. Jeg har gennem flere år skrevet til begge de to forrige formænd og til Kommissionen, der alle har svaret, at udelukkelsen er begrundet i sikkerhedsmæssige forhold.

I forbindelse med fejringen af sit diamantjubilæum besøgte dronning Elizabeth East Midlands-regionen, hvor jeg bor, og hvor hun talte med sikher, der alle bar kirpanen, og stod så tæt på dem, som De står i forhold til Deres kolleger.

Jeg har til sinds at tage dette emne op i dag, da jeg for en måned siden besøgte Det Forenede Kongeriges parlament. I det demokratiske parlament mødte jeg adskillige sikher, der alle bar kirpanen, og som befandt sig meget tæt på såvel Underhuset og Overhuset. De fulgtes med en sikhleder, som jeg efterfølgende har lært at kende. Hans forfædre stod skulder ved skulder med mine forfædre og kæmpede for demokrati i de konflikter, der i den grad har gjort Europa deform. Som følge heraf kan De og 700 andre frit rejse fra et af Europas fire hjørner til dette møde på dette sted.

Hvad er der blevet af den Lissabontraktat, hvori der tales om et EU, som bygger på respekt for frihedsrettigheder, lighed, mindretalsrettigheder, ikkeforskelsbehandlingsværdier – skal traktatens bestemmelser opfyldes, eller er der blot tale om tomme ord?

Formanden. – Hr. Clark! Jeg har vanskeligt ved at se, hvordan dette skulle vedrøre den igangværende forhandling om den mundtlige forespørgsel, men tak for deres indlæg.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! Hvad er begrundelsen for at placere Taleban i samme kategori på den oprindelige liste som Osama bin Laden og al-Qaeda?

Osama bin Laden og al-Qaeda er terrorister, der allerede har udført terrorhandlinger på verdensplan og agter at udføre flere. Vi skal gennemse alle krinkelkroge for at finde dem og begrænse dem mest muligt.

Selv om Taleban er en frastødende, undertrykkende og antidemokratisk organisation, er verden fuld af ubehagelige regimer, og Taleban sidder ikke engang i regering.

De dræber og lemlæster også vores tropper i Afghanistan, og derfor er de med rette lagt for had. De ville imidlertid ikke dræbe og lemlæste vores tropper, hvis vores tropper ikke var udstationeret der. Taleban har, så vidt jeg ved, ingen ambitioner uden for landets grænser.

Er der ikke fare for, at placeringen af Taleban i samme kategori som al-Qaeda vil blive brugt af krigsmagerne i den amerikanske og britiske regering som begrundelse for at føre en nytteløs og blodig krig i Afghanistan uden mulighed for sejr i mange år fremover? Krige mod muslimske lande fremprovokerer desuden kun chokerende terrorhandlinger.

Hvis vi lige vender tilbage til al-Qaeda for en stund, hersker der temmelig meget tvivl om, hvorvidt den faktisk eksisterer som en organisatorisk enhed i kontrast til en ideologisk enhed. Det er ikke muligt at udarbejde en endelig og udtømmende fortegnelse over al-Qaedas aktive deltagere. Den eneste strategi er at være opmærksom på de samfund, som organisationen rekrutterer fra, og som desværre omfatter såvel uskyldige som skyldige personer.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! Lissabontraktaten har en særlig ånd og omfatter en fastlæggelse af nye rammer for samarbejdet mellem EU's institutioner. Jeg er enig i denne nye ordning. Parlamentets har fået en mere væsentlig rolle med hensyn til enkeltpersoner rettigheder, da beslutninger nu vil blive truffet i henhold til den fælles beslutningsprocedure.

Derfor mener jeg, at det er lidt modsigende, at vi i dag på det første plenarmøde efter Lissabontraktatens ikrafttræden skal drøfte og analysere lovbestemmelser om begrænsningerne af vores nye rolle, endnu før vi overhovedet er kommet i gang og har tilpasset os denne nye rolle.

Vi er alle uden undtagelse enige i, at vi bliver nødt til at handle beslutsomt i kampen mod terror. I forbindelse med disse bestræbelser er det ofte nødvendigt at træffe strenge foranstaltninger, der som nævnt f.eks. kan omfatte indefrysning af bankkonti og kapitalbevægelser.

På den anden side er respekten for og beskyttelsen af individets rettigheder en grundlæggende og central værdi i EU, og vi må ikke se bort fra dette, når vi træffer foranstaltninger til beskyttelse af borgernes sikkerhed. Dette betyder naturligvis ikke, at vi ikke er fast besluttet på at prioritere bekæmpelsen af terror og andre strafbare handlinger. Både udtalelsen fra Parlamentets juridiske tjeneste og EF-Domstolens retspraksis peger i denne retning.

EU's borgere vælger os direkte, og netop derfor har vi et særligt ansvar for at forklare borgerne, hvordan vi på den ene side kan beskytte deres sikkerhed, og hvordan vi på den anden side samtidig kan kæmpe for at beskytte deres rettigheder. Vi er de mest kompetente personer til at udføre denne opgave.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! EU er forpligtet til at bekæmpe enhver form for terror. I forbindelse med drøftelserne om håndteringen af terrorhandlinger bliver vi nødt til at sikre, at de grundlæggende rettigheder overholdes til punkt og prikke, og at de foranstaltninger til bekæmpelse af terror, som vedtages, er passende og effektive.

EU's institutioner skal derfor handle i nøje overensstemmelse med retten til et forsvar og grundlæggende procedurerettigheder, herunder ved udarbejdelsen af lister over enkeltpersoner og organer, som i dette tilfælde er knyttet til al-Qaeda, og som er omfattet af restriktive foranstaltninger. På samme måde er det af afgørende betydning, at disse foranstaltninger er underlagt en passende demokratisk og parlamentarisk kontrol, som fastlagt med rette i Lissabontraktaten.

Som det også fremgår af udtalelsen fra Parlamentets juridiske tjeneste, er det derfor klart, at enhver foranstaltning af denne art skal være i overensstemmelse med den almindelige lovgivningsprocedure, hvilket gør det muligt for repræsentanterne for Europas borgere fuldt ud at udøve deres rolle som lovgivere og garanter.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Artikel 75 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde omhandler gennemførelsen af restriktive foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme og således enhver overtrædelse af borgernes ejendomsrettigheder såsom indefrysning af bankkonti. Mens disse bestemmelser vedrører politisamarbejdet i straffesager, omhandler artikel 215 den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Rådet er imidlertid det eneste organ med beføjelser på dette område. Som følge heraf er Parlamentet på den ene side, dvs. i henhold til artikel 75, medlovgiver, mens det på den anden side, dvs. i henhold til artikel 215, blot skal underrettes om begivenheder. Begge bestemmelser omhandler imidlertid eventuelle overtrædelser af borgernes eller juridiske personers individuelle rettigheder, og Rådet og Kommissionen skal derfor redegøre for forholdet mellem disse to bestemmelser og forklare, hvorfor Parlamentet ikke inddrages, navnlig for så vidt angår artikel 215.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (EN) Hr. formand! Inden Lissabontraktatens ikrafttræden var de tre forslag baseret på artikel 60, 301 og 308 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. Dette er nu kun af historisk interesse, da retsgrundlaget er ændret, og vi skal henviser til den nye traktats artikel 215 og 75.

Hvor utroligt det end måtte lyde, indebar Lissabontraktaten, at Parlamentets rolle i netop denne sag blev begrænset. I artikel 215 fastslås det tydeligt, at Rådet kun skal underrette Parlamentet om de vedtagne foranstaltninger i modsætning til den tidligere procedure, der omfattede høring af Parlamentet i sager som denne. Dette kan jeg ikke acceptere, og jeg giver min fulde støtte til mine kollegers initiativ, der har til formål at præcisere inddragelsen af Parlamentet på dette område.

Hvis vi ser bort fra det juridiske aspekt, som jeg håber, der vil blive fundet en løsning på gennem et godt samarbejde mellem de europæiske institutioner, ønsker jeg at henlede Deres opmærksomhed på det vigtige problem, som disse forhandlinger drejer sig om, hvilket er bekæmpelsen af terrorisme og dermed beslægtede aktiviteter såsom dem, der udføres af Osama bin Laden og al-Qaeda-netværket. Efter min mening har vi ikke råd til at klassificere så følsomme emner i så fastlåste kategorier som henholdsvis interne og eksterne EU-anliggender, da terrorhandlinger kan planlægges uden for EU, men i alvorlig grad berøre de personer, der bor i EU.

Vi er ansvarlige for at beskytte disse EU-borgere mod terrorhandlinger, og derfor skal vi have værktøjer til at udføre denne opgave. Jeg stoler på Deres gode dømmekraft med hensyn til at løse dette procedureproblem, og jeg ser frem til at høre udtalelserne fra Rådets og Kommissionens repræsentanter.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Hr. formand, Cecilia Malmström, Baroness Ashton, mine damer og herrer! Jeg ønsker at vende tilbage til et emne, der er blevet berørt af andre medlemmer, herunder især i de seneste indlæg af Georgios Papanikolaou og Petru Constantin Luhan.

Lad os tage et aspekt ad gangen og starte med de forslag, der vedrører Zimbabwe og Somalia. Jeg accepterer, at det her drejer sig om anvendelsen af sanktioner, der er blevet pålagt af FN, og at disse sanktioner derfor tydeligvis er omfattet af EU's eksterne aktioner. I princippet synes artikel 215 at være den mest relevante. I henhold til denne bestemmelse skal enhver lov, der vedtages i overensstemmelse hermed imidlertid indeholde de nødvendige bestemmelser om retsgarantier, men dette krav opfyldes ikke i nogen af forslagene.

Disse initiativer hidrører udelukkende fra Kommissionen og ikke fra et fælles forslag fra Kommissionen og EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik. Der hersker således ingen tvivl om, at disse forslag ikke opfylder de nødvendige krav for at blive vedtaget på grundlag af artikel 215.

For så vidt angår det tredje forslag om personer og grupper, der forbindes med Osama bin Laden, al-Qaeda-netværket eller Taleban, er idéen om at lade den være omfattet af EU's eksterne aktioner uholdbar, hvilket Petru Constantin Luhan også lige anførte. Da forebyggelse og bekæmpelse af terrorisme hører til blandt topprioriteringerne i EU's interne aktioner, er dette mål udtrykkeligt omfattet af Lissabontraktatens artikel 75. Denne bestemmelse burde derfor være det mest relevante retsgrundlag i henhold til den almindelige lovgivningsprocedure.

Cecilia Malmström, vi har først lige taget hul på gennemførelsen af Lissabontraktaten. Med Lissabontraktatens ikrafttræden vil Rådet da vise sin gode vilje ved at indlede vores internationale samarbejde med et positivt udgangspunkt, eller agter det at foretage en restriktiv analyse? Jeg tror, at vi alle ønsker den bedst mulige begyndelse.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Hr. formand! Med hensyn til bestemte restriktive foranstaltninger, dvs. indefrysningen af midler, der tilhører enkeltpersoner og enheder, som er tilknyttet al-Qaeda, samt foranstaltninger, der iværksættes over for medlemmer af Zimbabwes og Somalias regering, udtalte Kommissionen og Rådet den 5. november, at forslagene efter Lissabontraktatens ikrafttræden ville være baseret på artikel 215 i traktaten om den Europæiske Unions funktionsmåde og ikke på artikel 75.

I artikel 215 anføres det, at Rådet skal underrette Parlamentet om enhver beslutning, der tager sigte på at afbryde eller indskrænke de økonomiske og finansielle forbindelser osv. I artikel 75 præciseres det imidlertid, at Parlamentet og Rådet, hvis det er nødvendigt for at nå målene i artikel 67, skal definere eller med andre ord i fællesskab træffe beslutning om administrative foranstaltninger vedrørende indefrysning af midler, finansielle aktiver eller økonomiske gevinster, der tilhører, ejes eller besiddes af fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, som forbindes med terroraktiviteter.

I artikel 67 fastlægges ligeledes målene for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Derfor er det tilsyneladende klart, at retsgrundlaget for Rådets forslag til forordning, når det drejer sig om personer eller enheder, der forbindes med terroraktiviteter, bør være artikel 75.

Med hensyn til Zimbabwe og Somalia kunne Rådet og Kommissionen ligeledes tage højde for den højtidelige Stuttgarterklæring, hvori der fastlægges bestemmelser om høring af Parlamentet på frivilligt grundlag i forbindelse med internationale anliggender, herunder i de tilfælde, hvor traktaterne ikke indeholder bestemmelser herom.

Jeg er simpelthen i færd med at præcisere min holdning, hr. formand. Jeg kræver, at Parlamentet her og nu tildeles funktionen som medlovgiver og anmoder Rådet og Kommissionen om en mere rimelig forklaring. Det var alt, hvad jeg havde at sige på nuværende tidspunkt.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! For det første vil jeg sige, at det er meget vanskeligt at få et endeligt svar på, hvad der er rigtigt og forkert, når det drejer sig om dette emne.

Lige siden den 11. september har vi alle været klar over, at vi lever i en meget farlig verden, hvor der er terrorister, som er på fri fod, og som hver dag har hele dagen til at planlægge deres dødelige missioner, og at de har de økonomiske ressourcer, heraf nogle statsligt finansierede ressourcer, til føre deres missioner ud i livet.

Det er derfor vanskeligt for dem, der forsøger at bekæmpe terror, at bevise, hvor effektive de er, men jeg tror, at vi uden nogen tvivl kan sige, at dette sted ville være blevet sprængt i luften for lang tid siden, hvis terroristerne havde fået deres vilje.

Selv om det er vigtigt, at Parlamentet burde have mulighed for at føre tilsyn med restriktioner af individets rettigheder osv., bliver vi nødt til at sætte vores lid til dem, der har ansvaret for sikkerheden. Jeg tror, at beviset består i, at de har gjort et godt stykke arbejde. Nogle gange kan det være, at vi ikke kan have viden om alle oplysninger om relevante enkeltpersoner, men samtidig er det overordnede princip godt.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne sige Dem mange tak for at lade mig få ordet om dette emne. Jeg tror ikke, at der er en eneste person her i Parlamentet, der på nogen måde er i tvivl om, at terrorisme er det 21. århundredes forbandelse, og at vi bliver nødt til at sætte en stopper for den. Jeg har således forståelse for vores bekymring med hensyn til at bevare de grundlæggende rettigheder og ved samtidig, at vi her arbejder i et område, hvor ikke alt kan være åbent.

Det spørgsmål, som jeg ønsker at stille til Baroness Ashton er derfor, om vi som Parlament bør underrettes om noget, som jeg mener, er et meget vigtigt emne, nemlig om forskellige begrænsninger af anvendelsen af visse love? Mit spørgsmål er derfor, hvor mange oplysninger Parlamentet vil få meddelelse om. Efter min mening handler denne drøftelse ikke om, hvorvidt Parlamentet kan regne med at modtage disse oplysninger, men derimod om omfanget af disse oplysninger.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Hr. formand! I betragtning af, at EU's funktionsmåde er baseret på repræsentativt demokrati, og EU's borgere er repræsenteret på europæisk plan i Parlamentet, mener jeg, at vurderingen af de restriktive foranstaltninger, der berører enkeltpersoners grundlæggende rettigheder, i dette tilfælde tydeligvis burde være foretaget med deltagelse af Parlamentet.

Der er efter min mening ingen sammenhæng i, at Parlamentet på den ene side er ansvarligt for de strafferetlige anliggender og navnlig for forebyggelsen og bekæmpelsen af terrorisme og på den anden side udelukkes fra vedtagelsen af en række bindende antiterrorforanstaltninger, som vil finde anvendelse i EU.

Artikel 215 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der fungerer som en undtagelse til bestemmelserne i artikel 75, hvorefter Parlamentet er et fælles lovgivningsorgan, burde derfor ikke være anvendt eller fortolket på en sådan måde, at beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder og den demokratiske beslutningstagningsproces i EU blev svækket.

Formanden. – Før jeg giver ordet til Cecilia Malmström og Baroness Ashton, vil jeg lige sige, at Parlamentet har stor tiltro til Dem begge og kender Dem rigtig godt, især som følge af Deres personlige deltagelse i disse spørgsmål ved tidligere lejligheder. Vi ser i høj grad frem til et tæt samarbejde med Dem og glæder os til Deres støtte, ligesom ved tidligere lejligheder, til den væsentlige rolle, som Parlamentet kan spille inden for dette yderst følsomme område.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Det svenske formandskab har brugt en rum tid på at få Lissabontraktaten på plads. Vi er utrolig stolte af, at den nu er trådt i kraft. Den indeholder væsentlige

forbedringer, der vil være til fordel for EU og de europæiske borgere. En af de væsentligste ændringer, som Lissabontraktaten indebærer, er netop indførelsen af Parlamentets beføjelse til fælles beslutningstagning i et område med retfærdighed, sikkerhed og frihed. Parlamentet vil herigennem få beføjelse til fælles beslutningstagning inden for mange områder. Det er godt, og det vil forbedre kvaliteten af den lovgivning, som vi udarbejder i fællesskab. Det vil også forbedre retssikkerheden, og det er af stor betydning, da disse områder er følsomme og vanskelige.

Jeg ønsker ligeledes at takke Dem for Deres støtte med hensyn til indførelsen af sanktioner mod terrorister, enkeltpersoner eller regimer, som undertrykker folk og nægter dem deres menneskerettigheder. Sanktioner og respekten for menneskerettighederne samt retssikkerheden udelukker ikke hinanden, tværtimod. Sanktioner kan være meget effektive og berettigede, hvis de samtidig er omfattet af retssikkerhed. Jeg kan forsikre Dem om, at Parlamentet vil blive inddraget i udarbejdelsen af nye regler, herunder dem, der vedrører terrorisme, med beføjelse til fælles beslutningstagning i medfør af artikel 75 i forbindelse med sanktioner inden for EU.

For så vidt angår eksterne aktioner, dvs. sanktioner mod tredjelande, som FN har vedtaget, vil Parlamentet imidlertid ikke have beføjelse til fælles beslutningstagning. Sådan fortolker både vi og Kommissionen tydeligt traktaten. Vi vil dog være meget opmærksomme på Parlamentets beslutning om dette emne og vil til enhver tid tage menneskerettighedsaspektet i betragtning, når vi i EU og FN tyer til sanktionsinstrumentet inden for EU og i FN. Vi forsøger løbende at forbedre proceduren.

Vi har taget Deres anmodning om høring og udveksling af oplysninger om forslag til sanktionsordninger til efterretning. Jeg mener, at vi kan samarbejde effektivt, og jeg er på ingen måde i tvivl om, at vi vil finde passende samarbejdsformer inden for den nuværende institutionelle ramme.

FORSÆDE: Libor ROUČEK

Næstformand

Catherine Ashton, *designeret næstformand i Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gøre det kort. Jeg tror, at der er tre bestemte punkter, som jeg ønsker at henvise til.

For det første har flere medlemmer med rette talt om betydningen af grundlæggende rettigheder, og jeg tror, at vi alle er enige om, at Domstolen naturligvis skal spille en væsentlig rolle i den forbindelse, da Domstolen bl.a. vil sikre, at Rådet og Kommissionen overholder rettighederne. Jeg har dog forstået pointen.

Det andet, som jeg ønskede at fremhæve, var spørgsmålet om et godt samarbejde. Den tidligere formand opfordrede såvel undertegnede som Margot Wallström til i klare vendinger at udtrykke, hvilken betydning vi tillægger vores rolle og tilgang i forbindelse med samarbejdet med Parlamentet.

Jeg blev helt specifikt anmodet om oplysninger om omfanget af underretningerne. Jeg ved det endnu ikke. Jeg tror, at en af de ting, som jeg skal gøre, nu hvor jeg tager hul på denne nye opgave, er at samarbejde med Parlamentet, hvilket jeg vil gøre, for at finde ud af, hvad Parlamentet omfatter. Jeg skal finde ud af, hvordan vi kan samarbejde effektivt, og hvilke oplysninger der skal videregives, dog under særlig hensyntagen til det, der blev sagt om, hvad vi kan offentliggøre, og hvad vi ikke kan offentliggøre.

Jeg vil være særdeles opmærksom på dette af alle de årsager, som medlemmerne af Parlamentet ville forvente, at jeg er.

Den tredje og sidste ting, som jeg vil sige, vedrører retssikkerheden. Jeg har brugt mange timer på at sikre, at Lissabontraktaten gik igennem et parlament, så engang havde jeg et særdeles indgående kendskab til traktaten. Fortolkningen af artikel 75 afhænger naturligvis af, hvordan De henviser tilbage til artikel 67 og relevansen heraf i den sammenhæng, og i henhold til det juridiske råd, vi har fået, skal vi nu forsøge at finde ud af, netop hvor denne passer ind. Det råd, vi har fået, er tydeligt. Medlemmerne kan selvfølgelig frit bestride det, men jeg mener, at det er meget væsentligt, at der er retssikkerhed, uanset hvor vi ender med dette spørgsmål.

Dette er yderst væsentligt, da Lissabontraktaten træder i kraft. Det er yderst væsentligt for mig i takt med, at jeg finder ud af, hvordan jeg skal udføre den opgave, som jeg har været så heldig at modtage. Det er yderst væsentligt, at vi når frem til en konklusion herom. Personligt tror jeg, at vi skal finde svaret i retssikkerheden. Jeg forstår Parlamentets bekymring, og jeg forstår, at det ikke desto mindre er nødvendigt at samarbejde fuldt ud.

Formanden. – Jeg har modtaget et forslag til beslutning⁽¹⁾, som er fremsat i henhold til forretningsordenens artikel 115, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

15. Den nødvendige forbedring som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden af den retlige ramme for adgang til dokumenter (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om

- den mundtlige forespørgsel af Michael Cashman for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender til Rådet om forbedring som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden af den retlige ramme for adgang til dokumenter (O-0122/2009 – B7-0230/2009),

- den mundtlige forespørgsel af Michael Cashman for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender til Kommissionen om forbedring som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden af den retlige ramme for adgang til dokumenter (O-0123/2009 – B7-0231/2009).

Michael Cashman, spørger. – (EN) Hr. formand! Tillad mig at begynde med at sige, at det er dejligt at se kommissær Wallström her og Cecilia Malmström som repræsentant for formandskabet, for vi var begge involveret i denne sag fra begyndelsen i 1999.

Det er interessant at tænke på, at det, vi nåede med vores aftale i maj 2001, var noget historisk mellem 15 medlemsstater, der gik fra forskellige traditioner og kulturer og forskellige fremgangsmåder til åbenhed og gennemsigtighed. Vi havde held til at nå frem til en aftale, og interessant nok skyldtes dette ikke mindst det svenske formandskabs beslutsomhed på dette tidspunkt.

Det skyldtes også Kommissionens beslutning om at erkende, at der var behov for en kulturel ændring i alle tre institutioner. Vi måtte indse, at åbenhed og gennemsigtighed ikke forhindrede demokratiet i at blomstre, men rent faktisk forbedrede det. Det muliggjorde ansvarlighed. Det gjorde det muligt for borgerne at se, hvad der blev gjort i deres navn, og hjalp os velsagtens til at løfte sløret og en gang for alle bevise, at der ikke var nogen frygtelige hemmeligheder skjult i Kommissionens eller Rådets skabe – jeg er ikke så sikker på Parlamentet, men forhåbentlig heller ikke i Parlamentets skabe!

Jeg vil gerne takke især kommissæren, og hvis jeg må, min kære tidligere kollega, Cecilia Malmström, for det engagement. Nu har vi brug for en anden form for engagement. Som jeg sagde, har vi nået meget. Vi har et dokumentregister. Vi har EF-Domstolens retspraksis, der nu definerer og omdefinerer det, der oprindeligt blev aftalt om adgang til dokumenter. Vi har accepteret princippet om, at alle dokumenter skal forblive tilgængelige, og at aktindsigten, hvor de ikke er tilgængelige, bør afvejes meget klart og specifikt med henvisning til enten artikel 4 – undtagelser – eller artikel 9 – følsomme dokumenter.

Vi er dog kommet længere, og Parlamentet har gentagne gange anmodet om en revision. Jeg mener, at den revision, som Kommissionen forelagde for Parlamentet, og som vi efterfølgende stemte om i udvalget, og hvis førstebehandling blev udskudt til marts i år, ikke var vidtrækkende nok, og jeg ved, at vi har forskellige opfattelser heraf. Der var ligeledes bekymring – og denne bekymring findes fortsat her i Parlamentet – over, at der var gjort forsøg på at begrænse aktindsigten i dokumenter, ikke mindst omdefineringen af dokumenter – tanken om, at hele filer kan fritages – og forsøg på at omdefinere veto fra tredjeparter.

Det er interessant, at vores borgere, der sidder i galleriet, må tænke, at vi nu taler om noget, der sker i det ydre rum – artikler, vetoer fra tredjeparter – men det vi taler om, er rent faktisk en lov, der gør det muligt for dem at sikre, at vi er ansvarlige. Parlamentsmedlemmer, der er ansvarlige for det, vi gør i deres navn, Kommissionen for, hvad den gør i deres navn, og ligeledes Rådet. Hvordan kan de gøre det, og hvordan kan ngo'er gøre det, hvis den måde, hvorpå vi arbejder, og hvem der gør hvad i alle de forskellige enheder, forbliver en velbevaret hemmelighed, der kun er tilgængelig for de lobbyister og advokater, som har kendskab hertil?

Det er efter min mening det centrale i Lissabontraktaten. Ifølge traktaten skal demokratiet udbygges yderligere. Vi skal øge adgangen til dokumenter. Derfor opfordrer Parlamentet i sin mundtlige forespørgsel til, at der

⁽¹⁾ Se protokollen.

gennemføres en lang række henstillinger. Grundlæggende handler det om at sikre, at de rettigheder, vi har, udbygges, at de ikke indskrænkes, og om at anerkende, at det i henhold til Lissabontraktaten ikke længere blot er de tre institutioner, men alle de agenturer og organer, de har nedsat, herunder Den Europæiske Centralbank, i nogle tilfælde EF-Domstolen, Den Europæiske Investeringsbank, Europol og Eurojust. Alle disse institutioner er nu ansvarlige i henhold til forordning (EF) nr. 1049/2001.

Vi mener, at de forslag, der er blevet fremsat siden Lissabontraktatens ikrafttræden, ikke lever op til hverken ånden eller ordlyden i traktaten eller til de forpligtelser, som efter vores mening er indeholdt i den oprindelige forordning (EF) nr. 1049/2001, der til glæde for vores lyttere regulerer offentlighedens adgang til alle dokumenter, som de tre institutioner opbevarer, modtager eller frembringer.

Cecilia Malmström, *formand for Rådet*. – (SV) Hr. formand! Som bekendt er øget gennemsigtighed et yderst vigtigt emne for det svenske formandskab. Vi er kommet ret langt i vores EU-institutioner, når det gælder gennemsigtighed. Det handler dog ikke kun om love og forordninger. Gennemsigtighed handler om holdninger og om, hvordan love og forordninger anvendes i praksis.

Her til morgen havde jeg den store glæde at mødes med Kommissionens næstformand, Margot Wallström, og Parlamentets næstformand, Diana Wallis, i Det Interinstitutionelle Udvalg for Aktindsigt. Mødet fandt sted på det svenske formandskabs foranledning. Udvalget har ikke holdt møde i to år. Vi havde nogle meget positive og specifikke drøftelser om, hvordan vi kunne forbedre borgernes muligheder for at få adgang til institutionernes dokumenter i praksis. Vi burde mødes oftere, og det var også en af vores fælles konklusioner.

Jeg glæder mig over, at der i Lissabontraktaten lægges stor vægt på betydningen af gennemsigtighed, offentlig kontrol og demokrati. Vi hilser dette velkommen. Hvad angår revisionen af forordning (EF) nr. 1040/2001, som vi kalder gennemsigtighedsforordningen, ønsker formandskabet først og fremmest at fokusere på det nye retsgrundlag for forordningen. Dette er indeholdt i Lissabontraktatens artikel 15, stk. 3. Den vigtigste ændring i det nye retsgrundlag er udvidelsen af det institutionelle anvendelsesområde. Med andre ord betyder dette, at den nye artikel udvider offentlighedens ret til aktindsigt til at omfatte alle EU-institutioner, -organer, -kontorer og -agenturer, mens den tidligere artikel kun fandt anvendelse på Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter. Der er visse begrænsninger med hensyn til EF-Domstolens, Den Europæiske Centralbanks og Den Europæiske Investeringsbanks dokumenter, men der er tale om et væsentlig bredere område end tidligere.

Kommissionen har meddelt, at den vil fremsætte et forslag for Parlamentet og Rådet med henblik på at tilpasse den aktuelle gennemsigtighedsforordning til de nye bestemmelser i traktaten.

I mellemtiden vil Rådet fortsætte sit arbejde med revision af gennemsigtighedsforordningen, som skal baseres på Kommissionens forslag, der blev fremlagt for Parlamentet i maj 2008.

Siden maj 2008 har Rådets informationsarbejdsgruppe gennemgået forslaget to gange. Den anden tekniske gennemgang blev afsluttet i juni og juli i år og omfatter en række ændringsforslag, som Parlamentet godkendte på plenarmødet i marts 2009. I maj besluttede Parlamentet ikke at afslutte sin endelige behandling af Kommissionens forslag til Europa-Parlamentet. Jeg vil gerne minde Parlamentet om, at min kollega, Beatrice Ask, som er svensk justitsminister, den 2. september 2009 i starten af det svenske formandskab forklarede Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, at hun var parat til at indlede drøftelser mellem institutionerne. Hun spurgte specifikt, om det nyvalgte Parlament agtede at fortsætte arbejdet på grundlag af de 92 ændringsforslag, som Parlamentet vedtog i marts 2009. Baggrunden for dette spørgsmål var, at vi som formandskab må kende Parlamentets holdning, selv om den ikke nødvendigvis foreligger i form af en fuldført førstebehandling.

Som jeg har forstået det, har det nye Parlament ikke haft lejlighed til at drøfte Kommissionens forslag endnu, men har i stedet fokuseret på Lissabontraktatens mulige virkninger på den igangværende revision.

I Rådet afventer vi Kommissionens annoncerede forslag om Lissabontraktatens indvirkning på gennemsigtighedsforordningen. Vi vil naturligvis fortsat drøfte det aktuelle forslag med Parlamentet, og selvfølgelig er det blot naturligt, at vi under sådanne drøftelser tager hensyn til virkningerne af den nye traktat.

Efter min mening er artikel 15, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde et fuldt relevant retsgrundlag for forslaget under den nye traktat. Andre artikler vedrørende offentlig kontrol generelt, bedre kommunikation mellem institutionerne og borgerne og god forvaltning er af største relevans for institutionernes arbejde på at udbygge demokratiet, effektiviteten og legitimiteten. Vi må også drøfte, hvordan denne type mål skal realiseres. Jeg er dog ikke overbevist om, at der er plads til dem inden for rammerne af

gennemsigtighedsforordningen. Af tydelighedshensyn bør forordningen indeholde klare regler udelukkende for offentlig adgang til dokumenter og ikke en hel masse andet.

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand, mine damer og herrer! Hvis jeg først må henvende mig til hr. Cashman. Jeg tror, dette vil være den sidste mulighed eller lejlighed, jeg får til at takke Dem. De er selve billedet på kampen for denne bestemte forordning og for åbenhed og gennemsigtighed i Parlamentet. De er blevet dens ansigt, symbol og fortalere.

Jeg tror også, at vi, både Cecilia Malmström og jeg selv, har stor troværdighed som svenskere, og jeg tror ikke, at folk tvivler på, at vi vil fortsætte kampen for åbenhed og gennemsigtighed. Samtidig har vi haft vores egne uoverensstemmelser, fordi vi også spiller forskellige roller, og nogle gange må vi være meget realistiske med hensyn til, hvad vi kan nå, og vi må kæmpe i vores hjørner i de enkelte institutioner. Det er ikke altid let. Jeg mener også, at hele det politiske klima har ændret sig, og den politiske balance er forrykket, og det har påvirket vores drøftelser af disse spørgsmål.

Men vores udgangspunkt er absolut det samme, og vi fastslår også, at denne bestemte forordning om adgang til dokumenter har tjent os rigtig godt. Gennem årene har dette været et fremragende redskab, som vi også ønsker, skal anvendes af andre end lobbyister og dem, som bliver betalt for at se på alle dokumenterne. Vi ønsker, at den brede befolkning og journalister skal kunne anvende det, og have fuld adgang til dokumenter. Det er mit udgangspunkt. Jeg ved, at ministeren, som hun sagde, deler dette synspunkt.

Jeg tror også, at det svenske formandskab var en gylden mulighed for at gøre fremskridt på dette område. Nu vil jeg gerne takke Parlamentet for muligheden for at gennemføre denne forhandling om gennemsigtighed og den nye Lissabontraktat, fordi den lægger større vægt på åbenhed og det, der kaldes participatorisk demokrati. Vi er alle enige om, at dette er en yderst velkommen udvikling.

Det konkrete spørgsmål, vi drøfter her i dag er: Hvilke foranstaltninger påtænker Kommissionen at træffe med henblik på revisionen af forordning (EF) nr. 1049/2001?

Som bekendt udvides offentlighedens aktindsigt i dokumenter med Lissabontraktaten til, som ministeren sagde, at omfatte dokumenter fra alle EU's institutioner, organer, kontorer og agenturer, selvom der naturligt nok er nogle begrænsninger med hensyn til Domstolen, Den Europæiske Centralbank og Den Europæiske Investeringsbank.

Med hensyn til revisionen af forordning (EF) nr. 1049/2001 vil jeg gerne påpege, at det nye retsgrundlag, artikel 15, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, meget ligner den tidligere artikel 255, og den vigtigste forskel er udvidelsen af det institutionelle anvendelsesområde.

Kommissionen behandlede dette spørgsmål i sin meddelelse af 2. december i år. Denne meddelelse havde til formål at tilpasse ikke vedtagne forslag til sekundær lovgivning til den nye traktat. (Nogle af de tilstedeværende kender den måske under EU-jargonen "omnibusakten" – lad os glemme det i samme nu, jeg har sagt det!).

Det betyder, at en hvilken som helst af lovgiverne nu kan indføre et ændringsforslag, der udvider forordningens anvendelsesområde til at omfatte andre organer og institutioner. Rådet skal også vide, at det er Kommissionen, der har fremlagt dette, og det er Kommissionen, der har vedtaget det.

Yderligere fremskridt med lovgivningsprocessen, der fører til vedtagelse af en ændret forordning (EF) nr. 1049/2001 ligger nu hos lovgiverne, nemlig Parlamentet og Rådet. Vi befinder os fortsat i førstebehandlingsfasen. Vi har ikke en lovgivningsmæssig beslutning, og vi kender ikke det nye Parlaments holdning. Kommissionen vil naturligvis fortsat bidrage til at nå frem til en aftale – som i andre lovgivningsprocesser.

I Lissabontraktaten fastsættes en retlig ramme for participatorisk demokrati. Fra Kommissionens side har vi allerede taget en række initiativer, der sigter mod at forbedre høring af offentligheden og dens deltagelse i foreslåede nye politikker. Vi vil f.eks. bedømme Kommissionens retningslinjer for høring i forhold til de nye bestemmelser i traktaten og beslutte, om der er behov for tilpasninger for at forbedre dem yderligere, og vi har allerede indledt arbejdet med borgerinitiativet ved at lancere en offentlig høring for at lytte til borgerne og de berørte aktører, inden vi fremlægger et forslag.

Borgerinitiativets store betydning blev også anerkendt af Det Europæiske Råd i sidste uge. Og jeg har forstået, at det kommende spanske formandskab har sat det meget højt på dagsordenen. De ønsker hurtige resultater.

Her til morgen mødtes Det Interinstitutionelle Udvalg for Aktindsigt, som vi allerede har hørt, på det svenske formandskabs foranledning. Denne gruppes opgave er at undersøge bedste praksis, løse eventuelle konflikter og drøfte yderligere udvikling i offentlighedens aktindsigt.

Så vi har sammen besluttet, at vi ønsker en webportal for "gennemsigtighed". Vi ønsker komplementaritet mellem vores institutioners offentlige registre. Vi ønsker, at vores respektive it-tjenester skal sætte sig ned og koordinere deres adgangsindsats, og vi vil nu overveje indvirkningen på aktindsigten, når vores institutioner opretter eller ændrer elektroniske lagringssystemer.

Jeg ved, at dette er den tid på året, hvor der skrives ønskelister. Men når det gælder åbenhed og gennemsigtighed, tror jeg ikke, man skal sætte sin lid til julemanden. Jeg mener, at det virkelig er op til os nu at opnå resultater: Parlamentet, Rådet og Kommissionen. Reelle, konkrete og direkte resultater. Jeg mener, vi allerede er begyndt, og vi må fortsætte ad dette spor, så jeg ser frem til forhandlingen.

Renate Sommer, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Vi var enige med ordføreren og skyggeordførerne fra de øvrige grupper om at fremsætte en mundtlig forespørgsel om, hvor langt man er kommet med proceduren, og om de næste skridt. Det var planen, at vi på grundlag af Rådets og Kommissionens svar skulle drøfte, hvordan vi kommer videre. I princippet har vi netop modtaget disse svar. Det står ikke helt klart for mig, hvorfor ordføreren i strid med aftalen mellem grupperne pludselig har fremsat en beslutning, hvori han foregriber sit eget synspunkt. Hvilket svar ønsker han fra Kommissionen og Rådet? Hr. Cashman, jeg nærer stor agtelse for Dem, men dette er sket stille og i hemmelighed med en fuldstændig mangel på gennemsigtighed. Så meget for Deres påstand om, at De kæmper for gennemsigtighed. De har forsøgt at gå uden om os. Desuden mener jeg, at denne beslutnings legitimitet er yderst tvivlsom i henhold til forretningsordenen. Under alle omstændigheder er beslutningens indhold en gentagelse af Deres betænkning fra den forrige valgperiode, og derfor er den fuldstændig overflødig.

Jeg ved, at De forsøgte at forhandle med skyggeordførerne om fremlæggelse af en fælles beslutning, men jeg er grundlæggende imod denne beslutning. Lissabontraktatens ikrafttræden har efter min mening ikke medført en sådan ændring i retsgrundlaget, at det har medført en ændring af Europa-Parlamentets rolle. Betænkningen var og er en sagsagt i den fælles beslutningsprocedure. Dette forklarer også min gruppes bekymring med hensyn til legitimiteten af en beslutning i henhold til forretningsordenen.

Jeg ønsker ikke at drøfte indholdet. De samler en masse forskellige ting, herunder citater fra EU-traktaten, fra Lissabontraktaten og fra Charteret om Grundlæggende Rettigheder, alt sammen taget ud af enhver sammenhæng for at legitimere Deres beslutningsforslag. Det er helt sikkert ikke juridisk holdbart i den absolutte form, det er fremsat i. De har ikke omtalt fortrolighed, hvilket helt klart i det mindste til en vis grad er nødvendigt. Det er f.eks. nødvendigt i forbindelse med internationale aftaler, hvor tredjeparter anser det for at være en nødvendig forpligtelse. Tænk bare på aftalen med USA om SWIFT. Der findes heller ikke nogen mæglingsløsning f.eks. i form af efterfølgende gennemsigtighed. Dette har De undladt at medtage. Desuden ses der bort fra andre juridisk beskyttede rettigheder såsom databeskyttelse og retten til privatlivets fred.

Vi bør ikke vedtage denne beslutning. Vi har modtaget et godt svar fra Kommissionen og Rådet, og vi bør fortsætte på dette grundlag, med andre ord svarene på vores mundtlige forespørgsel. Jeg vil gerne bede hr. Cashman om at trække sit beslutningsforslag tilbage.

Vilija Blinkevičiūtė, for S&D-Gruppen. – (LT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er helt klart enig i vores kollega, hr. Cashmans holdning om, at tiden nu, efter Lissabontraktatens ikrafttræden og ændringen af den juridiske situation, er inde til at genoptage drøftelserne af forordningen fra 2001 om aktindsigt i dokumenter og en grundlæggende forbedring og ændring af denne forordning.

Med Lissabontraktaten sigter vi mod langt større åbenhed i samfundet, hvilket betyder, at beslutninger skal træffes så åbent som muligt, og at de skal være så forståelige som muligt for borgerne. Det gælder så meget desto mere, fordi bedømmelsen af EU's arbejde og tilliden til dets arbejde hænger sammen med borgernes forståelse af og mulighed for at få adgang til EU's arbejde og vedtagne dokumenter.

Navnlig her er åbenhed nødvendig for at styrke demokrati og respekten for de grundlæggende rettigheder. Samfundets mulighed for at få aktindsigt i dokumenter må således blive et grundlæggende princip, og hemmelighed må kun anvendes under særlige omstændigheder.

Europa-Parlamentet har allerede udført et stort arbejde på dette område. I marts i år udarbejdede det sin betænkning om Kommissionens forslag om ændring af den forordning, der er gældende i øjeblikket, og dette nye forslag fra Europa-Parlamentet er et passende grundlag for nye forhandlinger. Vi må dog ikke glemme,

at vi her drøfter ændringen af en forordning, og derfor er et fortsat samarbejde mellem alle EU's institutioner og fælles enighed om revision af reglerne for gennemsigtighed påkrævet.

En forbedret forordning ville medføre en bedre gennemsigtighed. Da Lissabontraktaten styrker principper for større åbenhed i EU og tættere samarbejde med borgerne, er det vigtigt at indføre konkrete foranstaltninger og berede vejen for forvaltning af EU's institutioner for at nå dette mål.

Derfor opfordrer jeg den nye Kommission til snarest muligt at fremlægge et forslag og nå til enighed om en fælles holdning med Rådet for fuldt ud at sikre en åben og løbende dialog med borgerne og med de sammenslutninger, der repræsenterer dem.

Diana Wallis, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg er meget glad for forespørgslen og er taknemmelig over for hr. Cashman, fordi han har fremsat sine synspunkter. Jeg ville have troet, at alle de politiske grupper i Parlamentet var enige om beslutningen. Det var det, jeg havde fået at vide var resultatet af mødet her til eftermiddag.

Det er klart, at vi med Lissabontraktatens ikrafttræden kan gå videre med en gradvis ændring af hele spørgsmålet om gennemsigtighed. Som næstformand i Parlamentet med ansvar for gennemsigtighed, har jeg altid ment, at det er et nemt emne, men jeg mener, at vi nu har chancen for at gøre det bedre og at imødekomme vores borgere endnu bedre. Her i Parlamentet ser vi på vores egne regler for aktindsigt i dokumenter og adgang til information. For mig var det virkelig en glæde at kunne mødes med Cecilia Malmström og Margot Wallström her til formiddag, så vores tre institutioner for en gangs skyld kunne sætte sig sammen og gøre reelle fremskridt. Det er allerede blevet nævnt – og jeg mener, at dette er et stort gennembrud for os – at vi i stedet for dette interinstitutionelle organ, der mødes af og til med to-tre års mellemrum, har besluttet at mødes igen om seks måneder og meget mere regelmæssigt. Vi er seriøse, og dette er et seriøst signal, som vi sender sammen, at vi ønsker en virkelig gennemsigtighedsportal for os alle, at vi ønsker at sikre, at vores borgere kan se lovgivningsprocessen, som den skrider frem i alle faser, og at de reelt kan bidrage til og få indblik i, hvad vi laver.

Så min gruppe – og jeg tror alle de andre grupper også – er enige i ændringsforslag, der vil afspejle de fremskridt, der er gjort i dag. Der står kun tilbage for mig at sige tak, fordi vi tre kvinder har haft held til at gøre fremskridt på dette område.

Zbigniew Ziobro, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Ifølge mange politiske kommentatorer med interesse i EU-anliggender har der i mange år været det, der kaldes et demokratisk underskud i de europæiske institutioner. Denne anklage fremsættes nogle gange uretfærdigt, men til andre tider er den rigtig. I sidstnævnte tilfælde påpeges det, at den demokratiske mekanisme ikke fungerer korrekt, når betydningsfulde beslutninger anses for at blive truffet af anonyme europæiske embedsmænd et eller andet sted nede i Bruxelles. Derfor skal det understreges, at åbenhed er et meget vigtigt element i EU's arbejde. Myndighederne skal stå til ansvar over for samfundet. Ellers korrupperer magt, som historien har vist os.

Det europæiske samfund består af forskellige nationer, som lever i bestemte lande. Derfor skal EU's institutioner stå til ansvar over for borgerne i alle medlemsstater, og vi kan sikre en løbende kontrol med al den myndighed, der er overdraget til EU, ved at tillade fuld aktindsigt i dokumenter. Jeg tænker her primært på arbejdsdokumenter, analyser og høringer gennemført af Europa-Kommissionen eller Rådet. Det er vigtigt, at interessegruppers indflydelse på udformningen af forordninger registreres og er åben for alle. Det er vigtigt, at ikke kun Parlamentet har fuld adgang til disse dokumenter. Borgerne i EU's medlemsstater bør have ret til demokratisk kontrol, så den kan udnyttes af alle interesserede organisationer i samfundet og alle journalister. Kun gennemsigtighed kan sikre, at myndighederne og EU's ansatte vil benytte de beføjelser, de har fået, til fælles gavn for medlemsstaternes borgere.

Rui Tavares, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand, mine damer og herrer! Disse forhandlinger bunder i et spørgsmål om tillid. De europæiske institutioner beder altid borgerne have tillid til dem. Under processen i forbindelse med Lissabontraktaten bad de på godt og ondt borgerne om at have tillid til dem. Finanskrisen startede, og de anmodede borgerne om at have tillid til dem. Nuvel, tillid går begge veje, og man kan ikke altid bede borgerne have tillid til sig, hvis man samtidig ikke har tillid nok til borgerne til at vise dem alle de processer og interne funktioner, der ligger til grund for Kommissionens arbejde. Dem, der er ved magten, kan ikke klage over, at borgerne ikke har tillid til politikerne, hvis politikerne selv ikke har tillid til borgerne.

Det er et problem med demokrati og ikke blot det, det er også et problem med spild. Samfundet er i sig selv en stor videnssamling, som vi vil lade gå til spilte, hvis vi ikke inddrager borgerne i ledelsen og styringen af EU. Jeg har derfor absolut ikke nogen problemer med at sige, at jeg fuldt ud støtter ordførerens indsats, at

han gør demokratiet en tjeneste, og at vi gør fremskridt ikke blot i retning af gennemsigtighed, men frem for alt i retning af at sikre, at gennemsigtighed ikke blot er et fint ord, men at det også betyder noget konkret.

William (The Earl of) Dartmouth, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! EU har i mit land og også andre steder så rigeligt fortjent et ry for at træffe sine beslutninger i hemmelighed og i det skjulte. Man skulle derfor tro, at Kommissionen vil gøre sit bedste nu for at være åben og gennemsigtig. Kommissionen har rent faktisk fremsat dette forslag – jeg tror, det er 1049 – hvoraf en del rent faktisk begrænser aktindsigten i dokumenter, der i øjeblikket er offentligt tilgængelige.

Derudover er der et vigtigt objektivi punkt, som jeg husker fra min tid ved Harvard University, og det er følgende: Beslutninger, der træffes uden gennemsigtighed og uden en ordentlig offentlig kontrol, har en indbygget tendens til at være dårlige beslutninger. Det bør fastslås, at en af grundene til, at Kommissionen fremsætter så mange uovervejede og dårligt udtænkte, upassende og dårligt udarbejdede forslag, som vi i England og andre lande må finde os i, er mangel på gennemsigtighed. Så inden for denne retlige ramme vil jeg gerne opfordre Kommissionen til at tænke sig om, hvis det at tænke sig om rent faktisk nogensinde er en mulighed for en mangelfuld institution i et mangelfuldt system.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg lyttede meget opmærksomt til Kommissionens, formandskabets og mine kollegers taler. Stockholmprogrammet har rent faktisk yderligere klarlagt betydningen af retten til aktindsigt i dokumenter udarbejdet af EU-institutionerne.

Lissabontraktaten bekræfter også juridiske og fysiske personers ret til aktindsigt i dokumenter, men sikrer dog, at der indføres forordninger med kriterier og begrænsninger i overensstemmelse med hver enkelt organs karakteristika. Som allerede nævnt har Parlamentet i år allerede haft lejlighed til at beskæftige sig med aktindsigt i dokumenter, og holdningerne var dengang noget forskellige.

I dag er vi alle enige om behovet for en faktisk tilpasning af forordningen fra 2001, men den løsning, som hr. Cashman har foreslået, forekommer ikke plausibel, da den udvider muligheden for at erhverve dokumenter ud over enhver rimelig grænse, hvilket rent faktisk nogle gange kan være i strid med den fremherskende almene interesse. Jeg vil gerne nævne nogle eksempler. Forhandlinger med tredjelande eller andre følsomme aktiviteter kræver en klar definition, en afbalancering mellem den legitime ret til gennemsigtighed, offentliggørelse og viden og nægtelse af aktindsigt i dokumenter i overensstemmelse med den fremherskende og anerkendte almene interesse.

Vi er fortsat overbevist om behovet for at fremme juridiske og fysiske personers ret til aktindsigt i dokumenter i bevidstheden om, at vi må fastsætte rimelige principper for en afbalancering af modstridende behov: Udvidelse af Den Europæiske Ombudsmands rolle, fastsættelse af præcise og passende kriterier for adgang og indførelse af overgangsordninger, som gradvist vil føre til regler, der svarer til borgernes behov, og som er forenelige med institutionernes korrekte funktion. Vi stoler på, at det nuværende formandskabs, det spanske formandskabs og Kommissionens aktiviteter vil nå dette mål.

Cornelis de Jong (GUE/NGL). – (NL) Hr. formand! Hvilket dokument leder De helt nøjagtigt efter? Hvad er dokumentnummeret? Dette er blot nogle få af de svar, borgerne kan forvente, når de stiller et spørgsmål til de europæiske institutioner. Borgerne ønsker information, men ikke reklamemateriale eller uforståelige politiske dokumenter, så der er naturligvis behov for en drastisk ændring. Der må fokuseres på borgerne. Dette udgør grundlaget for hr. Cashmans forespørgsler, og jeg vil gerne takke ham for hans fremragende og – jeg taler her til fru Sommer, som desværre allerede har forladt salen – yderst gennemsigtige samarbejde i de seneste måneder.

Jeg ser gerne, at en del af det europæiske budget til informationsaktiviteter bruges på både via digitale informationsmedier og menneskelig kontakt at sikre, at borgerne modtager ægte, fuldstændig information og svar på spørgsmål som f.eks. "Kan De fortælle mig, hvilke fremskridt der helt nøjagtigt er gjort med hensyn til de beslutninger, som Europa har truffet vedrørende den europæiske indsats på konferencen om klimaændringer i København?" Dette er, hvad borgerne ønsker at vide, så jeg opfordrer Kommissionen, Rådet og navnlig medlemmerne af Europa-Parlamentet til at støtte vores initiativer for større gennemsigtighed. Dette slår mig som værende det eneste klare budskab.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Hr. formand! Offentlig aktindsigt i dokumenter betyder borgernes ret til at deltage i beslutningstagningen og erhverve information, så de kan gøre dette. Lissabontraktaten stadfæster denne grundlæggende ret, som EU-borgerne har. Hvis Europa-Parlamentet ikke forsvare denne grundlæggende ret, hvem vil så gøre det?

Det er grunden til, at det er meget vigtigt, at vi vedtager en stærk og klar holdning til fordel for gennemsigtighed på dette plenarmøde. Vi bør ikke acceptere noget tilbageskridt eller de tilbageskridt, som Kommissionen foreslår.

Jeg kan forsikre om, at der hersker mange misforståelser om, hvad det er, vi beslutter her. Vi ønsker ikke at bringe internationale forhandlinger i fare, men vi mener, at borgerne har ret til at vide, hvilke spørgsmål der drøftes med fremmede magter, og som påvirker deres rettigheder. Vi ønsker heller ikke, at alle medlemmer af Europa-Parlamentet skal offentliggøre indholdet af deres e-mailkorrespondance. Hvis nogen er bange for det, så er der absolut ingen grund til at være det.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Spørgsmålet om gennemsigtighed og borgernes aktindsigt i EU's dokumenter har uden tvivl betydning i den forstand, at folk i hele Europa stadig er yderst utilfredse med den europæiske integrationspolitik.

I Østrig er en stor del af befolkningen utilfreds med eller skeptiske over for EU, fordi de har en følelse af, at der ikke er nogen gennemsigtighed og heller ingen adgang til politikken. Processen med udformning og derefter gennemtvungelse af Lissabontraktaten sammen med valget af formanden for Det Europæiske Råd og den højststående repræsentant har givet borgerne en følelse af, at de ikke kan se, hvad der sker, at der ikke er nogen gennemsigtighed, og at de ikke har nogen idé om, hvorfor disse ting er sket. Hvis Lissabontraktaten skal blive en succes for borgerne i Europa, mener jeg, at det er vigtigt, at vi giver folk en følelse af, at de kan identificere dem, der træffer beslutningerne i EU, og hvorfor og hvordan beslutningerne træffes.

Michael Cashman, spørger. – (EN) Hr. formand! Jeg føler det nødvendigt at rejse to spørgsmål.

Fru Sommer er stadig til stede her i salen, og jeg fandt det nødvendigt at svare på det, hun sagde, selv om hun ikke lytter. Hun fremsatte en række anklager. En anklage om, at jeg ikke havde været gennemsigtig. Må jeg korrigere og sige, at alle politiske grupper og alle ordførere er blevet inviteret til alle møder. Når de ikke har været i stand til at komme, er deres holdninger troligt blevet fremlagt på disse møder. Alle beslutninger er efterfølgende blevet meddelt alle skyggeordførerne og alle de politiske grupper.

Det er blevet foreslået, at vi på en eller anden måde skal trække dette beslutningsforslag, som fru Sommer siger, er udemokratisk og uigennemsigtigt, tilbage – at hendes gruppe ikke kendte noget til det. Det finder jeg interessant, når jeg her til eftermiddag har forhandlet med hendes gruppe, PPE, om dens udkast til beslutningsforslag om den mundtlige forespørgsel. Så jeg kan kun forestille mig, at hun er blevet misinformeret, og på dette generøse grundlag ser jeg frem til at gennemføre ærlige forhandlinger i god tro med PPE og med alle de øvrige grupper.

Endelig var det forsømmeligt af mig. Det er sidste gang, kommissær Wallström og jeg vil stå over for hinanden her i Parlamentet, og jeg vil gerne have det ført til protokols, at jeg og Parlamentet aldrig har tvivlet på Deres engagement i åbenhed og gennemsigtighed. Det er rigtigt, som De sagde: Vi har altid måttet kæmpe i vores eget hjørne for vores egne institutioner, og De har kæmpet en flot kamp, men har aldrig afvejet fra princippet om åbenhed og gennemsigtighed.

De har været og vil fortsat være en bemærkelsesværdig embedsmand med en eksemplarisk baggrund. De er aldrig veget tilbage fra at gøre det, De har fundet rigtigt og retfærdigt og anstændigt, og på vegne af folk, som måske aldrig vil have det privilegium at møde Dem, vil jeg gerne sige tak.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Lovgivningen om offentlig aktindsigt i dokumenter med andre ord det, vi her henviser til som forordning (EF) nr. 1049/2001, har tjent os vel. Jeg er meget stolt af, at jeg sammen med hr. Cashman og med bidrag fra Kommissionen via fru Wallström har spillet en rolle heri.

Lissabontraktaten giver os mulighed for at gå et skridt videre, da anvendelsesområdet udvides. Dette er en meget positiv ting. Jeg beklager, at det ikke var muligt at indlede en interinstitutionel dialog med Europa-Parlamentet i løbet af efteråret. Vi afventede Europa-Parlamentets holdning, før vi kunne komme videre. Jeg tror, at det spanske formandskab også har behov for en eller anden tilkendegivelse af Europa-Parlamentets holdning til dette spørgsmål, før der kan gøres fremskridt med de interinstitutionelle forhandlinger.

Indtil da er der meget, vi kan gøre. Både fru Wallström og fru Wallis henviste til det møde, vi havde her til formiddag, og som er en konkret måde, hvorpå vi kan fremme gennemsigtighed og aktindsigt i dokumenter og gøre vores institutioner mere brugervenlige. En af de ting, vi drøftede, var, hvordan vi kan bruge vores

computersystemer på en sådan måde, at borgere, journalister, ngo'er og andre kan følge en lovgivnings fremskridt fra Kommissionens forslag helt frem til den endelige vedtagelse.

Jeg tror, vi kan bidrage enormt til at øge forståelsen for og kendskabet samt tilliden til EU. Som det er blevet sagt her, er gennemsigtighed en god ting, og det er nødvendigt og vigtigt. Den øger beslutningernes effektivitet, den øger tilliden til beslutningerne og nedbringer risikoen for uregelmæssigheder og mistro.

Hvis EU's legitimitet øges med hensyn til beslutninger, vil det også være godt for kvaliteten af vores beslutninger. Det er derfor fint, at Europa-Parlamentet gennemfører denne forhandling, og jeg håber, at den vil blive videreført, selv om det svenske formandskab ikke har mulighed for at gøre det. Mange tak til hr. Cashman og til Parlamentet for at rejse dette spørgsmål.

Margot Wallström, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Dette var en meget effektiv måde at blødgøre mig lidt på, da jeg nu taler for sidste gang. Jeg kunne ikke have valgt et bedre emne for min sidste tale i Europa-Parlamentet – hvilket det sandsynligvis er – end åbenhed og gennemsigtighed.

Lad mig blot fastslå nogle grundlæggende fakta. Europa-Kommissionen har fremsat et forslag. Det er det eneste forslag, der er til behandling. Vi gjorde det i form af en omarbejdning, hvilket betyder, at vi mener, at de grundlæggende principper i denne forordning er sunde, de er i orden. Vi kan bruge dem, men vi må modernisere dem, opdatere dem og gøre dem mere effektive. Dette var hele tanken bag omarbejdning.

Vi har forskellige holdninger til nogle få ting – hvordan dokumenter defineres osv. – men der er fortsat tale om forhandlinger, som vi bør gennemføre og sikre, at vi bevæger os fremad. Hvis vi skal kunne gøre det, har vi brug for en førstebehandling i Parlamentet. Dette er det grundlæggende budskab fra os.

Vi mener også, at vi på grundlag af den nye traktat kan gøre det ved at udvide denne forordnings anvendelsesområde. Det er den vigtigste forskel, som vi ser det i Kommissionen. Den vil nu omfatte alle EU's organer, agenturer osv. Det er her, vi står i dag, så vi håber stadig, at Parlamentet nu snarest muligt vil give os en førstebehandling. Så kan vi også få Rådets synspunkter, så vi kan indlede de egentlige drøftelser og forhandlinger og i sidste ende nå frem til en beslutning.

Med hensyn til en række meget vigtige emner, som hr. Cashman også har nævnt i sin betænkning: Jeg mener, at vi kan anvende andre metoder, da de ligger lidt uden for denne forordnings anvendelsesområde. Men der er stadig tale om meget vigtige initiativer. De handler om registre, om ting, vi har drøftet – i dag f.eks. – hvor vi kan forbedre åbenhed og gennemsigtighed via andre metoder og ikke blot via forordningen. Det er her, vi vil fortsætte. Jeg ved, at Parlamentet ikke bryder sig meget om det, men jeg har taget initiativ til udformning af en handlingsplan for gennemsigtighed, og dele af denne er blevet drøftet her i dag, hvor vi kan arbejde sammen og gøre en indsats for fortsat åbenhed og gennemsigtighed og kampen herfor.

I denne positive ånd – og jeg ønsker virkelig, at det skal være en positiv ånd – vil jeg gerne sige tak til alle, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at ønske alle en glædelig jul og et godt nytår.

Formanden. – Lad mig benytte denne lejlighed til at takke Dem endnu en gang for Deres samarbejde gennem alle årene. Glædelig jul og held og lykke fremover.

Jeg har modtaget fem beslutningsforslag⁽²⁾ fremsat i henhold til forretningsordenens artikel 115, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag, den 17. december 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), skriftlig. – (PL) Problemet med aktindsigt i dokumenter fra EU's organer og institutioner, som vi drøfter her i dag, er efter min mening et yderst vigtigt element i EU's lovgivningsproces. Gennemsigtighed her er vigtig, og takket være denne har alle EU-borgere ret til aktindsigt i dokumenter, som i betydningen i artikel 15, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde ikke blot omfatter dele af den gældende retsorden, men også udkast til retsakter. Dette betyder, at alle fysiske eller juridiske personer, der er bosiddende eller har registreret hovedsæde i EU, kan få direkte indflydelse på ny lovgivning, og dette er en speciel form for offentlig kontrol. Den nugældende forordning nr. 1049/2001 sikrer passende aktindsigt i EU-dokumenter, men med Lissabontraktatens ikrafttræden den 1. december

(2) Se protokollen.

2009 står vi over for en usædvanlig udfordring, hvor EU-borgernes rolle og reelle deltagelse er vokset. Ubegrænset aktindsigt i dokumenter er derfor af afgørende betydning for EU's fremtidige form og funktion.

16. Situationen i Georgien (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Rådets og Kommissionens redegørelser for situationen i Georgien.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Vi berører mange forskellige områder i dag, og det er det, der er så spændende ved at sidde her i Rådets formandsstol. Det emne, vi nu skal drøfte er Georgien. Det er et emne, som jeg ved, interesserer Europa-Parlamentet, og som jeg personligt har stærke følelser omkring. Jeg vil gerne med det samme sige, at EU fuldt ud støtter stabiliseringen og normaliseringen i Georgien og de demokratiske reformer i landet.

Vi bistår Georgien på mange meget specifikke måder. Via Den Europæiske Unions observatørmission (EUMM), via vores aktive engagement og vores nøglerolle i forhandlingerne i Genève og via øget finansiell EU-bistand til at lette den humanitære situation og støtte Georgiens økonomiske genrettelse.

Med lanceringen af Det Østlige Partnerskab har EU styrket forbindelserne til Georgien og med andre lande. Vi tilbyder en mulighed for at forbedre forbindelserne ved hjælp af en associeringsaftale og omfattende frihandelsområder. Georgiens mål er naturligvis at opnå stabilitet og velstand. Vi vil hjælpe dem til at nå dette mål. Men for at der kan opnås reelle fremskridt, må Georgien fastholde sit fokus på demokratiske reformer. Vi lægger stor vægt på spørgsmål i tilknytning til god social forvaltning og menneskerettigheder. Vi anerkender, at Georgien er fast besluttet på at fortsætte med sine demokratiske reformer og navnlig er meget beslutsomt med hensyn til den anden reformbølge.

Et veletableret demokrati, hvor borgerne nyder godt af grundlæggende frihedsrettigheder og menneskerettigheder, vil medføre store fordele for Georgien. Det vil naturligvis gavne landet selv og befolkningen, som bor der, men det vil også være en fordel, fordi der skabes bedre muligheder for dem, der bor i separatistregioner. Det politiske klima er en udfordring. Forhandlingerne mellem regeringen og oppositionen må fortsat arbejde i retning af konsensus omkring centrale elementer i institutionsopbygningen og omkring spørgsmål i tilknytning til forfatningsmæssige reformer, valgreform, mediefrihed og menneskerettigheder. Georgiens regering må også fortsat opretholde kontakten med oppositionen og civilsamfundet.

EU er parat til at hjælpe til hermed. Ud over det samarbejde, der er beskrevet i de europæiske handlingsplaner i forbindelse med naboskabspolitikken, frembyder Det Østlige Partnerskabs bilaterale spor en særlig mulighed for at gøre fremskridt på dette område. Vi ser også på forhandlingsdirektiver for en associeringsaftale med Georgien og med Armenien og Aserbajdsjan. Processen med styrkelse af vores forbindelser med disse lande vil være baseret på principperne om deltagelse, differentiering og betingelser samt princippet om delt ansvar. Vi hilser Georgiens forpligtelse til at arbejde på at forbedre forbindelserne med EU på grundlag af det perspektiv, som Det Østlige Partnerskab skaber, velkommen.

Den Europæiske Unions observatørmission er en meget vigtig faktor i fremme af stabilitet under de nuværende omstændigheder. Mandatet er nu blevet udvidet frem til september 2010. Vi fokuserer på foranstaltninger til fremme af tillid mellem parterne. Efter Genèveaftalen om forebyggelse af hændelser og beredskabsmekanismer spiller observatørmissionen en fremtrædende rolle i koordineringen af mekanismerne mellem de forskellige parter. Jeg henviser her til georgiere, russere og de facto-myndigheder i Sydossetien og Abkhasien.

Til trods for visse vanskeligheder er parterne nået frem til en aftale om en række punkter, herunder oprettelsen af en "hotline", som skal beskæftige sig med sikkerhedsrelaterede spørgsmål ved de administrative grænser til Sydossetien og Abkhasien. Observatørmissionen har benyttet denne til at nedbringe spændingerne mellem parterne efter hændelserne i Sortehavet og løse en hændelse ved Sydossetiens administrative grænse, hvor 21 georgiske borgere blev tilbageholdt og senere frigivet.

Observatørmissionen vil fortsætte samarbejdet med de involverede parter. Overgangen fra forebyggelse af hændelser til tillidsfremmende foranstaltninger vil være vigtig for en normalisering af situationen. Missionen overvåger nybosættelser, genbosættelse af interne flygtninge fra krigen i august sidste år og fremme af kontakten mellem interne flygtninge og de georgiske myndigheder, ngo'er og internationale organisationer. I denne forbindelse står det klart, at næsten alle de interne flygtninge, som blev fordrevet af tidligere konflikter,

stadig bor under forhold, der ikke lever op til internationale minimumsstandarder, selv om situationen er blevet forbedret siden 2008. Missionen vil fortsat hjælpe med at lette kontakten til myndighederne, hvor den kan.

En begivenhed af stor betydning for missionen var gennemførelsen af to aftalememoranda med Georgiens forsvarsministerium og indenrigsministerium. Vi er dog meget opmærksomme på risikoen for, at de georgiske myndigheder vil ophøre med at anvende aftalememorandaene, da der er mangel på gensidig tillid mellem parterne.

Som bekendt blev en rapport offentliggjort for nylig af den uafhængige internationale undersøgelsesmission vedrørende konflikten i Georgien. Alle de involverede parter og det internationale samfund som helhed kan lære noget af den denne rapport. Den skal dog ses i sin helhed og ikke splittes op. EU har konsekvent gentaget sin urokkelige støtte til Georgiens suverænitet og territoriale integritet inden for landets internationalt anerkendte grænser. Det er vores faste overbevisning, at en international tilstedeværelse i Georgien er påkrævet, og vi vil arbejde på at sikre en sådan. Vi beklager, at det til trods for støtten fra størstedelen af landene ikke var muligt at nå frem til en aftale inden for rammerne af OSCE.

EU's position har ikke ændret sig med hensyn til aftalerne af 12. august og 8. september. Rusland må gennemføre disse aftaler fuldt ud. I denne forbindelse er der stadig nogle vigtige spørgsmål, som skal løses, f.eks. grænsekontrollen og EU's generelle adgang til de to udbryderprovinsers territorium. Vi vil rejse disse spørgsmål i vores forhandlinger med Rusland.

Vi må også se fremad. I denne henseende er forhandlingerne i Genève yderst vigtige, selv om de vil blive vanskelige. Det vil være det eneste sted, hvor repræsentanter for alle parterne vil være til stede, og det er vigtigt for os reelt at være i stand til at gennemføre pragmatiske drøftelser om ikkevold og om internationale sikkerhedsordninger. Dette er den eneste farbare vej fremad, og vi ser frem til den høring, der efter planen skal gennemføres i slutningen af januar 2010. Dette skulle være til gavn for alle, som forsøger at opnå langsigtet stabilitet og udvikling for Georgien og regionen som helhed.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand, fru formand for Rådet, kære fremtidige kollega, mine damer og herrer! Jeg er meget glad for at være her. Lad mig sige, at det er en fornøjelse at have muligheden for igen at udveksle synspunkter om Georgien med Parlamentet.

Som bekendt har Georgien i de seneste to år befundet sig i en meget vanskelig situation både eksternt og internt.

Krigen med Rusland i august sidste år, som netop er blevet nævnt, efterlod sår i hele regionen, og Georgien kæmper fortsat med grundlæggende spørgsmål såsom de mere end 200 000 fordrevne personers basale behov, idet nogle af dem har været fordrevet siden starten af 1990'erne. Og sidste års konflikt har øget spændingerne internt i Georgien. Så omtvistede valg førte f.eks. til månedlange protester i gaderne.

Vi gør vores yderste for at hjælpe landet til at tage de nødvendige skridt til en løsning af problemerne. Først og fremmest lever vi op til vores løfte om bistand på op til 500 mio. EUR til støtte til Georgiens genopretning. Gennemførelsen af postkonfliktbistandspakken skrider godt fremad, og levevilkårene er allerede blevet forbedret for mange.

Vi holder vores løfter, og vores meget omfattende bistand bidrager til genbosætning af internt fordrevne personer, men også til økonomisk stabilisering og støtte til Georgiens infrastruktur. I de kommende dage vil Kommissionen også frigive første del af de 46 mio. EUR i makrofinansiel støtte til Georgien, en anden del af denne omfattende pakke.

Men hvis vi skal få held til at hjælpe Georgien ud af dets aktuelle vanskeligheder, må Georgien også yde mere, særlig på tre områder.

For det første bør Georgien fremme yderligere demokratiske reformer. Demokrati, retsstatsforhold, respekt for menneskerettighederne og grundlæggende frihedsrettigheder er centrale elementer i vores forbindelser med alle vores østlige partnere, og den georgiske præsidents erklæring tidligere i år, hvori en ny bølge af demokratiske reformer annonceredes, og hvoraf det fremgik, at Georgiens svar på russisk aggression vil være mere demokrati, mere frihed og flere fremskridt, var meget velkommen.

Lokalvalgene i Tbilisi i maj vil blive en prøve på disse forpligtelser, og lokalvalgene vil være meget vigtige, da borgmesteren i Tbilisi for første gang nogensinde vil blive valgt ved almindelige, direkte valg.

Dette er en stor mulighed for Georgien for at genoprette borgernes tillid til valgprocessen – en mulighed, der må gribes, da valgsystemets mangler fortsat er en væsentlig potentiel kilde til politisk ustabilitet i Georgien.

Det andet område, hvor vi har brug for, at Georgien fremviser resultater, er i udvisningen af ”strategisk tålmodighed” i kølvandet på konflikten. Dette er præsident Saakashvilis egen formulering. Som bekendt spillede EU en stor rolle med hensyn til at bringe fjendtlighederne til ophør, og vi vil fortsat arbejde for en varig løsning.

Som det blev sagt, vil vi dog ikke vakle i vores støtte til Georgiens territoriale integritet og suverænitet. Og vi vil via vores observatørmission og vores mæglerrolle i Genèveforhandlingerne gøre alt, hvad vi kan, for at arbejde for en normalisering af situationen.

Samtidig vil en isolering af udbryderregionerne ikke bidrage til konfliktløsningsbestræbelserne. Tværtimod er der behov for en smart engagementspolitik med Abkhasien og Sydossetien.

Vi sætter derfor pris på den erklærede georgiske politik med strategisk tålmodighed, som i stigende grad anerkender behovet for at opretholde forbindelser med udbryderregionerne uden restriktioner i borgernes interesse og af hensyn til genopretning af stabiliteten i regionen.

Den georgiske regerings bestræbelser på at udforme en statslig strategi for regionerne Abkhasien og Sydossetien fortjener vores støtte, navnlig enhver indsats for et tættere samarbejde til gavn for landets befolkning.

Vi er dog stadig bekymrede for, at loven om de besatte territorier, hvis den anvendes for strengt, kan øge friktionerne med disse enheder unødigt og dermed komplicere leveringen af bistand. Faren er, at dette vil hindre økonomiske forbindelser og sikre, at der ikke kan tages skridt til at normalisere de daglige kontakter. Til trods for meget gode råd fra Europarådets Venedigkommission har Georgien endnu ikke ændret denne lov, og vi vil fortsat tilskynde Georgien til at foretage de foreslåede justeringer.

Mit tredje punkt er, at Georgien aktivt bør forberede forhandlingerne om en ny associeringsaftale mellem EU og Georgien inden for rammerne af Østpartnerskabet. Vi støtter Georgien på alle måder.

Forberedelserne til udformningen af en ny lovramme for vores bilaterale forbindelser skrider godt fremad. Vi har hurtigt forberedt forhandlingsdirektiverne for en associeringsaftale mellem EU og Georgien, som i øjeblikket drøftes i Rådet. Udkastet til forhandlingsdirektiver omfatter den fremtidige oprettelse af et dybt og omfattende frihandelsområde.

Vi har allerede forelagt Georgien nøglehenstillingerne til de skridt, der skal tages, for at vi kan anse landet for at være parat til at indlede forhandlinger på dette område. Georgiens beslutsomhed om at benytte tiden frem til forhandlingerne til at fremskynde sine egne forberedelser er klog, og jeg tror, det er vigtigt, at landet håndterer nøglehenstillingerne meget aktivt.

I mellemtiden blev forhandlingerne om aftalerne mellem EU og Georgien om visumlempelse og tilbagetagelse afsluttet på arbejdsniveau i november, og vi afventer nu den endelige godkendelse på begge sider. Disse aftaler er en milepæl i vores partnerskab, der endnu en gang viser de konkrete fordele, som vores tættere venskab kan medføre for Georgiens befolkning. Øget mobilitet vil gå hånd i hånd med øget sikkerhed. Jeg underskrev for nylig en fælles erklæring om et mobilitetspartnerskab mellem EU og Georgien, som nu vil blive fuldført.

Afslutningsvis er vi fortsat dybt engageret i at støtte Georgien i denne vanskelige periode. Vi tilbyder nye muligheder, der kan medføre mærkbare fordele for landet og dets borgere, men Georgien skal også hjælpe sig selv, og hvis det træffer gode beslutninger, vil vi være der for at hjælpe hele vejen.

György Schöpflin, for PPE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg er meget imponeret over det meget grundige billede, som formanden for Rådet og kommissæren har tegnet af de aktuelle forbindelser. EU's forbindelser med Georgien rejser nogle vidtrækkende spørgsmål om, hvad vi står for, hvad EU er, og hvad vi ønsker at være. Dette forhold kunne vise sig at være en prøve på vores engagement i værdier som solidaritet, menneskerettigheder og demokrati – vores proklamerede værdier.

Det er klart nok, at Georgien – både eliten og samfundet – anser landet for at tilhøre Europa. Samtidig befinder landet sig – lad os blot indrømme det – i en usikker situation, da Rusland, den tidligere kolonimagt, ikke har opgivet sit ønske om at genvinde en form for overherredømme over Georgien eller over resten af det sydlige Kaukasus for den sags skyld. Derfor tager mange mennesker i Rusland ikke Georgiens status som en uafhængig stat seriøst, og de mener, at Georgiens tilbagevenden til Rusland blot er et spørgsmål om tid. Dette betyder,

at et stort flertal af befolkningen i Georgien føler sig usikre. Denne følelse af usikkerhed er vokset markant i lyset af sidste års konflikt med Rusland. Intet land bryder sig om at blive frataget sit suveræne territorium, som Georgien blev.

Alt dette berører EU – derfor betydningen af Det Østlige Partnerskab. Georgien mener, at landet har en europæisk fremtid ikke mindst som en garanti for dets sikkerhed. Der er naturligvis også den sydkaukasiske energikorridor, som er en fremtidig livline for Europas energiforsyning. Dette er tvingende begrundelser for EU til at tage Georgiens europæiske forhåbninger seriøst, hvilket vi naturligvis gør, men der er også et sidste argument, som er, at hvis Europa ser bort fra disse forhåbninger, så vil der blive sat spørgsmålstegn ved vores egen troværdighed i verden, og vores modstandere vil fryde sig over denne demonstration af Europas svaghed.

Roberto Gualtieri, for S&D-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Efter min mening kræver den vanskelige situation i Georgien særlig omhyggelighed med at kombinere forsvar for folkeretten og en pragmatisk tilgang og en ansvarsfølelse.

Vi mener, at EU gjorde ret i endnu en gang at bekræfte sin støtte til Georgiens territoriale integritet og suverænitet, og samtidig hilser vi den forsigtighed, hvormed man har noteret sig valgene i Abkhasien, velkommen, da vi føler, at den er forenelig med en metode baseret på en konstant forfølgelse af dialog og politisk debat og på støtte til demokratiske processer. Den interne udvikling i regionen og udviklingen af den internationale sammenhæng understreger denne beslutning om at søge dialog og en yderligere styrkelse af Europas ansvar på forskellige områder, hvor det har indgået forpligtelser, nemlig Kommissionens initiativer til støtte for den demokratiske proces i Georgien og til støtte for flygtninge, bestræbelser på at holde Genèveforhandlingerne i live og den europæiske observatormissions aktiviteter, sidstnævnte er så meget desto mere værdifuld og vital, da det i øjeblikket er den eneste internationale mission i Georgien.

Vi hilser det arbejde, som missionen har udført, og dens bidrag til stabilisering af regionen, til forebyggelses- og beredskabsmekanismen og til den besværlige proces med genopretning af tilliden mellem parterne velkommen. Samtidig er vi klar over, at udviklingen af den demokratiske proces, med hensyn til hvilken vi må være generøse og krævende, og associeringsaftalen kan være nøglen til varige ændringer i Georgien.

Ulrike Lunacek, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru formand for Rådet, fru kommissær! Jeg vil gerne drøfte især to emner. Det første er forholdet mellem økonomisk bistand og støtte på den ene side og demokratisk udvikling på den anden side, og det andet vedrører nogle grundlæggende spørgsmål nævnt i Tagliavini-betænkningen.

Fru Ferrero-Waldner sagde med rette, at den finansielle og økonomiske støtte til Georgien er nødvendig, og at EU fortsat bør yde den. Hun opstillede også tre betingelser for ydelse af denne støtte, som er demokratisk reform, grundlæggende frihedsrettigheder og retssikkerhed. Et spørgsmål er særlig vigtigt for mig. Tidligere købte Georgien og dets regering desværre store mængder våben, navnlig lige inden sidste års konflikt. Hvordan agter man at sikre, at den europæiske bistand ikke anvendes til dette formål?

For det andet vil jeg gerne nævne en menneskerettighedssag, som Europarådet og hr. Hammerberg også har rejst. To teenagere i Sydossetien tilbageholdes fortsat, selv om hr. Hammerberg blev lovet, at de ville blive løsladt. Har man truffet nogen foranstaltninger i denne henseende? Mener kommissæren, at det er sandsynligt, at de vil blive løsladt i nær fremtid?

Et sidste punkt. I Tagliavini-betænkningen blev det for første gang klart beskrevet, hvordan konflikten opstod med ophobet fremmedhad og hadefuldt tale. Hvad vil Kommissionen og Rådet gøre på dette område for at lægge en dæmper på situationen og gøre det klart, at disse ting er forløbere for væbnet konflikt, og at det er vigtigt at sætte en stopper for dem, inden de overhovedet når at bryde ud?

Michał Tomasz Kamiński, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg er skuffet over begge de erklæringer, vi har hørt. I dag understreger vi her i Europa-Parlamentet, repræsentanterne for EU's myndighed, med rette demokratiets rolle. Vi belærer præsident Saakashvili om de ændringer, han må indføre i sit land. Jeg vil gerne fastslå, at han allerede har gennemført mange ændringer, og Georgien i dag og Georgien for nogle få år tilbage er to vidt forskellige lande. Men vi har ikke glemt, at der i dag befinder sig russiske tanks på en stor del af Georgiens territorium. Hvis mine kolleger mener, at russiske tanks nogen sinde har bragt demokrati til nogen, så tager de kraftigt fejl. Russiske tanks bringer ikke demokrati, russiske tanks bringer underlæggelse.

Vi taler i dag om situationen i Georgien, men i Rådets repræsentants tale hørte vi ordet "Rusland" én gang, mens det naturligvis er Rusland, der er nøglen til situationen i Georgien. Jeg siger ikke, at alt i Georgien er

ideelt. Der er helt sikkert meget, der skal forbedres. Men russerne griner os op i ansigtet ved ikke at gennemføre den sekspunktsaftale, som præsident Sarkozy forhandlede på plads på vegne af EU. Jeg må spørge om følgende. Hvorfor er der stadig russiske troppeenheder i landsbyen Pereva? Er dette spørgsmål nogensinde blevet nævnt over for Rusland?

Hvis vi taler om behovet for demokrati, menneskerettigheder, tolerance og ytringsfrihed, kan jeg tilslutte mig det hele. Men tror vi på, at Rusland fremmer disse værdier i Georgien i dag, eller at den russiske aggression mod Georgien er en del af kampen for demokrati? Nej, det er en brutal imperialistisk handling. Vi i EU bør modsætte os denne brutale imperialisme. Kun da vil det, vi siger, være troværdigt for vores georgiske venner, når vi fortæller dem, at der stadig er meget, de må gøre – og jeg er enig heri – for, at deres land fuldt ud kan leve op til vores europæiske standarder.

Vi må dog ikke pege fingre af Georgien, når vi på den anden side har Rusland, hvor ubekvemme journalister myrdes, hvor hadefulde tale over for naboer og minoriteter er mediernes officielle sprog og de førende russiske politikeres sprog. Vi må sige nej til dette, fordi vi så vil være troværdige, når vi taler demokrati med alle andre lande, herunder Georgien. Jeg vil gerne opfordre EU til at forsvare Georgiens territoriale integritet fast og beslutsomt på grundlag af de værdier, vi deler, og til at forsvare frihed og demokrati i Georgien mod russisk aggression.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand, fru kommissær! Efter min mening er EU's udenrigspolitik i denne region ikke rigtig konsekvent. Kaukasus er en velkendt energitransitregion på samme måde som Rusland, som er en vigtig strategisk partner og af stor betydning for os. På grund af den følsomme situation har EU ladet sig narre af præsident Saakashvili i den georgiske krise, muligvis under indflydelse af nogle medlemsstaters USA-afhængige strategi. Politisk kortsynethed i den georgiske krise vil ikke blot øge den interne kløft i EU, men vil også lægge et stort pres på forholdet til Rusland. Regningen vil komme i form af en gaskonflikt. Vi må se, om de nye folk i spidsen for EU vil vise deres værd i denne forbindelse.

Hvis Bruxelles virkelig ønsker at beskytte menneskerettighederne, bør man gribe ind i Georgien i forbindelse med mulig valgsvindel, arbejdsforhold, der svarer til slaveri, og begrænsninger af retten til at demonstrere, som er i strid med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

Bruxelles bør vedtage en afbalanceret strategi over for Georgien ved at tage lige hensyn til såvel Georgiens som Ruslands legitime interesser.

Vytautas Landsbergis (PPE). – (EN) Hr. formand! Da jeg stadig var en ung dreng, blev mit land invaderet af Sovjetunionen. I min folkeskole skulle vi lære adskillige nye sange. En af dem var af georgisk oprindelse og handlede om en pige ved navn Suliko. Besættelsen var dårlig på enhver måde. Kun den sang var smuk.

Der er gået mange år siden da, og vi stødte for nylig på denne pige ved navn Suliko igen, denne gang med de mørke øjne fulde af tårer og med tegn på at være blevet slået. Hun blev misbrugt endnu en gang for et år siden – udplyndret, slået og voldtaget. Vi, de 27 EU-gentlemen, stirrer på hende her bagefter og taler mærkeligt. Hvordan kunne det ske? Hvad gjorde hun forkert? Irriterede hendes adfærd voldtægtsmanden? Det er lige præcis, hvad han siger: "Hun var provokerende"! Modsatte hun sig hans krav? Det ville være uklogt. Ingen, navnlig ikke røveren og voldtægtsmanden, kan modarbejdes eller dæmoniseres. Hun kunne have været mere fleksibel, have imødegået angrebene blidt, men hun forsøgte at forsvare sig selv i hele to dage – det var hendes største fejltagelse. Ingen kan nu sige, hvem angriberen var. Han siger, hun angreb ham.

Det er situationen i et fjernt land i udkanten af Europa, hvor den store herremand ikke under nogen omstændigheder kan anklages – men hun kan. Vi har således nu et nyt problem, som hun har skabt, da vores forhold til hr. voldtægtsforbryder er blevet lettere skadet. Næste gang får hr. voldtægtsforbryder vores særlige pille "Mistral", så han kan styrke sin manddomskraft.

Mine damer og herrer i Europa, lad være med at vakle omkring på denne måde i den næste krig.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissær Ferrero-Waldner og navnlig Cecilia Malmström, som nu sidder blandt os som minister, men som snart også vil være kommissær. Jeg vil gerne først kort give udtryk for min dybfølte tak for betænkningen, som indeholdt nogle meget vigtige oplysninger. Lad mig også sige, at EU's naboer mod øst siden de to seneste udvidelsesrunder rent faktisk har bevæget sig meget tæt på EU, hvilket på mange måder er en værdifuld udvikling, ikke blot på grund af den geografiske nærhed, men til dels på grund af en udenrigspolitik baseret på tanken om russiske indflydelsesområder for ikke at nævne energisikkerhedens voksende betydning.

Ud fra dette synspunkt er det østlige partnerskabsprogram af altoverskyggende betydning, da det også kan sikre differentiering, men alligevel skaber det tættere bånd til disse lande. Georgien er det land i Kaukasusregionen, som går mest ind for EU's værdier. Jeg vil gerne nævne og lægge vægt på et par spørgsmål begyndende med forberedelserne til visumlempelsesprocessen. Denne foranstaltning er ikke blot vigtig af hensyn til de menneskelige relationer, men også fordi vi ved, at borgere i Sydossetien og Abkhasien, som har russiske pas, allerede nyder godt heraf, hvilket har skabt så store spændinger, at det blot forværrer situationen yderligere. Det andet spørgsmål, jeg gerne vil understrege, er, at der er nogle uløste konflikter i fire af de lande, der er omfattet af den østlige naboskabspolitik, noget vi må give vores fulde opmærksomhed.

Endelig vil jeg gerne takke kommissær Ferrero-Waldner for alle de bestræbelser, hun har udfoldet for at bringe denne region tættere på EU.

Milan Cabrnoc (ECR). – (CS) Hr. formand! Europa-Parlamentet overvåger situationen i Georgien nøje og er meget opmærksomt på landet. Europa-Parlamentets formand, Jerzy Buzek, mødtes med præsident Saakashvili i slutningen af oktober, og på et fælles møde i begyndelsen af november mellem Udvalget om Udenrigsanliggender, delegationen for samarbejde med Rusland og delegationen for samarbejde med landene i det sydlige Kaukasus, drøftede medlemmer af Europa-Parlamentet Tagliavini-betænkningen om situationen i Georgien, og på det ekstraordinære møde i Strasbourg den 26. november mødtes medlemmer af delegationen for det sydlige Kaukasus med den georgiske minister, Giorgi Baramidze.

Vi støtter altid Georgiens territoriale integritet og suverænitet. Vi støtter en fredelig løsning på situationen i Georgien og på konflikten mellem Georgien og Rusland. Vi presser på for, at fredsobservatører skal have adgang ikke blot til de områder, der forvaltes af den georgiske regering, men også til de besatte områder. Samtidig presser vi på for at få mulighed for også at levere humanitær bistand til de besatte områder. Vi er bekymrede over flygtningenes situation, de har måttet forlade deres hjem under pres og kan ikke vende tilbage til dem, og vi sætter pris på de bestræbelser, den georgiske regering har udfoldet for at sikre værdige leveforhold for alle flygtninge. Vi opfordrer på det kraftigste begge parter i konflikten til at overholde våbenstilstands aftalen og til at leve op til deres løfter om en fredelig løsning.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Hr. formand, mine damer og herrer! For adskillige år siden var der nogen, der i skarpe vendinger kritiserede dem, der støttede Sortehavsregionens strategiske betydning for Europa. Tiden har dog vist, at Europa er tæt forbundet med disse lande i Sortehavsregionen.

Georgien har særlig strategisk betydning i Sortehavsregionen på grund af energisikkerheden, da forsyningsruter såsom Nabucco-gasrørledningen, Baku-Tbilisi olierørledningen og olieterminalen i Supsa hænger nøje sammen med landets stabilitet. Konflikterne i Georgien i august 2008 understregede, at enhver uløst konflikt til enhver tid kan blusse op igen med alvorlige følger for hele regionens stabilitet og sikkerhed.

Det er vores pligt at føre Georgien ind i den euroatlantiske stabilitets- og sikkerhedszone, selv om Ruslands indflydelse fortsat er meget stor. Det er lige så nødvendigt at anerkende flygtninges, fordrevne personers og deres familiemedlemmers ret til at vende tilbage til Abkhasien, uanset deres etniske oprindelse.

Samtidig bringer det georgiske borgere i en klart ugunstig situation, at Rusland har indrømmet indbyggerne i Abkhasien og Sydossetien russisk statsborgerskab, da der endnu ikke findes nogen visumaftale med EU, selv om vi tidligere har hørt Kommissionens repræsentant sige, at der træffes foranstaltninger på dette område.

Rumænien har været involveret som en del af EU's observatørmission i Georgien både på operationelt plan og i praksis og også som en del af hovedkvarteret i Tbilisi. Vores land fastholder også sine løfter om at gøre en særlig indsats for at bringe Georgien tættere på EU og NATO. Derudover vil vi sende en national ekspert, som vil operere fra NATO's kontor i Tbilisi. Vi hilser EU-formandskabets holdning velkommen. Vi vil ikke under nogen omstændigheder anerkende de såkaldte stater, der er oprettet ulovligt og som et resultat af konflikten i separatistregioner, heller ikke de ulovligt arrangerede valghandlinger såsom dem, der for nylig blev gennemført i Abkhasien. Præsidenten for den prorussiske, georgiske separatistrepublik vandt valget med 59,4 % af stemmerne. Jeg skal også nævne, at ingen af de fem præsidentkandidater forkastede tanken om en genforening med Georgien fuldstændigt.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Hr. formand! EU har et ansvar for at yde et afgørende bidrag til stabilitet i dets umiddelbare naboer med respekt for folkeretten og tro på sine principper.

Navnlig når det gælder Georgien må vi stå fast på vores holdning om respekt for territorial integritet og landets internationalt anerkendte grænser. Samtidig må vi dog også tage hensyn til virkeligheden med uløste

konflikter. EU må kunne mægle og yde et konstruktivt bidrag til begge sider, Georgien og Rusland, så en løsning kan findes.

På dette afgørende tidspunkt er der tre hovedbudskaber, vi må sende.

For det første, at ensidige og voldelige løsninger er uacceptable. For det andet, at debatten om, hvorvidt Georgien bør tilslutte sig NATO, er ubetimelig, og at der tværtimod bør lægges vægt på videreførelsen og et vellykket resultat af Genèveforhandlingerne. Og for det tredje, at Den Europæiske Unions observatørmision i Georgien er en faktor i etableringen af stabilitet og tillid. Dens positive bidrag bør derfor anerkendes, dens indsats bør styrkes, og den bør opmuntres til at fortsætte sin indsats, navnlig inden for overtrædelse af menneskerettighederne og humanitær folkeret.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Hr. formand! Desværre hørte vi ikke i hverken fru Malmströms eller i fru Ferrero-Waldners tale noget om, hvad det egentlig er, vi står over for i Georgien. Jeg henviser her til den dramatiske humanitære og menneskelige situation. Jeg fik det indtryk, at hverken vi eller de to damer er ansvarlige for den manglende reaktion fra EU's side.

Situationen er rent faktisk dramatisk. Sekspunktsaftalen bliver ikke gennemført. Der gennemføres etnisk udrensning på Georgiens territorium. Det georgiske sprog forbydes mange steder. Vores mission i Georgien får ikke lov til at udføre sit arbejde mange steder, og det er os, der har ansvaret for dette. Fru Ferrero-Waldner talte om den langsigtede makrofinansielle bistand, som er afsat til Georgien, og om, at vi skal have en associeringsaftale med Georgien. Dette er alt sammen meget godt, men et spørgsmål bør besvares. Hvad har vi gjort i denne forbindelse? Jeg er dybt skuffet, ikke blot over det, der er blevet sagt her i dag af de mennesker, som er ansvarlige for denne politik, men også over selve EU-politikken.

Jacek Protasiewicz, (PPE). – (PL) Hr. formand, fru kommissær, fru Malmström! I modsætning til mine polske kolleger vil jeg ikke være så kritisk i min evaluering af EU's aktiviteter på dette område, for jeg vil gerne udtrykke tilfredshed med Rådets erklæring af 12. december, hvori de nyligt overståede præsidentvalg i Abkhasien kommenteres utvetydigt. Jeg vil også gerne give udtryk for støtte til EU's aktiviteter, fordi EU er utvetydig i sin anerkendelse af begge disse regioners uafhængighed på internationalt plan. Belært af min erfaring med forhandlingerne med Belarus ved jeg, hvad jeg taler om.

Alligevel er jeg enig i, at EU må optræde beslutsomt i spørgsmålet om gennemtvungelse af den sekspunktsaftale om våbenhvile, som præsident Sarkozy forhandlede på plads. Jeg siger navnlig dette med henblik på de foruroligende erklæringer fra den høje repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, fru Ashton, om, at hun vil udvirke det stille diplomati. Jeg håber, at stille diplomati ikke betyder accept af, at aftaler, som Rusland har indgået med repræsentanter for EU, brydes.

Alexander Mirsky (S&D). – (LV) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne stille dem, der forsvarer hr. Saakashvilis position, et spørgsmål. Har I været i Sydossetien? Har I set, hvad den georgiske hær gjorde i Zhinvali? Jeg var der under krigen, og jeg så det hele med egne øjne. Det, den georgiske statslige myndighed gjorde, var en forbrydelse mod befolkningen i Ossetien og Abkhasien. I forbindelse med besættelsen har jeg talt med mange mennesker fra Ossetien og Abkhasien. Indbyggerne i Ossetien og Abkhasien ønsker ikke at bo i det samme land som hr. Saakashvili. Hvis nogen stadig ønsker at løse dette store internationale problem med våben, som hr. Saakashvili gjorde det, findes der et meget fint russisk udtryk: 'Zamučujutsja pilj glatati'. Det betyder, at de aldrig vil få held til det.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Hr. formand! Hvis EU ikke støtter Tbilisi politisk og økonomisk, vil vi gøre det nemt for Rusland at gennemføre sin neoimperialistiske politik over for Georgien, og dette vil destabilisere situationen i Kaukasus yderligere. Derfor må EU forsøge endnu hårdere.

Når vi gentager vores støtte til territorial integritet, er vi så klar over, at sekspunktsplanen rent faktisk slet ikke gennemføres? På den ene side siger vi, at vi ønsker et demokratisk, frit og territorielt intakt Georgien, på den anden side nægtes vores observatører adgang til områder langs grænserne til separatistrepublikkerne. En anden grund til bekymring er kidnappingerne, som er blevet rutinemæssig praksis for Rusland i besatte områder. I starten af november blev adskillige teenagere ofre for disse. Den yngste er blot 14 år. Kreml forsøger tydeligvis at miskreditere Georgiens præsident ved at forsøge at vise, at han ikke er i stand til at garantere borgernes sikkerhed. Ruslands destabiliserende aktiviteter skaber en enorm trussel mod indbyggernes sikkerhed i grænseområderne og fører til en eskalering af konflikten i regionen.

Vi må handle mere beslutsomt, for et territorielt intakt og demokratisk Georgien betyder større sikkerhed for EU og Europa.

Kristiina Ojuland (ALDE). – (ET) Hr. formand, fru kommissær, fru minister, mine damer og herrer! For nogen tid siden, da vi drøftede Georgien, mindede jeg om, at det dagen før årsdagen for Berlinmurens fald var det rigtige tidspunkt at rejse spørgsmålet om, hvornår vi kunne markere den dag, hvor Sydossetien og Abkhasien endnu en gang ville blive genforenet med deres moderland, Georgien. I dag har vi ikke noget svar på dette spørgsmål, selv om vi i alle vores dokumenter, både i Europa-Parlamentet og i andre institutioner, understreger betydningen af Georgiens territoriale integritet ud fra et folkeretligt synspunkt, og det er af denne grund, at vi alle er til stede her.

I sidste uge blev der gennemført gode drøftelser i Bruxelles med Carl Bildt, repræsentant for det land, der har formandskabet, som kaldte Georgien lakmusprøven for EU, særlig i forbindelse med spørgsmålet om, hvorvidt vi en dag vil være i stand til at forsvare tanken om, at Georgiens territoriale integritet skal genoprettes, og at alle menneskerettigheder og flygtningerettigheder skal håndteres som stadfæstet i folkeretten. Jeg er enig med alle mine kolleger, som har henvist til den dårlige menneskerettighedssituation her – det kan ikke accepteres.

Sidst, men ikke mindst, vil jeg gerne fremsætte en anmodning. I sidste uge mødtes jeg med den georgiske vicepremierminister, Giorgi Baramidze, som havde denne bøn. Vil EU ikke nok gøre noget inden for det forebyggende diplomati for at forhindre en eventuel eskalering af eventuelle yderligere konflikter?

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg kan kun være enig i erklæringen om, at Georgiens bedste svar på russisk aggression må være flere demokratiske reformer.

Samtidig har EU sit eget ansvar, for forbindelserne mellem EU og Georgien vil, som det med rette er blevet sagt, blive en prøve på Det Østlige Partnerskabs succes og EU's rolle i regionen.

I betragtning af Georgiens betydning tænker jeg på, om Georgien blev drøftet på det seneste topmøde mellem EU og Rusland, for Rusland gennemfører ikke sekspunktplanen, og EU's mission befinder sig i den pinlige situation, at den nægtes adgang til separatistterritorierne. EU bør indtage en stærkere holdning til denne sag.

Kommissæren nævnte 46 mio. EUR i støtte. Jeg vil blot gerne vide, om denne støtte vil nå frem til Georgien i år. Hvad er tidsplanen?

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Hr. formand! Jeg mener, at vi i lyset af vores forhandling bør gå tilbage til det, fru Malmström sagde i starten – Georgien har behov for en ny og omfattende åbenhed fra EU's side. Denne bør omfatte makrofinansiel bistand sammen med en hurtig og umiddelbar indledning af forhandlinger så vidt muligt om en associeringsaftale. Det bør også være muligt – og dette er mit tredje punkt – at indlede forhandlinger om visumlempelse, og endelig bør vi gøre det muligt for Georgien at værne om sin sikkerhed ved at bane vejen for, at landet kan optages i NATO.

Men ikke engang dette spørgsmål er årsagen til, at jeg ønsker at tage del i denne forhandling. Jeg vil gerne stille fru Ferrero-Waldner et retorisk spørgsmål: Undrer det Dem ikke, at næsten alle talerne har henledt opmærksomheden på Sarkozyplanen? De bedes venligst besvare dette spørgsmål. Vær venlig at fortælle os, hvorfor ingen, hverken i Deres indledende tale eller i Deres efterfølgende erklæringer eller i fru Ashtons erklæringer har hørt svaret i form af en simpel vurdering af, om Sarkozyplanen er blevet gennemført eller ej? Er det virkelig tilfældet, at de vigtigste institutioner i EU ikke er en klar erklæring om dette spørgsmål værdige?

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Hr. formand! I går var spørgsmålet om støtte og Østeuropa genstand for en konference i Irland. Et af de lande, vi talte om, var Georgien, og det var virkelig opmuntrende at høre, hvor store fremskridt der er gjort for en bestemt gruppe personer uden stemme, nemlig børn med handicap, både mentalt og fysisk, og unge, men også dybt deprimerende at høre, at de involverede personer mener, at de nu er blevet sat 10 år tilbage på grund af konflikten.

Da jeg nu deltog i går vil jeg blot gerne bede om, at man husker på de mest sårbare, når der indgås handelsaftaler og gennemføres drøftelser. Det var en meget vigtig forhandling her, men andre kolleger har talt om den frygtelige humanitære situation, og der er en gruppe mennesker, som altid glemmes. Jeg ville blot gerne lade deres stemme høre her i dag.

Tadeusz Zwiefka (PPE). – (PL) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi må huske på, at Georgien er et lille land, skønt beliggende i en yderst strategisk position i Sydkaukasus, en omstændighed, der medfører en konfliktsituation med dets magtfulde nabo i nord, Rusland. Så jeg er taknemmelig over kommissærens erklæring om, at den støtte, som Georgien har ventet på så længe, vil blive frigivet i morgen.

Lad os huske på, at Georgien, da landet slog ind på vejen til demokratisk reform og besluttede og knytte sig tættere til Vesteuropa end til Rusland, som det har været i årtier og måske århundreder, mistede en økonomisk partner, der aftog 80 % af landets produktion. Vi har ikke gjort noget for at bevæge os ind i dette tomrum og købe varer produceret i Georgien for at sikre, at landet kan fungere. I relation hertil anerkender jeg i høj grad erklæringen og meddelelsen om en makrofinansiel plan for Georgien.

En ting mere. Vi må ikke betragte Georgien i den politiske sfære som en fuldstændig fjern partner, for Georgien er fanget i en utrolig kompliceret geopolitisk situation. I denne forbindelse kan jeg ikke forestille mig, at der overhovedet ikke er blevet talt om situationen i Georgien under EU's forhandlinger med Rusland. Jeg vil ikke nævne Sarkozyplanen igen, for alle har allerede gjort det, men vi må huske på, at vores kontakter med en så magtfuld partner som Rusland, som naturligvis er yderst vigtig for os, også må referere til vores mindre partnere, som ligger os tæt på hjerte.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Politik er blot et arbejde, når det tjener ens egne mål. Det bliver en passion, når det hjælper andre – når Goliat kommer David til hjælp. Her er EU den Goliat, der kommer Georgien, David, til hjælp, og jeg hilser dette velkommen. Det har dog en anden Goliat ved sin side i form af Rusland med en anden dagsorden for Georgien. Det er vigtigt, at EU spiller med musklerne og modstår denne uønskede indtrængen.

Jeg var i Bonn i sidste uge til PPE's kongres, hvor Georgiens præsident talte. Han redegjorde for landets indsats for at håndtere korruption, dets dagsorden for reform for at sikre økonomisk vækst og også dets ønske om en frihandelsaftale. Mit spørgsmål er følgende. Hvornår mener Kommissionen, at frihandelsaftalen vil blive indgået, hvornår er betingelserne herfor opfyldt?

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (EN) Hr. formand! Vi drøfter Ukraines, Moldovas og Georgiens forhåbninger. Det er de samme forhåbninger om at nærme sig EU.

Det ser ud til, at dette er et problem for os. Jeg tænker på, hvad der vil ske om omkring 10 år, når disse forhåbninger går over i skuffelse, og der ikke mere er noget ønske om at tilslutte sig EU, når der ikke er nogen forventninger om noget. Dette vil være en meget vanskeligere situation for os. Georgien er det land, som har den største støtte fra samfundet til medlemskab af EU og den højeste støtte til NATO blandt alle de lande, der deltager i Det Østlige Partnerskab. Det er også der, der sker størst fremskridt med markedsreformer.

Hvis vi ikke handler hurtigere, vil vi stå i samme situation som Tyrkiet, hvor samfundet bakker væk fra sine europæiske forhåbninger. Det vil være en virkelig farlig situation til trods for – og måske på grund af – andre politiske bevægelser omkring disse lande. Vi ser, hvad der sker i Rusland, og når Georgiens forhåbninger om medlemskab af EU brister, kan vi komme i en situation, som er ret farlig for alle EU-landene.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Jeg ved, der er stor interesse for dette spørgsmål. Dem, der har fulgt nøje med, vil også vide, at det svenske formandskab har helliget Georgien meget tid. Den svenske udenrigsminister, Carl Bildt, havde i torsdags lejlighed til at drøfte Georgien med Udvalget om Udenrigsanliggender.

EU vil fortsat yde betydelig politisk, teknisk og finansiel støtte til Georgien. Dette vil efter al sandsynlighed indebære fortsatte opfordringer til respekt for Georgiens territoriale suverænitet og integritet og en videreførelse af EU's observatørmmission samt vores meget vigtige rolle som mægler i Genèveforhandlingerne. Genèveforhandlingerne er den relevante platform. Disse forhandlinger skrider langsomt frem, men de skrider dog fremad, og alle parterne er repræsenteret her.

Vi vil også yde supplerende finansiel støtte i konfliktens kølvand. Som mange af parlamentsmedlemmerne har påpeget, giver den humanitære situation stadig anledning til stor bekymring. Fru McGuinness har naturligvis ret, når hun siger, at det er de mest sårbare, der lider som følge heraf.

På møder med vores russiske forhandlingspartnere vil EU fortsat understrege, at det er nødvendigt at gennemføre sekspunktplanen om våbenhvile og gennemførelsesforanstaltningerne hertil – tilbagetrækningen af styrkerne til de positioner, der var gældende den 7. august 2008. Perevi, Akhlagori og Øvre Kodori vil navnlig blive nævnt, som mange af parlamentsmedlemmerne har gjort.

Lukningen af OSCE-missionen i Georgien og FN's observatørgruppe har resulteret i fjernelsen af afgørende elementer i den vigtige internationale sikkerhedsstruktur. Nu er den eneste tilbageværende internationale tilstedeværelse EU's observatørmmission. Den yder et væsentligt bidrag til sikkerheden og normaliseringen. Det er grunden til, at det er så vigtigt, at observatørmmissionen får adgang til udbryderregionerne. Det er vigtigt

for Georgiens sikkerhed og stabilitet. Dette er et vigtigt punkt, som EU fortsat vil lægge vægt på over for alle de relevante forhandlingspartnere.

EU vil naturligvis fortsat støtte Georgiens territoriale integritet, men vi har også en strategisk interesse i at opretholde kontakten med udbryderregionerne og holde døren åben til den omgivende verden for befolkningerne i disse separatistområder. Dette kan hjælpe os til gradvist at lægge grunden til en løsning på konflikten gennem fortsat EU-engagement og foranstaltninger til at fremme tillid på tværs af administrative grænser og via kontakt mellem de forskellige befolkninger.

EU vil fortsat være meget aktiv i dette spørgsmål. Kommissionen og fru Ferrero-Waldner er meget engagerede heri, ligesom Europa-Parlamentet er, og det er jeg taknemmelig over.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke alle for den åbne forhandling, vi har haft her i dag.

Jeg troede, at mange af parlamentsmedlemmerne vidste, hvad vi har gjort for Georgien. Georgien har modtaget megen støtte fra os, både politisk og økonomisk og humanitært, men det ser ud som om, vi ikke har gjort noget. Det er slet ikke rigtigt.

For det første var det EU og hr. Sarkozy, der stoppede krigen. For det andet er det korrekt, at der er en sekspunktsplan, som desværre endnu ikke er blevet fuldt gennemført, men hver gang, vi har kontakt med russerne, står dette på vores dagsorden. Det står helt klart.

Det er korrekt, som Rådets formand sagde, at den eneste platform, hvor vi virkelig begynder at gøre fremskridt, om end langsomt, er Genève, så Genèveforhandlingerne skal fortsætte.

Vi har også brug for støtte og åbenhed fra begge sider, for det er en vanskelig konflikt, og vi er så at sige mæglere i denne konflikt. Dette er det vigtigste politiske spørgsmål.

Vi må fortsætte, og vi er helt klar over, at Rusland er en enorm partner på den anden side. Samtidig har vi fælles naboer, og derfor taler vi altid meget klart om disse spørgsmål med Rusland. Som sagt er det nødvendigt, at begge sider gør fremskridt, hvilket er, hvad jeg sagde i min tale. Dette er det første punkt.

Det andet vedrører den økonomiske og humanitære front, hvor vi arbejder meget tæt sammen. Pakken på 500 mio. EUR var den største pakke, jeg kunne få vedtaget. Der er ikke så mange penge i naboskabspolitikken, jeg kunne have gjort krav på, men dette er, hvad vi gjorde, for vi mente, at Georgien havde brug for det efter krigen og alle de skader, der var sket – navnlig for de mest sårbare.

Jeg har selv besøgt lejre for internt fordrevne personer, og jeg har besøgt boliger, der er blevet genopbygget med vores programmer.

Jeg kan fortælle fru Lunacek, at jeg selv underskrev en aftale med georgierne, hvor de absolut forpligter sig til ikke at anvende en cent af EU's midler. Vi kan altid kontrollere vores penge, så normalt skulle ikke en cent af vores penge gå til genoprustning på den georgiske side.

Jeg kan naturligvis ikke kontrollere, hvad Georgien gør i andre spørgsmål, men jeg kan få klarhed over, hvad der sker med vores penge.

Der er andre ting, som bør nævnes. For eksempel de to teenagere, som stadig tilbageholdes i Sydossetien. Vi nævner naturligvis disse spørgsmål over for russerne. Vi taler om dem, men i øjeblikket er vi desværre ikke nået frem til en løsning på det, og vi kan ikke selv komme ind i Sydossetien.

Vi står naturligvis helt fast på princippet. Der er territorial integritet og der er suverænitet, og det er, hvad vi helt klart siger om Georgien. En ting er dog at tale om principper, noget andet er at gennemføre disse principper med det samme. Dette er desværre nogle gange ret vanskeligt.

Lad mig sige lidt om Tagliavini-betænkningen. Selve den omstændighed, at denne rapport er blevet offentliggjort, er meget vigtig. Som bekendt støttede vi denne uafhængige rapport. Jeg har kendt fru Tagliavini i mange år, helt tilbage fra dengang jeg var formand for OSCE i 2000 som mit lands udenrigsminister. Hun var dengang min særlige repræsentant for Kaukasus. Hun er en meget modig, uafhængig kvinde, og jeg må sige, at hun har udarbejdet en fremragende rapport.

Den er også en hjælp, for der redegøres klart for fakta i rapporten. Vi tager ved lære heraf, men vi kan kun fortsætte med at hjælpe Georgien ad diplomatisk vej.

Når det er sagt, kan jeg også sige, at vi har udført et enormt stykke arbejde først i naboskabspolitikken mod øst og nu i Det Østlige Partnerskab.

Forleden gennemførte vi et meget vigtigt ministermøde under det svenske formandskab med de seks udenrigsministre i Det Østlige Partnerskab, herunder Georgiens premierminister.

Der drøftede vi også alle mulighederne, men tror nogen virkelig, at vi kan give alle lande alt, uden at de skal gøre noget? Det kan vi ikke. Vi må bede dem gøre deres del. Også i forbindelse med handel, da en fri og dyb handelsaftale kun kan eksistere, når den rigtige lovgivning er på plads. Vi kan ikke blot invitere dem ind i EU, hvis Rådet ikke går enstemmigt ind herfor.

Her er man nødt til at se sagen fra begge sider, men vi støtter Georgien mere end nogen andre. Så jeg håber, at denne politik virkelig støttes af parlamentsmedlemmerne, sådan som nogle har givet udtryk for. Dette er en politik, hvor vi forsøger at hjælpe dem så meget, vi kan, men vi ønsker også at se den rigtige adfærd fra Georgiens side.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

(Mødet udsat kl. 19.55 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

17. Foranstaltninger til genoprettelse af økonomien i medlemsstaterne i Central- og Østeuropa

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Kommissionens redegørelse for foranstaltningerne til genoprettelse af økonomien i medlemsstaterne i Central- og Østeuropa.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (ES) Hr. formand, mine damer og herrer! Den økonomiske krise har berørt hele Europa. Man kan sige, at den har berørt hele verden, men her i EU har den navnlig berørt landene i Central- og Østeuropa, de nye medlemsstater, og der er en række årsager hertil. For det første fordi de naturligvis er mere sårbare økonomier end de mere modne, industrialiserede og konsoliderede økonomier i Vesteuropa, og også fordi der er tale om økonomier, som ikke har et finansielt system, hvor krisen er blevet fremkaldt, og de har derfor været afhængige af en høj andel af direkte investeringer fra udlandet til finansiering af deres vækst. Da krisen brød ud, navnlig da krisen forværredes i 2008, stoppede investeringerne, og disse økonomier stod med et behov for midler til finansiering af deres vækst, som de var ude af stand til at erstatte ved at bruge af deres opsparing og deres interne ressourcer.

Når dette er sagt, er det også indlysende, at ikke alle økonomierne i de central- og østeuropæiske lande er blevet ramt lige hårdt. Nogle økonomier var bedre forberedt på at modstå krisens slag. Nogle økonomier havde været kloge nok til inden krisen at gennemføre politiske reformer, som har givet deres vækstmodel et mere solidt grundlag.

Under alle omstændigheder reagerede EU og Kommissionen som en del af de europæiske institutioner som helhed på krisen, navnlig med en række foranstaltninger, der svarede til en bestemt bekymring, som relativt set var mere gunstig for landene i Central- og Østeuropa.

Den europæiske økonomiske genopretningsplan, der blev vedtaget i 2008, er en plan baseret på finanspolitiske stimuli, som logisk set har været mere magtfulde i de store økonomier i euroområdet i Vesteuropa. Alligevel har disse stimuli ved at fremme det interne udbud i de vesteuropæiske lande gjort det muligt for markedet fortsat at være en kilde til vækst via ekstern efterspørgsel til de central- og østeuropæiske lande.

Ud over den europæiske genopretningsplan har beslutninger vedtaget af de europæiske institutioner øget Den Europæiske Investeringsbanks udlån. Tallene for 2009 foreligger naturligvis ikke endnu, men jeg kan forudsige, at Den Europæiske Investeringsbanks udlån ved årets udgang sandsynligvis vil ligge mere end 50 % over dens udlån i 2007, året inden krisen brød ud.

Den Europæiske Investeringsbank har især prioriteret finansiering af dens operationer i de central- og østeuropæiske lande i en række linjer og aktiviteter. For at kunne gøre dette har den anvendt instrumenter, som banken havde påbegyndt inden krisen, såsom Jeremie, Jessica og Jaspers og andre aktioner. Da Den

Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling strengt taget ikke er en EU-institution, har den øget sin indsats under indflydelse af de europæiske lande og Europa-Kommissionen, som er aktionærer i banken.

Strukturfondene har også spillet en positiv rolle, som de altid gør for lande, der har brug for at nyde godt af samhørighedspolitikken, men da krisen begyndte, blev der f.eks. truffet beslutninger om at øge de ressourcer, som strukturfondene kunne udbetale til de lande, der nyder godt af dem, særlig til de central- og østeuropæiske lande.

Desværre støttede Rådet ikke et initiativ fra Kommissionen, der gik ud på, at Den Europæiske Socialfond skulle udbetale 100 % af støtten under krisen (2009 og 2010) til en række aktiviteter for at støtte arbejdstagerne og aktive arbejdsmarkedspolitikker.

Som bekendt var betalingsbalancefaciliteten et instrument, der ikke var blevet anvendt siden 1993. Dette instrument anvendes til at yde finansiering til lande, der har vanskeligt ved at sikre ekstern finansiering på grund af deres betalingsbalance, eller til lande, der har problemer med at finansiere deres budgetbehov. Dens loft er på Kommissionens initiativ, som Rådet godkendte, steget fra 12 mia. EUR til 50 mia. EUR, og ud af disse 50 mia. EUR er omkring 15 mia. EUR blevet anvendt til finansielle støtteoperationer til tre central- og østeuropæiske lande, som er medlemmer af EU, nemlig Ungarn, Letland og Rumænien.

Endelig vil jeg gerne nævne det såkaldte Vienna Initiative, som de europæiske institutioner fremmede og tilskyndede til sammen med internationale finansielle institutioner. Det har koordineret det private finansielle systems indsats, der i mange af disse lande grundlæggende er organiseret omkring vesteuropæiske banker, som har investeret i central- og østeuropæiske lande og har filialer og kontorer dér.

Vienna Initiative har betydet, at aktionen kunne koordineres, herunder opretholdelse af de positioner og risici, som private banker har taget i disse lande. Det har været muligt at opretholde et finansielt system på maksimalt niveau, som bidrager til at finansiere følgerne af krisen og de investeringer, der er nødvendige for at komme ud af krisen. Dette til trods for meddelelserne om de meget store risici, som nogle vesteuropæiske banker etableret i disse lande har løbet. Sandheden er, at vi indtil nu ikke har måttet sørge over nogen "ofre" blandt disse banker, men de har snarere opretholdt et rimeligt kapitaliseringsniveau og en rimelig finansiell aktivitet under de vanskelige forhold, som systemet fungerer under.

Vi ser allerede positive tegn. Vi ser naturligvis også betydelige udfordringer. Dette betyder, at vi ikke er færdige. Vi må fortsat være særlig opmærksomme på, hvordan vi bedst udnytter de instrumenter, der står til rådighed for de europæiske institutioner for at hjælpe disse lande til at slå ind på vejen til genoprettelse og komme ud på den anden side af krisen.

Hvis jeg må komme med et positivt eksempel, vil jeg fortælle om Polen, som er det eneste land i EU, der fortsat opretholder en positiv vækst og ikke har haft en negativ vækst på noget tidspunkt i løbet af krisen. Det eneste land i hele EU er et land i Central- og Østeuropa og en af de nye medlemsstater.

Endelig vil jeg gerne nævne euroens betydning som anker for strategierne til at modstå krisens kraftige slag og komme ud på den anden side af den. Euroen er et referencepunkt, der styrer passende strategier for at komme ud på den anden side af krisen. Der er et land i denne region, som tiltrådte euroområdet midt under krisen, nemlig Slovakiet, og i går afholdt de slovakiske myndigheder en konference i Bratislava, hvor de glædede sig over, hvordan euroen havde beskyttet dem mod de værste følger af krisen og hjulpet dem til at komme igennem den på en langt bedre måde, end det ville have været tilfældet, hvis de ikke tilhørte euroområdet.

Et andet land i regionen, Estland, ønsker at tiltræde euroområdet og integrere sin valuta i euroen i 2011. Indtil videre tyder indikatorerne og graden af overensstemmelse med kriterierne i Maastrichttraktaten, nu Lissabontraktaten, på, at dette mål er muligt. Vi vil ikke kunne garantere dette, før den tilsvarende konvergensrapport offentliggøres i foråret, men det er muligt, at Estland vil blive en del af euroområdet i 2011.

For landene uden for EU, der er en del af regionen, kandidatlande eller potentielle kandidatlande, er tiltrædelse af EU også et magtfuldt anker, som sikrer, at de har gennemført passende strategier og politikker.

Det er derfor korrekt, at der er mange problemer. Det er korrekt, at disse lande har mere sårbare økonomier. Det er korrekt, at konsekvenserne af en krise som den, vi oplever nu, er langt mere smertelige for borgerne i disse lande end konsekvenserne for borgerne i lande med sociale beskyttelsesordninger og med langt mere veletablerede, stærkere og mere konsoliderede velfærdssystemer.

Det skal dog siges, at de instrumenter, som de europæiske institutioner råder over, og den omstændighed, at de tilhører EU og har mulighed for at blive en del af Den Økonomiske og Monetære Union er en positiv faktor snarere end en hindring med hensyn til håndtering af en krise som den, vi oplever i øjeblikket.

Arturs Krišjānis Kariņš, for PPE-Gruppen. – (LV) Hr. formand, hr. Almunia! Der er to mulige strategier for at hjælpe til genoprettelsen af økonomierne i medlemsstaterne i Central- og Østeuropa. Man kan give dem fisk eller en fiskestang. Det er naturligvis bedst at give dem en fiskestang. Problemet ligger i at finde ud af, hvilken fiskestang det skal være. Hjørnestenen i og målestokken for genoprettelse er skabelse af nye arbejdspladser. Her er der behov for investering. En af de vigtigste hindringer for investering i regionen er den manglende klarhed omkring stabiliteten af den nationale valutakurs og indførelsen af euroen. I øjeblikket er indførelsen af euroen i de nye medlemsstater som et hestevæddeløb, hvor de enkelte lande forsøger at bryde ud af feltet og nå ind i euroområdet.

I denne krisesituation kan det ske, at nogle medlemsstater skader sig selv, f.eks. øger de arbejdsløsheden over det niveau, deres økonomier kan klare, ved hurtigt at nedbringe budgetudgifterne. Det kan også ske, at en medlemsstat, når den indtræder i euroområdet, kan skade økonomien i et naboland uden for euroområdet ved at tiltrække investeringer til sig selv og øge arbejdsløshedsniveauet i nabolandet. EU er oprettet på grundlag af solidaritetsprincippet. Da EU øgede antallet af medlemsstater i 2004 blev der udviklet og vedtaget en fælles strategi for modtagelse af disse medlemsstater i Europa. Jeg mener, Kommissionen bør genoverveje processen for indførelse af euroen og bør udforme en klar strategi for indførelsen af den, som ikke indirekte tilskynder medlemsstaterne til at skade sig selv eller deres naboer. Det er ikke nødvendigt at ændre stabilitetskriterierne, men en fælles plan og tidsplan bør udvikles for hele regionen, så vi kan indføre en fælles valuta i Europa ved hjælp af en fast procedure, der er klar for alle. Dette ville være fiskestangen, som ville bidrage til genoprettelsen af økonomierne i regionen ved at åbne døren for investering og oprettelse af nye arbejdspladser.

Sergio Gaetano Cofferati, for S&D-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Som kommissær Almunia med rette sagde, har lande verden over og naturligvis i Europa oplevet konsekvenserne af denne alvorlige finansielle og økonomiske krise. I EU er det de svageste lande, dem, vi drøfter nu, som er blevet hårdest ramt.

Det er lande, som for nylig tiltrådte EU, og som står uden for euroområdet. Det er derfor vigtigt at huske dem og påvise de mest effektive aktioner, så de kan blive en del af Europa som helhed og efterfølgende deltage i livet i Europa på lige fod med andre. Der er i denne henseende behov for monetærpolitiske interventioner begyndende med Den Europæiske Centralbanks interventioner, da de, hvis vi ikke hjælper til at øge deres BNP og investerer i deres produktionssystemer, ikke vil være i stand til at genoprette de ubalancer, der i øjeblikket tynger dem, leve op til Maastricht-kriterierne og tiltræde euroområdet. Det er som anført også vigtigt med andre aktioner såsom lettere adgang til de ressourcer, som de europæiske fonde stiller til rådighed, og til finansiering fra EIB.

Jeg mener dog ikke, at vi på noget tidspunkt må glemme, at disse aktioner skal gennemføres inden for rammerne af samtidige aktioner i andre svage lande i Europa også. Det er ikke blot et spørgsmål om de lande, vi drøfter i dag, som vi desværre alle er klar over, og af alle disse årsager kan vi ikke længere udskyde indførelsen af et europæisk finansieringssystem, der kan støtte investering med en detaljeret vision for Europa. Jeg henviser til oprettelsen af en fond finansieret af Eurobonds, som efter min mening er den eneste praktiske løsning for medlemsstaterne og EU.

Tiden er nu inde til at udvise politisk mod og fremsynethed med hensyn til ønsket om at overvinde krisen og skabe betingelserne for en konkurrencedygtig udvikling af Europa, en udvikling, som ville sikre alle europæeres velfærd.

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Grunden til, at vi sammen med andre medlemsstater, der er til stede her, har anmodet om denne forhandling, er, at et nyt jerntæppe er opstået sammen med den økonomiske krise. Dette monetære jerntæppe adskiller dem, der står uden for euroområdet, og dem indenfor.

Mange problemer, der i øjeblikket påvirker størstedelen af f.eks. de baltiske lande – kommissæren nævnte Polen, men jeg kunne naturligvis nævne Bulgarien, Rumænien, Ungarn – skyldes, at de ikke er en del af euroområdet. De må derfor fortsat benytte deres lokale valuta, og dette giver nu anledning til skadelige, ødelæggende konsekvenser. Vi kan godt tale om en økonomisk genopretning, men i disse lande er der ikke nogen økonomisk genopretning i øjeblikket. I nogle af disse lande er arbejdsløshedssatsen på over 20 %, og lønningerne i den offentlige sektor er blevet nedsat med 20 %. Tallene for deres økonomiske vækst er virkelig meget negative.

Det er vigtigt, at vi giver dem mulighed for at tilslutte sig euroområdet snarest muligt. Men i øjeblikket lider de under de skadelige virkninger af denne situation. Det er helt klart ikke tanken at ændre betingelserne for stabilitets- og vækstpacten – det har ingen krævet. De bør ikke ændres, for som det med rette er blevet sagt, har euroområdet fungeret som et forsvar mod den økonomiske og finansielle krise. Alligevel må vi hjælpe disse lande på forskellig måde, ikke ved at ændre betingelserne for stabilitets- og vækstpacten, men ved at udligne de negative virkninger, de lider under, fordi de står uden for systemet. Hvis vi ikke gør det, vil der gå mange år, før de kan indtræde i euroområdet.

Vi har fremsat en række forslag, vi har udarbejdet en sekspunktsplan og bedt Kommissionen tage hensyn hertil. Det er derfor nødvendigt, at Den Europæiske Centralbank, Europa-Kommissionen og Den Europæiske Investeringsbank samarbejder. Hvilke foranstaltninger skal der gennemføres i denne forbindelse? For det første skal Centralbanken stille likviditet til rådighed for lokale banker. Den har ydet likviditet til banker i Vesteuropa. Den har også indirekte stillet ressourcer til rådighed for f.eks. svenske banker, men nogle lokale banker har ikke modtaget noget fra Den Europæiske Centralbank.

Disse seks punkter omfatter andre forslag. Hvorfor ikke f.eks. øge andelen af EU-finansiering og nedbringe andelen af statsstøtte til social- regional- og samhørighedsfonde og så videre? Medlemsstaterne har ikke i øjeblikket budgetressourcer til finansiering af visse projekter. Vi kunne derfor bevæge os i retning af f.eks. 75 % finansiering fra Europa og 25 % fra medlemsstaterne, navnlig i de baltiske lande.

Jeg har blot nævnt to af de seks meget praktiske idéer, som vi har fremsat, og som Den Europæiske Centralbank, Kommissionen eller Den Europæiske Investeringsbank kan træffe beslutning om. Det er det, landene har brug for. Personligt ser jeg det ikke som et fremskridt, at Den Internationale Valutafond griber ind i disse lande og dikterer, hvordan de skal opføre sig. Efter min mening er det op til Europa at beslutte, hvad der skal gøres.

Det er den anmodning, vi har fremsat. Under alle omstændigheder har jeg besøgt disse lande, og jeg har været chokeret over, at disse mennesker føler sig forladt af EU i deres daglige kamp. Jeg opfordrer indtrængende Kommissionen til at komme tilbage med en troværdig plan for landene i Central- og Østeuropa, mere specifikt for de baltiske lande.

Tatjana Ždanoka, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg kommer fra Letland, et land, der er hårdt ramt af finanskrisen. På grund af højre regeringernes uansvarlige politik risikerede Letland at gå fallit uden finansiell støtte udefra. Nu taler vi om forskellige finansielle og økonomiske løsninger, der kunne ændre situationen til det bedre. Vi må naturligvis drøfte alle løsningerne ordentligt, herunder en hurtig indførelse af euroen. I mellemtiden er jeg bange for, at det finansielle og økonomiske perspektiv kun er en side af denne sag. Vi må også drøfte det sociale perspektiv.

Nu opfatter mange indbyggere i Letland EU-institutionerne som de "onde". De onde, som får vores stakkels regering til at skære i pensioner og ydelser, de onde, som får skylden for social udstødelse og fattigdom. Der er mange politikere, som dyrker denne opfattelse, hovedsageligt inden for regeringskoalitionen, for, hvis folk tror, at den aktuelle sociale krise er vores regerings fejl, vil regeringen ikke overleve det kommende valg.

Tror jeg, at Letland og andre lande i regionen har behov for en hjælpende hånd fra EU hurtigt? Ja, jeg gør. Men jeg er fuldt overbevist om, at vi har behov for en stærk kontrolmekanisme, og vi har behov for meget strenge betingelser på det socialpolitiske område. EU-midlerne bør først og fremmest gå til at redde almindelige mennesker, ikke banker eller det statslige bureaukrati. Derfor vil jeg benytte denne lejlighed til at opfordre alle mine kolleger til at underskrive skriftlig erklæring 0056/2009 om sociale betingelser for støtte fra EU, som repræsentanter for tre politiske grupper tog initiativ til.

Roberts Zile, for ECR-Gruppen. – (LV) Hr. formand, hr. kommissær! Tak til hr. Verhofstadt for at have fremsat forespørgslen. Det kan dog forvirre EU-borgerne i Vesteuropa, at forespørgslen fremsættes under aftenens forhandling. "Hør nu her, vi lider også under den finansielle krise, fordi Central- og Østeuropa på grund af en klodset forvaltning har skabt disse problemer for sig selv og også for os." Et sådant synspunkt undergraver den allerede alvorligt skadede tillid til EU's samhørighedspolitik. Eksemplet de baltiske lande viser dog, at vi er i samme båd. Den skandinaviske banksektors forfølgelse af markedssande og høje overskud pressede i praksis de baltiske landes nationale valutaer ud af lånemarkedet, navnlig markedet for kreditforeningslån. Med en fast national vekselkurs var lånernes civile ansvar over for udlånerne meget stort. Hele valutarisikoen ved et for dyrt lån blev båret af lånerne.

I slutningen af 2008 førte anspændte forhandlinger mellem den lettiske regering, Den Internationale Valutafond, Europa-Kommissionen og den svenske regering til en beslutning om opkøb af den næststørste

kommercielle bank udelukkende ved hjælp af de lettiske skatteyderes penge og om at opretholde en stærk national valutakurs. Vi letter, der gennem mange år har mistet vores indtægter, vores konkurrencedygtighed og muligvis vores samfundskvalitet, reddede således den skandinaviske banksektor og andre investorer i det mindste i de baltiske lande, da dominoeffekten i tilfælde af bankkrak ville række langt ud over Letlands grænser og så langt som til skandinaviske pensionsfonde i deres egenskab af aktionærer i bankerne. Ja, Europa-Kommissionen har hjulpet os, og Den Internationale Valutafond finansierede dette valg, men størstedelen af lånet går til at stabilisere banksektoren.

Ved ikke at tillade en misligholdelse og ved at opretholde en stærk valutakurs har vi devalueret vores økonomi med 20 % af BNP, men i realiteten hjalp vi vores naboer, esterne, som naturligvis havde den fordel, at de havde haft en ansvarlig budgetbalance i mange år, til at indføre euroen så tidligt som 2011. Det forekommer endnu mere mærkeligt, at et eksempel som Estland er endog afgørende nødvendigt for den europæiske monetære union. Dette viser, at Maastricht-kriterierne for indførelse af euroen fungerer selv i krisetider. Det er ikke fordi vi ikke glæder os på esternes vegne, men vores offer ved at opkøbe banken var til en vis grad et udtryk for solidaritet, idet vi ikke væltede ulykke over på vores naboer og på aggressive investorer. Vi ønskede blot at se lidt solidaritet fra de europæiske finansielle beslutningstagers side, herunder med hensyn til hindringen for optagelse af nye lande i euroområdet.

Politikerne i Letland måtte træffe meget barske beslutninger, som størstedelen af mine kolleger i de gamle europæiske lande ikke ville træffe selv ikke i deres værste mareridt. Det står dog ikke i vores magt at fjerne valutarisikoen i forbindelse med privat gæld fra vores borgere, og vi ønsker ikke at opføre os som hooligans ved ensidigt at indføre euroen eller tillade euroen at være i omløb sideløbende med vores nationale valuta. Målet for vores demografisk aldrende samfund kan dog ikke være at bruge mange år på at omveksle hver anden lat, der tjenes, til euro for at tilbagebetale bankerne, samtidig med at vi i vores aftenbøn beder til, at lat'en vil kunne modstå euroen.

Alfreds Rubiks, for GUE/NGL-Gruppen. – (LV) Hr. formand! Tak. Efter min mening er der megen retorik forbundet med spørgsmålet om modernisering af socialpolitikken og bistanden til landene i Central- og Østeuropa, men der sker reelt ikke ret meget. En ny socialpolitik er ikke blevet fuldstændig indarbejdet i EU's makroøkonomi. Budgettet er lille og følger ikke med udvidelsen af EU. I sin stræben efter at udvide sit indflydelsesområde hjælper EU ofte lande uden for EU mere end de nye EU-medlemsstater. Det er derfor ikke noget tilfælde, at størstedelen af indbyggerne i f.eks. Letland i dag er dårligere stillet end før tiltrædelsen af EU. Over 90 % af pensionisterne overlever på en indkomst, der ligger under eksistensminimum.

Arbejdsløsheden i Letland er nået op på 20 %, bruttonationalproduktet er faldet med 19 %, statsgælden overstiger det årlige budget, og pensionerne er faldet med 10 %. Folk protesterer, forlader Letland, annoncerer ubegrænsede sultestrejker eller tilbyder at sælge deres organer for at få penge til at forsørge deres familier. Antallet af selvmord er stigende. EU's neoliberale socialsikringspolitik må ændres. Kapitalismen forårsagede krisen, men det er arbejdstagerne og pensionisterne, som betaler for at finde en vej ud af den. Store kapitalistiske multinationale selskabers og bankers investeringer i en løsning af de problemer, som krisen har medført, er minimale. EU tillader, at overklasserne og bankerne reddes med statens skatteindtægter, dvs. med folks penge.

Landene i Østeuropa ønsker en ligelig tildeling af støtte til landbruget, da støtten i øjeblikket er mere koncentreret omkring de gamle medlemsstater, hvilket samtidig forvrider det frie arbejdsmarked. Der må sættes en stopper for den ulige metode til beregning og betaling af direkte betalinger og for adskillelsen af disse betalinger fra fremstillingen af specifikke produkter. Europa-Kommissionen og Parlamentet må på demokratisk vis vedtage forordninger til beskyttelse ikke blot af de store producenters og bankers interesser, men også af de trængendes interesser i det rige, demokratiske EU.

Jaroslav Paška, for EFD-Gruppen. – (SK) Hr. formand! Den økonomiske og finansielle krise har en meget kraftigere virkning på landene under forandring i Central- og Østeuropa end på de stabile demokratier i Vesteuropa. Det er derfor rigtigt at se på metoder til at imødegå denne ugunstige økonomiske udvikling. Vi må dog ikke glemme, at mirakler kun sker i eventyr. Derfor er det primære og grundlæggende krav med hensyn til ændringer til det bedre en ansvarlig finansiell og økonomisk politik fra regeringens side og en moderne højrefløjslovgiver i alle de berørte lande. Kun da vil det være muligt via målrettede industrielle foranstaltninger at spille en rolle i den gradvise økonomiske udvikling.

Hvis en sådan bistand skal være effektiv, må de finansielle ressourcer ikke bruges på sociale goder eller forbrug, og de må heller ikke bruges på kunstigt skabte, intetsigende job. Det burde f.eks. ikke være muligt

for en regering at anvende en sådan bistand på at genoptage driften af et gammelt termisk kraftværk, som giver anledning til flere emissioner end elektrisk energi, alene fordi det angiveligt skaber nogle få nye job.

Hvis vi virkelig ønsker at hjælpe de berørte lande, må vi kun støtte finansielle projekter, der har en høj grad af innovation, og som konsekvent beskytter miljøet. Lad os sørge for, at de midler, der investeres i disse støtteprogrammer, bidrager til en omstrukturering af virksomhederne og medfører langsigtede virkninger for de berørte lande og derved også for hele Europa.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Vi bør først og fremmest finde en løsning for at undgå en tilsvarende krise i fremtiden. Alt det rod, som det globale finansielle system har forårsaget, fejer hen over verden og har en direkte indvirkning på realøkonomien, fordi virksomhederne ikke har adgang til kredit, hvilket er økonomiens vitale hjerteblod. Der kan drages en indlysende lære heraf. Det er klart, at vi må frigøre os fra den tillid, vi har til markedets selvregulering og overlegenhed, og acceptere og håndhæve statens regulerende rolle.

Vi taler om økonomisk genopretning, men det ultimative mål, som vi ønsker at nå hermed, er naturligvis at beskytte arbejdspladser. Dette betyder, at støtten til små og mellemstore virksomheder i Europa prioriteres, og at de rent faktisk leverer størstedelen af arbejdspladserne. Betingelserne for adgang til kredit er et grundlæggende spørgsmål. Banker har ganske vist handlet fornuftigt, som hr. Almunia sagde. Dette gælder f.eks. også i Ungarn, hvor alle de kommercielle banker er datterselskaber af udenlandsk ejede banker. Derfor har de med deres forsigtighed forsøgt at tilbageholde kredit på en sådan måde, at det også har lammet den hjemlige økonomi.

Der er tydeligvis også behov for direkte subsidier, som EU også tillader, men de bør ikke gives til de regeringer, der som den nuværende ungarske regering primært støtter etableringen af multinationale selskaber frem for oprettelsen af små og mellemstore virksomheder. I dag drøftede vi spørgsmålet om Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), da vi behandlede ændringen af Europa-Kommissionens budgetforslag for 2009. Kommissionen har i sit forslag truffet den væsentlige og drastiske foranstaltning at tilbageholde disse midler, selv om de netop var øremærket til opretholdelse af befolkningen i landdistrikterne.

Hvorfor taler vi om denne region separat? Årsagen er, at den er blevet langt mere sårbar end den vestlige del af Europa. Vi må gå tilbage i tiden til 1990'erne, hvor det blev klart, at vores håb om, at vores økonomi i Ungarn også ville blive uafhængig i dette demokrati, var grundløst. Denne region har lidt under den til stadighed voksende byrde af rateafbetalinger på arvet gæld samt udtømmning af dens billige naturressourcer og menneskelige ressourcer, mens alt dette gav anledning til meget betydelige finansielle indtægter i de vestlige lande. Derfor føler jeg mig foranlediget til nu med rette at sige, at denne region bør modtage mere støtte, da det er et spørgsmål om at opnå delvis kompensation.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Krisen har vist, at landene i Central- og Østeuropa uden for euroområdet er meget mere sårbare end de lande, hvor den fælles valuta anvendes. På grund af deres afhængighed af en stærk eksport og udenlandsk kapital og befolkningens høje gæld i udenlandsk valuta foregår genoprettelsen også langsommere end i de lande, der nyder godt af euroområdets sikkerhed. Hvis solidaritet mellem medlemsstaterne ikke fungerer i praksis, men kun er et pænt slogan, vil EU's interne samhørighed mindskes, hvorved hele EU's aktivitet hindres.

Vi har dog ikke behov for nogen nye EU-instrumenter for at opnå denne solidaritet, særlig ikke almisser. De eksisterende muligheder og ressourcer skal udnyttes fornuftigt. I denne henseende kan Den Europæiske Centralbank hjælpe til ved konstant at opretholde bankernes likviditet i regionen. Den Europæiske Investeringsbank kan også hjælpe ved at yde målrettet kredit til regionens små og mellemstore virksomheder, mens EU-institutionerne kan hjælpe ved at tilpasse reglerne for anvendelse af midler fra samhørigheds- og strukturfondene tilpasset den ekstreme situation. Jeg vil navnlig gerne henlede opmærksomheden på den omstændighed, at mange mennesker gerne vil behandle de central- og østeuropæiske lande som et hele, selv om disse lande er meget forskellige med forskellige exitstrategier.

Efter næsten otte år med en inkompetent socialistisk forvaltning har Ungarn f.eks. opbrugt alle sine reserver. I øjeblikket er landet tvunget til at udøve mådehold, hvilket står i stærk kontrast til de praktiske foranstaltninger vedtaget i andre europæiske lande til håndtering af krisen baseret på et økonomisk genopsving. Mens de vesteuropæiske regeringer allerede tænker på at udforme deres exitstrategier, oplever nogle lande i Central- og Østeuropa, som er værst ramt af krisen, stadig en kraftig recession, også i 2010. Når det kommer til udformning af exitstrategier, er det derfor meget vigtigt, at der differentieres mellem landene.

EU's ledere bør ikke udforme standardregler, som kun vil forværre situationen yderligere i nogle lande og i deres befolkninger. Når der udformes nye forordninger om det finansielle system, må man fokusere på at sikre, at stramningen af kapitalkravene ikke giver anledning til uretfærdig konkurrence mellem banker. De banker i Central- og Østeuropa, som har vist sig at være sunde, har ikke modtaget nogen kapitalindsprøjtninger fra nogen. Dette betyder, at de kun vil finde det vanskeligere at håndtere de strenge forordninger om kapitalkrav end deres modparter i Vesteuropa. Dette ville resultere i et fald i deres ønske om kredit, som i forvejen ikke var særlig stort, og de små og mellemstore virksomheder bliver i sidste ende ofre for denne situation. Vi må undgå dette scenario for enhver pris.

Ivari Padar (S&D). – (ET) Hr. formand! Jeg vil først varmt lykønske hr. Almunia med hans særdeles effektive arbejde indtil videre. For alle EU's medlemsstater er der mange fælles problemer, og samtidig har hvert land sin egen økonomiske politik og sine egne specifikke problemer, og vi skal bestemt være selvkritiske her. Argumentet om, at kun EU's nye medlemsstater er blevet særlig hårdt ramt af krisen, er ikke sandt. Se på de lande, hvor bankerne har haft brug for økonomisk støtte – de er hovedsagelig de gamle medlemsstater, ikke de nye. På samme måde er skatteproblemerne større i euroområdet end uden for det.

Samtidig er det klart, at banker med grænseoverskridende aktiviteter ikke har skabt en øget risiko. Situationen var præcis den modsatte. Banker med aktiviteter i flere lande var de mest sikre, og de kunne stabilisere situationen i mange modtagende partnerlande. De banker, der havde problemer, var de banker, der simpelthen havde truffet dårlige kommercielle beslutninger, som f.eks. Royal Bank of Scotland.

Kristiina Ojula (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne ligesom den forrige taler takke kommissær Almunia. Han har et klart syn på forskellene i de forskellige lande i Central- og Østeuropa og den aktuelle status for deres økonomiske og finansielle situation.

Kommissæren nævnte Estland. Jeg kommer fra Estland, og det har ikke været nemt at opfylde vores forhåbninger om at komme med i euroområdet, men én ting, som jeg tror, vi måske deler med de andre lande, er eget ansvar. Jeg har indtil videre ikke hørt ordet "eget ansvar" i Parlamentet under denne forhandling. Der høres kun ordet "solidaritet". Hvordan kan vi forvente solidaritet, hvis vi har store konkurrenter, som f.eks. Kina og Indien, der drøner frem? I EU bør vi efter min mening være meget mere pragmatiske og overveje, hvad vores nationale regeringer bærer ansvaret for.

Det er vanskeligt at gennemføre besparelser i disse tider. I Estland har det været vanskeligt at sænke de offentlige udgifter, men vi har alligevel gjort det i årevis. I de gode år – i fremgangsårerne – kunne vi spare op, og ingen anden – kun medlemsstaternes regeringer – bærer ansvaret for det.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand! Jeg repræsenterer Polen – et land, der måske ikke behøver bekymre sig over krise på samme måde som f.eks. Ungarn eller Letland, men i mit land stiger arbejdsløsheden også markant trods propaganda fra regeringen, og der blev i dag afholdt en demonstration i Warszawa med deltagelse af protesterende skibsværftsarbejdere, der netop har modtaget den sidste del af deres fratrædelsesydelse.

I henhold til en analyse gennemført af den polske centralbank var recessionens dynamik i de ni lande i Central- og Østeuropa betydeligt stærkere end i de vesteuropæiske lande. Endnu værre er det, at forskellene mellem de enkelte lande i vores region er større end forskellene i det "gamle" EU. Det er til dels et resultat ikke kun af den større stabilitet i de 15 gamle landes økonomier, men – og lad os sige det direkte – af deres bedre evne til at bruge eller tilpasse visse finansielle instrumenter, som EU teoretisk set har forbudt.

Kommissionen og fru Kroes vendte det blinde øje til den hjælp, som Berlin gav de tyske skibsværfter, men fordømte Polen for at gøre det samme og beordre en tilbagebetaling af EU-støtte, der var blevet givet til polske skibsværfter. Det viser sig i praksis, at nogle er mere lige end andre, og at dobbeltmoral er udbredt. Den franske bilindustri må modtage mere statsstøtte end bilindustrien i de "nye" EU-lande. Dette forstærker kun skævhederne.

Kommissæren talte om euroens gavnlige rolle, men det var vist en vittighed. Polen har ikke indført euroen, og krisen har ramt os i mindre grad end Slovakiet, som har indført euroen, og hvor konsekvenserne af krisen er alvorligere end i Polen. Jeg opfordrer til solidaritet, som repræsentanten for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) talte om, men jeg har det indtryk, at han i denne henseende er en hykler. I denne sammenhæng er hykleri ikke en dyd.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Hr. formand! Jeg havde forventet, at kommissær Almunia og helt sikkert hr. Verhofstadt måske ville give os en forklaring på og en analyse af årsagerne til den katastrofe, der har ramt

de fleste lande i Central- og Østeuropa på det økonomiske område. For 20 år siden havde vi en heltemodig arbejderbevægelse i disse lande, der bragte den stalinistiske stenstøtte til fald. I stedet for at erstatte denne stenstøtte med ægte demokratisk socialisme blev kapitalismen genindført. Men det var, hvad hele det politiske og kapitalistiske establishment i Europa ønskede: EU, de store virksomheder og medierne lovede alle sammen, at kapitalismen ville skabe en helt ny æra for befolkningerne i Central- og Østeuropa.

Markedet skulle være Gud, og konkurrencen skulle være kongen. Så har vi indførelsen af den neoliberale dagsorden, som kommissæren holder så meget af: masseprivatiseringen af offentlig ejendom – faktisk røveriet af offentlig ejendom – og underkastelse af disse landes økonomier for hajerne på de internationale finansielle markeder. Vi har endda oprettet en særlig bank for denne proces, og den har været en absolut katastrofe. De baltiske lande er i frit fald: Letland faldt med 18 % i tredje kvartal, arbejdsløsheden er 20 %.

Hvad tilbyder Kommissionen og hr. Verhofstadt? Den Internationale Valutafonds og de vestlige bankers recept. Ødelæg arbejdernes levestandarder. Ødelæg de offentlige tjenester. I Letland risikerer vi derfor, at halvdelen af landets hospitaler lukkes ved året udgang.

De politikker, der føres af EU's establishment, er et mareridt for de almindelige borgere i disse lande – truslen om barbariske forhold for de almindelige borgere. Jeg opfordrer derfor befolkningerne i Central- og Østeuropa til at afvise denne fatale recept fra EU's establishment, nationalisere deres banker, sætte dem under demokratisk kontrol, så de investerer for mennesker og for arbejdspladser, nationalisere eller renationalisere de vigtigste sektorer i økonomien, men denne gang under arbejdernes kontrol, så de kan planlægge økonomien for folket og ikke selv blive kastet for hajerne, Europas virksomheder og det finansielle Europa, som har påført befolkningerne i denne region denne frygtelige katastrofe. Le De bare, hr. kommissær, men jeg afventer Deres svar.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Hr. formand! Tak, fordi De har givet mig ordet, og tak til kommissær Almunia for hans meget detaljerede erklæring til Parlamentet. Det glædede mig især, at Kommissionen vil slække på stabilitetspagten i erkendelse af, at de strenge Maastrichtkriterier, som f.eks. de 3 %, er meget vanskelige at opnå i tider med så alvorlig økonomisk krise, som vi oplever i øjeblikket.

Jeg vil først og fremmest fremhæve, at det land, som jeg kommer fra, Grækenland, i de seneste dage og uger er blevet angrebet af et bestemt kreditvurderingsbureau, et konsulentfirma, hvad angår kreditværdighed. Det får mig til at spørge, om vi ikke alvorligt skulle overveje at etablere et EU-agentur til at løse denne opgave, så enhver ikke kan løse den, og så den ikke betinges af skjulte eller andre konkurrencebetingede dagsordener.

Jeg beklager, at EU hjælper mange tredjelande mere end sine egne medlemmer. Jeg opfordrer til, at der udvises den solidaritet, som mit land, Grækenland, skal bruge for at løse sine problemer.

Iliana Ivanova (PPE). – (BG) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg tror, at den fornuftige politik for bekæmpelse af krisen i landene i Central- og Østeuropa skal baseres på sociale markedsøkonomiske principper i modsætning til den forrige talers forslag. Derfor kan kun en stærk økonomi, der respekterer den frie ejendomsret, retsstatsprincippet og personligt ansvar, garantere omkostningerne for den bæredygtige socialpolitik, som vores samfund fortjener.

Jeg er overbevist om, at vores indsats og ansvar skal fokuseres på en række grundlæggende søjler. For det første stabile offentlige finanser. Et alarmerende antal medlemsstater har høje niveauer af statsgæld. Vi skal være meget årvågne og disciplinerede. Vi skal sigte mod budgetunderskud, der er inden for grænsen på 3 % af BNP, og vi skal gøre vores yderste for at opnå afbalancerede budgetter.

Som en del af stabilitets- og vækstpagten skal Kommissionen og Rådet nøje overvåge medlemsstaterne med hensyn til manglende makroøkonomisk balance.

For det andet skal vi støtte de små og mellemstore virksomheder. Det skyldes ikke kun, at de tegner sig for mere end 65 % af beskæftigelsen i Europa, men også, at de tilbyder størst fleksibilitet og dynamisk vækspotentiale, navnlig i krisetider.

For det tredje er det vigtigt, at vi støtter de arbejdsløse og de mest udsatte grupper i samfundet, og at vi tilvejebringer tilstrækkelige investeringer i uddannelse, erhvervelse af kvalifikationer og forskning. Det sidste punkt og den sidste prioritet for medlemsstater, der er tiltrådt for nylig, er udvidelsen af euroområdet.

Jeg anmoder om Deres støtte, jeg takker mine kolleger, og jeg opfordrer indtrængende Kommissionen og medlemsstaterne til at genoverveje deres holdning, hvad angår udvidelsen af området. Vi har brug for Deres forståelse og solidaritet, navnlig i lande som Bulgarien, som jeg kommer fra, og som har ydet en stor indsats

for at overholde Maastrichtkriterierne. Bulgarien har et af de laveste budgetunderskud i EU og en særdeles disciplineret skattepolitik.

Det er efter min mening vigtigt, at vi fortsætter vores fælles koordinerede indsats for at bidrage til genopretningen af vores økonomier, så de kan komme stærkere ud af krisen end nogensinde før.

Edit Herczog (S&D). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil indlede mit indlæg af et minuts varighed med at takke mine kolleger fra landene i euroområdet, fordi de har fundet det vigtigt at deltage i denne forhandling. Selve deres tilstedeværelse i denne forhandling er, hvor solidaritet begynder.

Uden at glemme medlemsstaternes eget ansvar, som min kollega sagde, står de nye medlemsstater over for generelle vanskeligheder, der for os uden tvivl er objektive vanskeligheder. En sådan vanskelig er den pålagte procedure for den 20 år lange tiltrædelsesproces, der har skabt alvorlige økonomiske problemer for disse lande, og som har krævet ægte social solidaritet fra deres indbyggere. En anden er disse landes mangel på den forsvarsmekanisme, som euroområdet udgør. Det har betydet, at de befandt sig i en betydelig mere forsvarsløs position, da krisen ramte dem. Endelig er der andelen af små og mellemstore virksomheder og de mennesker, som de beskæftiger i disse lande, sammenlignet med tallene for EU.

Alt i alt er jeg overbevist om, at vi skal forene kræfterne og opfylde en trestrengt målsætning, der omfatter beskæftigelse, økonomisk balance og økonomisk vækst, for at opnå økonomisk genopretning i EU og Central- og Østeuropa. Pakken vedrørende små og mellemstore virksomheder indeholdt efter min mening nogle af disse elementer. Vi bør under alle omstændigheder på en eller anden måde overvinde de finansielle vanskeligheder i sektoren for små og mellemstore virksomheder. Vi har tydeligvis brug for Den Europæiske Centralbanks hjælpeforanstaltninger for at opnå dette. Jo mindre en virksomhed er, jo vanskeligere er det for den at få adgang til EU.

(Formanden afbrød taleren)

Vilja Savisaar (ALDE). – (ET) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest henlede Deres opmærksomhed på de tre baltiske lande, hvis situation måske er den alvorligste af alle i denne region. Her er nogle eksempler. Estlands økonomiske output er faldet med mere end 15 %, mens EU-gennemsnittet er -4,1 %. I ingen andre europæiske lande end de tre baltiske lande har der været et fald i det økonomiske output på mere end 10 %. I alle de tre baltiske lande er arbejdsløsheden nu steget til mere end 15 %.

Jeg håber inderligt, at de nye forslag fra Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa om at genoplive økonomien og forbedre den finansielle situation vil modtage meget konkret opmærksomhed og en reaktion fra Kommissionen. Sidste år måtte Estland tre gange foretage nedskæringer i budgettet og sænke de offentlige udgifter, og yderligere nedskæringer vil forværre den allerede alvorlige sociale situation. Jeg har store forhåbninger om, at Estland vil komme med i euroområdet den 1. januar 2011, så der kan skabes et område for økonomisk vækst, og så de finansielle vanskeligheder kan løses.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi befinder os i øjeblikket midt i en finansiell og økonomisk krise, og likviditet er efter min mening den vigtigste faktor i en krise – ikke kun for banker og virksomheder, men navnlig for medarbejdere. Kreditværdighed er naturligvis altid en forudsætning for likviditet, og derfor er drøftelsen af virksomheders, bankers og medarbejderes kreditværdighed særlig vigtig.

Kreditværdighed er naturligvis baseret på indtjening, uanset om man er en medarbejder, virksomhed eller bank. Hvis man ikke tjener noget, har man naturligvis ingen kreditværdighed og ingen likviditet, og det er her, den negative spiral begynder.

Det er derfor meget vigtigt, at vi sikrer, at der i fremtiden ikke lægges yderligere afgifter på handel med råvarer. Vi skal i stedet overveje, hvordan vi kan indføre en skat på finansielle transaktioner for transaktioner, der er rent finansielle, og som ikke er baseret på tjenesteydelser eller handel med råvarer. Denne afgift kunne bruges til at refinansiere bankerne og de nationale budgetter og kunne derfor danne grundlaget for skabelsen af nye arbejdspladser

I virkeligheden er arbejdsløshed fuldstændig uacceptabel. Den er i sidste ende hovedfaktoren bag den nuværende finansielle og økonomiske krise.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! I henhold til Lissabontraktaten er EU's økonomi en social markedsøkonomi. Vores prioritet skal være at skabe nye arbejdspladser, mindske arbejdsløsheden og komme ud af den økonomiske krise. Medlemsstaterne i Central- og Østeuropa står over for enorme underskud. De

skal stimulere skabelsen af nye arbejdspladser og samtidig opretholde en langsigtet, bæredygtig skattepolitik. Uddannelse, sundhed, landbrug og udvikling af transport- og energiinfrastrukturen er stadig de vigtigste prioriteter for disse medlemsstater. Det er vigtigt, at landbrugstilskud i disse lande er på samme niveau som i de ældre medlemsstater. Tilskud fra EU kan over en periode på fem år ydes til betalingsbalancen, hvis de modtagende medlemsstater forpligter sig til at reformere deres skatte- og afgiftssystemer, eller hvis de vedtager foranstaltninger, som kan forbedre deres administrative kapacitet med henblik på at forøge og opnå maksimal absorption af europæiske midler. Disse medlemsstater skal også støttes i indsatsen for at forbedre deres meget forurenende industrisektorer med det formål at reducere emissionerne og samtidig bevare arbejdspladserne og sikre den økonomiske udvikling. Til sidst vil jeg tilføje, at støtte til disse medlemsstater kræver, at samhørighedspolitikken for perioden 2014-2020 fortsat hjælper de europæiske regioner, som er mindre veludviklede økonomisk.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Hr. formand! Jeg vil først lykønske initiativtagerne til denne forhandling, fordi det er meget vigtigt, at vi drøfter situationen for de økonomisk svagere lande og landene uden for euroområdet. Det er særlig vigtigt på et tidspunkt, hvor vi drøfter strategier for at komme ud af krisen, og hvor vi skal være opmærksomme på de forskellige situationer, som de forskellige lande befinder sig i. Situationen er vanskelig i mange økonomier i Central- og Østeuropa, men tingene er nu også begyndt at blive vanskelige i mange økonomier i den vestlige del, som er inden for euroområdet. Mit land, Portugal, er et eksempel. Strategien skal tage højde for de forskellige situationer, der varierer fra land til land.

Der kan vælges forskellige ruter. Det er overordentlig vigtigt at have en passende budget- og pengepolitik. Det skal om muligt være en politik, der i stigende grad baseres på politiske kriterier, som tager hensyn til behovet for likviditet til virksomheder samt små og mellemstore virksomheder, der ikke skaber eller foreviger hindringer, som er vanskelige at overvinde for lande uden for euroområdet, og som lægger pres på regeringerne med henblik på at gennemføre de nødvendige reformer på mellemlang og lang sigt. Endelig skal vi omsætte vores ord til handling. Samhørighed skal være effektiv.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Takket være den vellykkede gennemførelse af den europæiske økonomiske genopretningsplan vil vi opleve en mindre forbedring næste år, 2010, for EU's medlemsstater.

Landene i Central- og Østeuropa er blevet ramt af den økonomiske krise på forskellige måder. Polen har på den ene side oplevet en mindre økonomisk vækst og har dermed undgået krisen, mens Rumænien og Ungarn er blevet hårdt ramt af den økonomiske krise.

Rumænien har oplevet en hidtil uset økonomisk krise i år, som også er blevet forværret af den alvorlige politiske ustabilitet, som blev udløst af socialisterne, der ønskede at forlade regeringen og valgsamarbejdet i forbindelse med det kommende præsidentvalg. Det skete kun to måneder før præsidentvalget. Efter socialisternes afgang fra regeringen og et forslag om mistillidsvotum i parlamentet havde Rumænien i to måneder en midlertidig regering med begrænsede beføjelser, som ikke kunne færdiggøre og vedtage et budgetforslag i Parlamentet.

Som følge deraf udså Den Internationale Valutafond udbetalingen af den tredje tranche af et lån på 1,5 mia. EUR til os. Den schweiziske regering besluttede dog at yde os et lån på ca. 120 mio. EUR, der ikke skal betales tilbage. Mit land har en negativ økonomisk vækst på 8 % og et arbejdsløshedsniveau, som ligger to point under EU-gennemsnittet. I fremtiden kræver EU en strategi, der er fokuseret på at få regeringerne til ikke at støtte deres nationale økonomier. I Rumænien bliver dette dog først muligt i 2010, da vi ikke kan gøre det i henhold til den aftale, der er indgået med Den Internationale Valutafond.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg er enig i det ordsprog, der siger, at man skal lære folk at fiske i stedet for at fodre dem med fisk. Vi skal dog vide, at vi skal lære dem at fiske. Jeg henviser her til de lande, der for nylig er kommet med i EU, og som stadig har brug for at lære. De kan dog ikke lære på egen hånd. Vi skal give dem de finansielle ressourcer til dette. Jeg mener personligt, at en sund økonomi primært består af mellemstore virksomheder. Som følge deraf skal de økonomiske, sociale og territoriale samhørighedspolitikker primært søge at fordele europæiske samhørighedsfonde til denne type økonomi. Jeg vil tilføje, at EU's økonomiske, sociale og territoriale samhørighedspolitik på det seneste er blevet forsømt i fastlæggelsen af EU's prioriteter.

(Formanden afbrød taleren)

Victor Boștinăru (S&D). – (RO) Hr. formand! Efter at have lyttet til fru Băsescu kan jeg kun sige: "O, les pauvres! Hvilken enfoldighed i Parlamentet".

For at komme tilbage til de mere seriøse forhold har den økonomiske nedgang i landene i Centraleuropa antaget dramatiske proportioner. Ulighederne vokser mellem disse lande og de rige lande i Vesteuropa. Disse landes kapacitet til at skabe økonomiske og finansielle incitamenter er stadig på et så lavt niveau, at den næsten ikke kan spores. Jeg vil henlede Kommissionens opmærksomhed på, at disse landes kapacitet til at yde samfinansiering til projekter med EU-finansiering også er mindsket som følge af de sociale omkostninger, den betydelige stigning i arbejdsløsheden og uhyre budgetnedskæringer. Alle disse faktorer vil måske fordømme landene i Centraleuropa ...

(Formanden afbrød taleren)

Lajos Bokros (ECR). – (ES) Hr. formand! Jeg har et par meget enkle spørgsmål til hr. Almunia uden oversættelsesproblemer. Hvad mener Dem om at ændre Maastrichttraktatens kriterier, så de måske omfatter et nyt kriterium vedrørende betalingsbalancen, men en maksimumsgrænse for underskuddet på de løbende poster og udlandsgælden?

Hvad mener De om valutapolitikken? Er det bedre med en fast eller fleksibel valutakurs under en recession?

Hvad angår de lande, der har indført euroen uden at være medlem af EU, er dette en fordel eller ulempe for dem i forhandlingerne om at påtage sig euroområdet forpligtelser i fremtiden?

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Hr. formand! Influenza rammer alle med et svagt immunforsvar. Derfor har landene i Central- og Østeuropa ikke kun brug for en "vaccination", men også for noget, der kan forbedre deres forsvar. De ved, hvad jeg taler om. Et regimeskifte skal støttes – ikke kun økonomien, selv om den naturligvis også skal støttes. Årsagen er, at økonomien, medierne og politikken i mange af landene i Central- og Østeuropa stadig er i hænderne på dem, der systematisk har ødelagt regionen gennem de sidste 40 år.

Vi skal derfor støtte det, vi kalder de europæiske værdier, så et land ikke drøfter behovet for en sproglov – i det flersprogede Europa – og et andet ikke forsøger at få den kollektive skyld til blot at blive en fodnote i traktaten, i stedet for europæiske værdier. Landene i Central- og Østeuropa skal derfor ...

(Formanden afbrød taleren)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Hr. formand, hr. kommissær! På et tidspunkt i 2006 forsøgte vi litauere faktisk også at indføre euroen, men vi manglede desværre én hundrededel for at opfylde kriterierne. Alligevel vil jeg takke kommissæren for det gode arbejde, han har udført i den forgangne periode, og for det meget gode samarbejde.

Hvad angår dagens problem, mener jeg, at forholdene har ændret sig, og at der virkelig var gode forslag om revision af en række elementer. Jeg mener på ingen måde Maastrichtkriterierne, men nogle meget grundlæggende elementer, der vil give hvert land mulighed for at regulere priserne. Der er de forskellige valutamekanismer og mange andre ting.

Jeg vil anmode Kommissionen om at overveje dette forslag, og jeg takker hr. Verhofstadt, der foreslog, at vi i fremtiden sætter os ned og roligt drøfter, hvordan vi kan hjælpe landene i Østeuropa, de baltiske lande, fordi arbejdsløsheden virkelig ...

(Formanden afbrød taleren)

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (ES) Hr. formand! Mange tak til hr. Verhofstadt, som har taget initiativ til denne forhandling, og til alle talerne. Jeg er Dem meget taknemmelig for Deres bidrag og idéer.

Jeg vil begynde med et udtryk, som hr. Verhofstadt brugte. Han sagde, at det faktum, at der er lande i Central- og Østeuropa, som ikke er med i euroområdet, betyder, at der er et "rideau de fer" (et jerntæppe). Jeg er ikke enig, fordi nogle af de central- og østeuropæiske lande, der endnu ikke er med i euroområdet, befinder sig i en ekstraordinær vanskelig økonomisk situation, mens der er andre, hvis økonomiske situation ikke er vanskeligere end situationen for de mere modne, mere udviklede økonomier. Sidstnævnte har været medlem af EU i meget længere tid, har modtaget finansiering fra Den Europæiske Investeringsbank og strukturfondene i meget længere tid og er med i euroområdet, og de har lige så alvorlige eller nogle gange alvorligere problemer end mange af økonomierne i Central- og Østeuropa.

Problemet er derfor ikke et jerntæppe, der ikke har eksisteret i 20 år, og det er ikke, at instrumenter, som er tilgængelige for EU, ikke bruges i den region, fordi de bruges, som jeg sagde i min indledende tale. Nogle af Dem har hentydet til dette, mens andre tilsyneladende ikke ved, at instrumenter bruges i langt højere grad, end vi havde forestillet os, da denne krise begyndte i 2007.

Med al respekt så er problemet ikke, hvordan kriterierne for at indføre euroen fortolkes, og vi har drøftet dette mange gange i Parlamentet. Det er ikke problemet. Der har i Parlamentet været rejst kritik af dem, der på daværende tidspunkt besluttede at tillade nogle af de nuværende medlemmer af euroområdet adgang til det, da det ikke var meget tydeligt, om betingelserne var blevet opfyldt. Det, som vi oplever nu, er, at de økonomier, der ikke var forberedte på at modstå en krise som denne, er dem, der lider mest, både i og uden for euroområdet. Det er det problem, som vi burde drøfte.

Skal vi samarbejde mere? Ja, naturligvis. Skal vi styrke de europæiske instrumenter? Ja, naturligvis. Kommissionen anmoder Rådet og Parlamentet om at gøre det. Parlamentet anmoder også Kommissionen om at gøre det, og jeg anmoder Parlamentet om at anmode Rådet om at gøre det, fordi Kommissionens forslag om, at Den Europæiske Socialfonds foranstaltninger i 2009 og 2010 skal være 100 % finansieret af europæiske ressourcer i de lande, der modtager støtte fra Den Europæiske Socialfond, endnu ikke er blevet godkendt af Rådet. Jeg ville være meget taknemmelig, hvis De ville sige dette til Rådet.

(FR) Dette er sidste gang, jeg er her som kommissær for monetære og økonomiske anliggender, og jeg vil viderebringe Deres holdning, som også er min egen, til Rådet for Økonomi og Finans. Jeg mener faktisk, at det er vigtigt i tider som disse at bruge strukturfondene og Samhørighedsfonden på en anden måde end under normale omstændigheder. Jeg vil nu fortsætte på mit modersmål.

(ES) Jeg er enig. Jeg er enig i mange af de idéer i de seks punkter, som hr. Verhofstadt nævnte, og som han anførte i et brev til formanden for Kommissionen og formanden for Den Europæiske Investeringsbank. Vi er enige i mange henseender. I mange henseender handler vi allerede i overensstemmelse med de punkter, han har fremsat. Jeg citerede disse direkte, da jeg talte første gang.

Hvis man tror, at man kan undgå at gennemføre vanskelige tilpasningsforanstaltninger for at håndtere konsekvenserne af en recession som denne ved at bruge europæiske instrumenter, har man ikke forstået dybden af den recession, vi oplever både i og uden for euroområdet, i Central- og Østeuropa og i Vesteuropa. Den har været så dyb, at vi kan forestille os, hvordan f.eks. Irland har foretaget særdeles vanskelige tilpasningsforanstaltninger, ikke fordi Den Internationale Valutafond sagde det, eller fordi det var blevet pålagt fra Bruxelles, men fordi de irske myndigheder fandt, at det var bedst at tilpasse økonomien så hurtigt som muligt og arbejde videre med den drivkraft, landet havde før krisen.

De sociale konsekvenser af disse tilpasningsforanstaltninger bekymrer os og bekymrer mig personligt, lige så meget eller måske endda mere end de bekymrer Parlamentet. Som det er alment kendt, kan jeg oplyse Dem, at Kommissionen ved hjælp af betalingsbalancemekanismen har reduceret mange af regeringernes justeringer i de lande, der modtager disse ressourcer. Det vil vi fortsætte med at gøre. Vi har også så vidt muligt forsøgt at bevare beløbene i de nationale budgetter med henblik på sammen at kunne finansiere de europæiske fonde, fordi en reduktion af de investeringer, der ellers ville være blevet anvendt til at samfinansiere europæiske fonde, ville have haft meget negative konsekvenser i disse lande.

Vi ser dog positive tegn, hvilket også skal fremhæves i en forhandling som denne. Det kunne vi ikke have sagt under en tilsvarende forhandling i oktober 2008. I december 2009 skal det siges, at der er positive tegn, at vi så småt kan se lyset for enden af tunnelen, også i de lande, der er værst ramt af denne krise, som f.eks. Letland, Litauen, Estland og Irland.

Vi står stadig over for betydelig usikkerhed, og de hindringer, vi skal overvinde, er meget store, men der er lys for enden af tunnelen.

Når recessionen er overvundet, vil vi så gå tilbage og gøre tingene på samme måde som før recessionen? Det håber jeg ikke! Da dette er min sidste tale i Parlamentet som kommissær for økonomiske og monetære anliggender, vil jeg komme med fem punkter, som ikke er blandt hr. Verhofstadts seks punkter, men som vi bør drøfte.

Vores erfaringer fra denne krise viser for det første, at landene i Central- og Østeuropa har brug for en meget mere afbalanceret vækstmodel. De kan ikke alene og udelukkende basere sig på finansiering fra udenlandske investeringer. Mange talere nævnte små og mellemstore virksomheder, og jeg er enig. De kan ikke alene og udelukkende eller næsten udelukkende basere sig på udenlandske banker, fordi det, når det gælder tilsyn med de finansielle systemers aktiviteter, er meget vanskeligt at have tilsynsmyndigheder og en finansiell politik, der tjener hvert lands interesser, hvis praktisk talt alle banker ikke kommer fra det pågældende land og træffer strategiske beslutninger ud fra deres oprindelseslands interesser. Når det er sagt, skal det også siges, at de udenlandske banker i disse lande optræder på en særdeles passende måde, som jeg allerede har sagt.

Vi skal øge strukturfondenes udnyttelsesgrad. I de aktuelle finansielle overslag har vi fremlagt et meget stort beløb af ressourcer til Deres godkendelse, som kan kanaliseres gennem strukturfondene under det finansielle overslag for denne periode. I mange tilfælde lykkes det ikke for landene at anvende disse ressourcer, og der er stadig mulighed for foranstaltninger – i nogle lande op til 4 % af deres årlige BNP. 4 % af det årlige BNP, og penge bruges ikke tilstrækkeligt.

Vi skal yde meget mere støtte til integrationen af infrastrukturer, og vi skal fortsat drøfte, hvordan det skal gøres. Der er flaskehalse i dele af regionen, som endnu ikke er overvundet ved hjælp af infrastrukturer, der i tilstrækkelig grad kan integrere deres økonomiske område og produktion i Vesteuropa.

Endelig mærkes konsekvenserne af krisen socialt mere i de lande, der ikke har tilstrækkelige sociale sikringsordninger eller en velfærdsstat. Dette skyldes til dels, at de ikke har et tilstrækkeligt niveau af vækst, indtægter eller velstand, men det skyldes også, som det er blevet sagt, at der i nogle af disse lande i årene før krisen blev ført en "less is more"-skattepolitik, og når der er brug for penge til at finansiere offentlige foranstaltninger, så er der ingen, fordi der ikke er nogen skatteindtægter. Det er også noget, der skal overvejes i fremtiden.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Mens den globale økonomiske krise stadig berører Europa, mærker landene i Central- og Østeuropa dens virkninger mere intenst som følge af de eksisterende uligheder i den økonomiske udvikling mellem de gamle medlemsstater og de medlemsstater, der tiltrådte under de sidste tiltrædelsesrunder. Den økonomiske krise forstærker disse uligheder og lægger yderligere pres på regeringerne i disse lande, som skal håndtere strenge makroøkonomiske betingelser og de sociale virkninger af krisen, samtidig med at de skal løse de problemer, der opstår som følge af det finansielle systems sårbarhed og bæredygtigheden af de offentlige sundheds- og socialsikringsordninger. På baggrund af disse økonomiske og socialpolitiske begrænsninger håber jeg, at Kommissionen vil vedtage en integreret plan med fokus på de specifikke problemer i denne region. Det skal være en plan, der støtter disse landes indsats for at opretholde en økonomisk og social balance. Landene i Central- og Østeuropa har optaget lån fra Den Internationale Valutafond, Verdensbanken og EU i et forsøg på at overvinde deres nationale problemer. De finansielle ressourcer ydes dog ikke i den takt, der er nødvendig for at indføre de foranstaltninger, som regeringerne har vedtaget. Jeg opfordrer derfor til, at disse ressourcer hurtigere stilles til rådighed, og at der vedtages en plan, som vil støtte økonomierne i regionen.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Rumænien og Bulgarien mærker den fulde konsekvens af den globale økonomiske recession, som har ramt de to nyeste medlemmer af EU, på baggrund af uligheder i forhold til de øvrige medlemsstater. Den seneste Eurobarometerundersøgelse viser, at befolkningerne i de to lande anfører, at de er meget bekymrede over deres landes økonomiske udvikling og over krisens konsekvenser for den enkelte borger. Oven i konklusionerne af Eurobarometerundersøgelsen bliver krisens konsekvenser midt på vinteren kun værre. De nationale regeringer er forpligtede til at vedtage de foranstaltninger, der bedst kan føre dem gennem vinteren uden drastiske sociale konsekvenser. Den Internationale Valutafond og Kommissionen har begge bidraget til at hjælpe Rumænien og Bulgarien, både finansielt og ved at yde ekspertise, ved at fastlægge visse makroøkonomiske indikatorer. Hvis Kommissionen involverer sig yderligere i indsatsen for at stabilisere de rumænske og bulgarske økonomier, vil det have en gavnlig virkning i hele EU, som ikke har råd til større skævheder i øjeblikket. Alle EU's medlemsstater påvirkes af krisens forskellige aspekter. Det er dog tydeligt, at de nye medlemsstater gennemlever vanskeligere tider end de veljusterede økonomier i de gamle medlemsstater. Solidaritet er en af EU's grundlæggende værdier, og en økonomisk recession er en god lejlighed til at udvise solidaritet.

András Gyürk (PPE), skriftlig. – (HU) I begyndelsen af året bemærkede vi med glæde, at mere end 3 mia. EUR var øremærket til energiforbedringer som en del af den økonomiske vækstpakke, som blev introduceret på daværende tidspunkt. Kommissionen anerkendte med rette, at det var nødvendigt med støtte til både etablering af alternative forsyningsruter og sammenkobling af energinet. Vores glæde er dog blandet med en vis skuffelse. Hvis vi ser på de konkrete støttebeløb, kan vi se, at støttepakken overser Central- og Østeuropa, netop den region, der er den svageste, når det gælder energiforsyning. Gasledningen mellem Frankrig og Belgien får mere støtte end ledningerne i Central- og Østeuropa. Mens ledningen mellem Frankrig og Belgien bliver den syvende, som forbinder de eksisterende seks, mangler netop denne type infrastruktur ofte i de nye medlemsstater. Det var desuden meget skuffende, at energieffektivitetsforanstaltninger fuldstændig var udeladt fra støttepakken. Dette var netop det område, hvor pakkens hovedformål kunne have været nemmest

at opnå, nemlig skabelse af arbejdspladser. Som følge af de nævnte mangler er der efter vores mening to punkter, som er af afgørende betydning. For det første skal fremtidige støtteplaner fokusere på de regioner, hvor energiinvesteringer kan skabe den største merværdi. For det andet må energieffektivitet, som ofte nævnes i EU-kredse, ikke ignoreres i fremtidige budgetbeslutninger, især hvis vi ved, at mere effektiv energidnyttelse kan sikre absolut spektakulære resultater på kort sigt.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Jeg lykønsker Kommissionen med dens indsats for at hjælpe de europæiske økonomier. Det faktum, at EU tilvejebringer foranstaltninger for dem, der har størst behov, bekræfter og sikrer, at vi alle vil komme stærkere ud af denne krise end nogensinde før. Jeg vil understrege vigtigheden af afskaffelsen af alle de nuværende hindringer for økonomi, handel og fri bevægelighed på arbejdsmarkedet. Fuldendelse af integrationen af det europæiske indre marked skal være hovedmålet på kort sigt. Kun det kan hjælpe os med effektivt at modstå kriser i fremtiden. Et af EU's stærkeste incitamenter er medlemskabet af euroområdet. Euroen er et vigtigt incitament for investeringer og økonomisk vækst, hvilket mindsker sårbarheden. Jeg håber inderligt, at mit eget land, Estland, kan opfylde kriterierne for at komme med i euroområdet. Estland er et af landene i Europa med den laveste udlandsgæld og har kunnet afsætte tilstrækkelige reserver under økonomisk vækst, så landet nu kan modstå krisen med egne midler. Jeg er endvidere overbevist om, at de aktuelle midler fra de europæiske fonde og udsigterne til snart at komme med i euroområdet vil sætte os i stand til effektivt at mindske arbejdsløsheden næste år.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Mere end et år efter det største chok for det amerikanske samfund eller 11. september, konkurserklæringen mod Lehman Brothers Bank, er vi endnu klogere og har høstet yderligere erfaringer. Det, der er sket i de sidste 12 måneder, er et tydeligt bevis på de neoliberale politikkers fejlagtige forudsætninger og har, som det var tilfældet med den 11. september, fået os til at se på verden med andre øjne. Den økonomiske krise har ramt praktisk talt alle dele af verden, men vigtigst for mig har den ramt millioner af europæere. Verdensbankens rapport, som blev offentliggjort for nogle dage siden, efterlader ingen tvivl om, at EU's medlemsstater i Østeuropa har brug for hjælp – ikke kun med hensyn til deres indre anliggender. Hvis krisen kan føre 11 mio. indbyggere i Østeuropa og Centralasien ud i fattigdom, og yderligere 23 mio. vil følge efter inden udgangen af 2010, kan vi under ingen omstændigheder være selvtilfredse. Finansiell støtte er afgørende, men det samme er intellektuel støtte med henblik på at etablere passende sociale programmer i de lande, der mærker konsekvenserne af krisen mest. Under tidligere kriser kunne familier redde sig selv ved at emigrere eller have flere job. Dagens krise har en global dimension, som gør en sådan løsning umulig. Hvis vi ikke vil se flere konsekvenser af begivenhederne for et år siden, skal vi mobilisere betydelig flere europæiske midler, søge at fremme beskæftigelsen og styrke det internationale samarbejde. Alle disse foranstaltninger skal fokusere på én ting – socialpolitik.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Landene i Central- og Østeuropa har mærket konsekvenserne af den økonomiske krise i usædvanlig alvorlig grad. Faldende økonomiske indikatorer var en kendsgerning sidste år i mange lande, ikke kun i vores region. Det skal dog fremhæves, at forskellige lande håndterede krisen med forskellige grader af succes. Den klare leder af landene i regionen med gunstige resultater er Polen. Som hr. Almunia indrømmede under forhandlingen, er Polen det eneste land, der har undgået en recession, og som har opretholdt positiv vækst under krisen. Selv om den økonomiske situation i regionen langsomt stabiliseres, skal vi overveje, hvilke foranstaltninger der bør iværksættes for at genoprette den økonomiske vækst og undgå lignende turbulens i fremtiden. På kort sigt skal regeringerne i de berørte lande vedtage mere resolute strategier for at komme ud af krisen. De skal skabe balance i budgetudgifter, aktivt bekæmpe arbejdsløshed og social udelukkelse og skabe betingelser for udviklingen af virksomheder på den ene side og betingelser for øget efterspørgsel på den anden. Lige så vigtig som foranstaltninger på nationalt plan er ekstern hjælp. Europæiske og internationale finansielle institutioner skal etablere en særlig kreditmulighed for små og mellemstore virksomheder og for støtte til infrastrukturprojekter. Disse foranstaltninger vil ganske givet sikre vækst i beskæftigelsen og en forbedring af den sociale situation. Optagelse i euroområdet og etablering af forudsætninger for afbalanceret og stabil vækst er på lang sigt de bedste løsninger.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), skriftlig. – (HU) I det sidste år er kampen mod krisen primært blevet ført på medlemsstatsniveau ved hjælp af nationale instrumenter. EU's medlemsstater har valgt primært at iværksætte foranstaltninger på nationalt plan i stedet for EU-plan, hvad angår økonomisk genopretning, hjælp til virksomheder og sikring af arbejdspladser. I nogle tilfælde manglede selv det niveau af koordinering, enighed og samarbejde, der som minimum kunne forventes. De gamle medlemsstater udformede med deres stærkere økonomier og større budgetmæssige manøvrerum pakker, som primært fokuserede på deres nationale markeder, og i mange tilfælde blev der anvendt protektionistiske og konkurrenceforvridende instrumenter. Et iøjnespringende eksempel var den franske præsident Nicolas Sarkozys støtte til virksomheden Peugeot,

på den betingelse, at arbejdspladser skulle bevares i Frankrig, mens afskedigelser skulle ske på virksomhedens mere effektive fabrik i Slovenien.

Tilsvarende diskrimination ses i forbindelse med den finansielle sektor i Centraleuropa og den baltiske region, idet vestlige moderselskaber stadig omdirigerer overskud, der genereres i deres datterselskaber i denne region. Kreditkrisen har en særlig alvorlig indvirkning på de små og mellemstore virksomheder, som tegner sig for de fleste arbejdspladser, og som afskediger medarbejdere i hobetal som følge af nedgangen på eksportmarkederne og mindskelsen af udviklingsmuligheder. Det betyder, at den økonomiske krise uundgåeligt udvikler sig til en beskæftigelsesmæssig og social krise. Jeg opfordrer derfor endnu engang EU15-regeringerne til at gøre deres yderste for at blokere protektionistiske foranstaltninger og gå imod de nationale banker, der krænker principperne for det indre marked.

Iuliu Winkler (PPE), skriftlig. – (HU) Den globale økonomiske krise har haft forskellige indvirkninger på EU's forskellige medlemsstater. De nye medlemsstater i Central- og Østeuropa har vist sig at være mest sårbare. Den aktuelle situation har vist, at medlemsstaterne har haft ulige adgang til instrumenterne i den europæiske økonomiske genopretningsplan. Vi har også bemærket, at medlemsstaterne i euroområdet har haft den bedste beskyttelse mod krisen. Det er intet tilfælde, at konsekvenserne af krisen mærkedes tydeligere i de lande, der ikke fik del i genopretningsinstrumenterne og ikke var medlem af euroområdet. Lissabontraktatens ikrafttræden har markeret slutningen på EU's periode med institutionel reform.

Nu kræves der en fælles indsats for at styrke EU's samhørighed. Dette er en afgørende forudsætning for, at EU kan komme ud af krisen som en styrket og afgørende global aktør. Indvirkningen af den sociale og beskæftigelsesmæssige krise vil være størst i 2010. De nye medlemsstater er ganske givet dens største ofre. Vi har brug for en økonomisk genopretningsplan, der rent faktisk er lige tilgængelig for alle medlemsstater. Desuden skal betingelserne for at komme med i euroområdet gøres mere fleksible. Disse indlysende foranstaltninger vil bidrage til skabelsen af et stærkt Europa og vil gøre det til et samfund med en halv milliard borgere, der bekender sig til de samme værdier og ledes af de samme idéer.

18. Erfaringerne med anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets hygiejneforordninger (forhandling)

Formanden. Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om mundtlig forespørgsel af Horst Schnellhardt for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) til Kommissionen om erfaringerne med anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordninger om fødevarehygiejne (forhandling) (EF) nr. 852/2004, (EF) nr. 853/2004 og (EF) nr. 854/2004 (O-0151/2009 – B7-0237/2009).

Horst Schnellhardt, spørger. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg takker Kommissionen varmt for dens meddelelse om erfaringerne med anvendelsen af forordningerne om fødevarehygiejne. Dette er vigtigt, og indholdet af meddelelsen er meget overbevisende. Jeg vil gerne støtte denne meddelelse, som beskriver, hvad der i praksis er sket i løbet af de sidste tre år.

Det er vigtigt, at vi er opmærksomme på, at der er sket et paradigmeskifte for hygiejneforordningerne. Vi har styrket det indre marked, vi har forbedret fødevaresikkerheden, og vi har øget fødevareproducenternes og -leverandørernes ansvar. Dette er en betydelig ændring, og vi har derfor naturligvis konstateret et par problemer, navnlig med hensyn til godkendelsen af små og mellemstore virksomheder. Nogle slagterforretninger er blevet lukket. Vi bør igen undersøge situationen, da dette skyldes, at den fleksibilitet, der er indbygget i forordningerne, ofte ikke udnyttes, og der ikke er udvekslet oplysninger mellem de lokale tilsynsmyndigheder og Det Europæiske Veterinærkontor, hvilket efter min mening er særdeles uheldigt.

Hvis Kommissionen nu beslutter, at den ikke ønsker at foretage nogen ændringer, vil jeg være tvunget til at protestere. Det er efter min mening nødvendigt, at vi navnlig undersøger følgende problemer, selv om det kun drejer sig om kosmetiske ændringer. Vi skal være opmærksomme på, at information om fødevarekæden fortolkes for snævert, og at dette skal ændres. Vi skal overveje, hvilke andre metoder der kan bruges til kontrol af kød. Vi bør navnlig ikke fortsætte med den akkreditering af laboratorier til påvisning af trikiner, der er omhandlet i forordning (EF) nr. 882/2004. Vi har brug for omhyggelig planlægning af de områder, forordningerne finder anvendelse for. Dette er netop årsagen til, at jeg er imod den planlagte forordning. Vi skal fremsætte et kort og præcist forslag til ændringer, så vi ikke skal godkende overgangsregler før 2013.

FORSÆDE: Isabelle DURANT*Næstformand*

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Kommissær Vassiliou har bedt mig viderebringe sin undskyldning for ikke at kunne være til stede for at tale om denne mundtlige forespørgsel vedrørende Kommissionens rapport om erfaringerne med anvendelsen af forordningerne om fødevarehygiejne.

På vegne af Kommissionen vil jeg gerne understrege, at rapporten er baseret på information, der er modtaget fra relevante aktører fra både den offentlige og den private sektor, og resultatet af disse høringer har været positivt. Der blev ikke konstateret væsentlige vanskeligheder, men på nogle områder er der stadig plads til forbedring.

Hvad angår konkrete problemer, er jeg for det første bekendt med problemet med fornyet godkendelse af virksomheder med lille kapacitet. Løsninger på sådanne problemer kan findes gennem bestemmelserne om fleksibilitet i de forordninger, der vedtages på nationalt plan. I visse medlemsstater, hvor denne tilgang ikke er blevet fulgt, er der opstået vanskeligheder. Det Europæiske Veterinærkontor gennemfører aktuelt specifikke missioner med henblik på at identificere bedste praksis for sådan fleksibilitet for slagterier med lille kapacitet med henblik på at udbrede disse. Da medlemsstaterne har en frist indtil udgangen af dette år til at udstede eller afvise godkendelser, kan jeg på nuværende tidspunkt ikke sige, hvor mange små og mellemstore virksomheder der ikke er blevet godkendt.

For det andet har bestemmelserne om fleksibilitet mere generelt til formål at beskytte fødevaremangfoldigheden og hjælpe små producenter. Vedtagelsen af nationale foranstaltninger med henblik på at anvende fleksibilitet og meddelelsen til Kommissionen skaber retlig sikkerhed for små producenter og anerkender de særlige forhold for mindre virksomheder. Samtidig sikres fødevaremangfoldigheden, f.eks. traditionelle produktionsmetoder for pølser eller ost, uden at fødevaresikkerheden kompromitteres.

For at fremme den korrekte anvendelse af fleksibilitetsbestemmelserne har Kommissionen udsendt en række vejledninger. Formålet med denne indsats er endvidere at sikre gennemsigtighed og retlig sikkerhed. Det er også vigtigt at erindre, at Kommissionen i et forsøg på at bidrage til en mindskelse af de administrative byrder, navnlig for små virksomheder, allerede har foreslået, at forordningen ændres i overensstemmelse hermed. Dette forslag er, som De ved, stadig under behandling.

Information om fødevarekæden omfatter for det tredje skriftlig information fra landbrugeren til slagteriet og dets officielle dyrlæge. Denne information indeholder de data, der er nødvendige for at gennemføre en risikobaseret inspektion. De kompetente myndigheder har for nylig fået mulighed for at fravige bestemmelsen om, at informationen skal leveres til slagteriet mindst 24 timer på forhånd.

Det glæder mig endvidere at kunne meddele, at den næste Kommission i april næste år vil afholde en rundbordsdiskussion med alle berørte parter om en mulig revision af kødinspektioner med henblik på at overveje deres effektivitet under hensyntagen til de seneste risikotendenser.

Endelig vil jeg understrege, at laboratorier, der deltager i officielle kontroller, skal være akkrediterede med henblik på at sikre høj kvalitet og ensartede analyseresultater, så fødevaresikkerheden ikke bringes i fare. Dette er nødvendigt for en gnidningsfri gennemførelse af den daglige handel inden for EU og for fremme af handel med tredjelande. Kommissionen har dog for nylig godkendt en forlængelse af overgangsperioden for trikinundersøgelser indtil udgangen af 2013, så laboratorierne får mere tid til at opnå akkreditering.

Christa Klač, for PPE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke min kollega, hr. Schnellhardt, for hans forespørgsel. Dette giver os en anledning til at identificere positive og mindre positive erfaringer med gennemførelsen af forordningerne. Forordningerne om fødevarehygiejne fastlægger hygiejnereglerne for kødproduktion.

Kommissionens høring viser, at der er opnået gode fremskridt, og at anvendelsen af forordningerne generelt fungerer effektivt. Frygten for, at for strenge bestemmelser ville bevirke, at små virksomheder og håndværkere ville gå konkurs, er i de fleste tilfælde ikke blevet til virkelighed som følge af undtagelserne for små virksomheder. Høringen viser dog også tydeligt, at der i mange tilfælde er problemer med anvendelsen af reglerne. Dette bekræftes af de informationer, jeg har modtaget fra virksomheder og tilsynsmyndigheder i den region, jeg kommer fra.

Da myndighederne i regionerne har stort råderum i deres beslutninger, kan de opfylde de små slagteriers og slagterforretningers behov i de enkelte tilfælde. Dette er bestemt godt, da det er vores eneste mulighed for at sikre, at små slagtere, som tilbyder et bredt udvalg af produkter, med de ledsagende udfordringer med hensyn til friskhed og kvalitet ikke knuses under byrden af overdrevent bureaukrati. Denne fleksibilitet har dog sine grænser, når den bevirker, at undtagelser og bestemmelser fortolkes forskelligt efter tilsynsmyndighedernes forgoftbefindende.

Dette skaber alvorlig konkurrenceforvridning, ikke kun mellem medlemsstaterne, men også i det enkelte land. Vi skal derfor forbedre forordningerne om fødevarehygiejne, så de tilsynsførende har mere retlig sikkerhed og flere retlige beføjelser. De tilsynsførende skal råde over tilstrækkelige retlige foranstaltninger, f.eks. i form af bøder.

Der er stor retlig usikkerhed på dette område, som skal fjernes, hr. Almunia, og vi forventer et forslag fra Kommissionen.

Karin Kadenbach, *for S&D-Gruppen*. – (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil først lykønske alle, der har deltaget i udformningen af forordningerne om fødevarehygiejne, fordi denne meddelelse fra Kommissionen giver et hovedsagelig positivt billede af erfaringerne med anvendelsen af forordningerne. Dette skal ikke undervurderes, fordi disse forordninger repræsenterer, som det allerede er blevet sagt, et paradigmeskifte inden for fødevarehygiejnepolitikken.

Forordningernes innovative karakter var indledningsvis årsagen til, at en rapport om erfaringerne med forordningerne blev planlagt kun tre år efter deres ikrafttræden. Medlemsstaterne og fødevareleverandørerne og -producenterne var generelt tilfredse med forordningerne og har rapporteret gode fremskridt i anvendelsen af dem. I henhold til medlemsstaterne og private interessegrupper er der ingen væsentlige vanskeligheder, hverken for virksomhederne eller for myndighederne. De mener enstemmigt, at disse forordninger skal justeres på visse områder, men at en grundlæggende revision ikke er nødvendig. Udfordringen med at sikre, at forbrugerne får den højest mulige kvalitet og sikkerhed med hensyn til produkthygiejne, og med fleksibelt at tage hensyn til de behov, som virksomheder og navnlig meget små virksomheder har, imødekommes af de nuværende forordninger.

På linje med ordsproget "Hvis man holder op med at forbedre, holder man op med at være god" skal de problemer, der blev påpeget under udformningen af rapporten, som hr. Schnellhardt allerede har nævnt, undersøges med henblik på at finde frem til årsagen, og der skal om nødvendigt findes løsninger. Vi skal naturligvis også nøje følge gennemførelsen af hygiejnepakken, da det var for tidligt for visse medlemsstater at fremlægge en afbalanceret og detaljeret vurdering. Kun når vi sidder med en omfattende vurdering, kan vi beslutte, hvorvidt forordningerne om fødevarehygiejne skal ændres, og i givet fald hvilke ændringer det drejer sig om.

Joaquín Almunia, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Fru formand! Jeg vil først takke alle for deres bidrag til denne forhandling. Vi finder, at julirapporten udgør et udgangspunkt for drøftelsen af mulige forbedringer af forordningerne, og Kommissionen vil undersøge behovet for lovgivningsændringer, når det er relevant. Vi glæder os i høj grad over medlemmernes bidrag. Deres bidrag er særdeles nyttige for os i vores arbejde med i rette tid at udforme nye initiativer.

Vi ser frem til det fortsatte samarbejde med Parlamentet og også med medlemsstaterne og med aktører fra den private og offentlige sektor, og jeg er sikker på, at vi alle har et fælles mål, nemlig at sikre det højest mulige niveau af fødevaresikkerhed. Dette er efter min mening den væsentligste konklusion, vi kan drage af aftenens forhandling.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

19. Europæisk indsats for ofre for terrorisme (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Kommissionens erklæring om den europæiske indsats for ofre for terrorisme.

Jacques Barrot, *næstformand i Kommissionen*. – (FR) Fru formand! Jeg er enig i bemærkningerne fra min kollega, hr. Almunia. Ofre for terrorisme er ofre for angreb, der begås mod vores samfunds demokratiske værdier. Ofre illustrerer naturligvis for os denne menneskelige tragedie, som terrorisme er. Vi har en pligt til at støtte, anerkende og hjælpe dem.

Kommissionen spiller en dobbelt rolle på dette område. For det første at gøre vores borgere opmærksomme på, hvad ofre for terrorisme gennemgår, og hvordan de lider, og sikre større repræsentation af ofrenes interesser på europæisk plan. For det andet at arbejde for at sikre, at der ikke kommer flere ofre, så denne terrorisme kan stoppe. Dette er politikken om forebyggelse af terrorisme.

Siden 2004 har Kommissionen ydet finansiell assistance til en række projekter med det formål at yde den støtte og sociale eller psykologiske hjælp til ofre og deres familier, som de har brug for. Disse projekter opfylder målsætningen om at styrke de europæiske borgeres solidaritet over for ofre for terrorisme. Der var tildelt et budget på 2 200 000 EUR til dette initiativ for 2008 alene.

Ud over disse foranstaltninger har Kommissionen siden 2008 drevet et europæisk netværk for sammenslutninger af ofre for terrorisme. Formålet med dette netværk er at fremme det transnationale samarbejde mellem sammenslutninger af ofre for terrorisme og i højre grad varetage ofrenes interesser på EU-plan. Vi har afsat et budget på 200 000 EUR til dette.

Netværket arbejder inden for flere områder. Det vurderer den støtte og beskyttelse, der aktuelt tilbydes disse ofre, og fremmer aktiviteter med henblik på at udbrede bedste praksis. De aktiviteter, som netværket har udpeget, udgør et særdeles nyttigt grundlag for Kommissionens arbejde.

I den situation, hvor borgernes beskyttelse skal være centrum for vores politikker, håber Kommissionen endelig at kunne intensivere foranstaltningerne til beskyttelse af ofre. Den agter at støtte foranstaltninger, der søger at motivere terrorofrene til at dele deres erfaringer. Idéen er faktisk at gøre de europæiske borgere mere opmærksomme på virkelighedens terrorisme, at forebygge terrorisme. Vi må ikke glemme, at terrorisme ofte er resultatet af indoktrinering og radikalisering.

Via disse foranstaltninger skal vi endvidere udsende budskabet om fred, som fremmer demokratiske værdier. Kommissionen agter derfor at udforme et charter om terrorofres rettigheder. Jeg tilslutter mig personligt alle, der har udtrykt vrede over alle disse terrorangreb og støtter vores indsats for at vise solidaritet med ofre for terrorisme.

Jeg vil nu lytte til de forskellige medlemmers taler og besvare dem så udførligt som muligt.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio, for PPE-Gruppen. – (ES) Fru formand, hr. kommissær! Jeg vil sige, at de fleste regeringer og borgere kun husker ofre for terrorisme efter alvorlige angreb, som f.eks. angrebene i Madrid, New York og London. Når den følelsesmæssige bølge er drevet forbi, glemmer de ofte terrortruslen og ofrenes rettigheder.

Der er dog ingen tvivl om EU's forpligtelse til at bekæmpe terrorisme. Som kommissær Barrot lige har fortalt os, afspejles denne forpligtelse også i det netop vedtagne Stockholmprogram, som anerkender ofrenes mod og værdighed og behovet for at forsvare deres rettigheder.

Trods dette fremskridt har kampen mod terrorisme altid været baseret på tillid og gensidigt samarbejde mellem medlemsstaterne. På baggrund af det perspektiv, som Lissabontraktaten giver, kunne det være en god idé, hvis EU fremmede harmoniseringen af medlemsstaternes lovgivning om terrorofres rettigheder.

Vedtagelsen af et europæisk charter om terrorofres rettigheder ville være et stort skridt fremad, der ville hjælpe dem, som kæmper mod terrorisme, og ville være et stærkt anslag mod dem, som forsvare den. Det er ofrenes mod og værdighed, der er terrorismens største nederlag og derfor den største sejr for demokratiet. Vi må aldrig glemme, at det eneste våben, som uskyldige ofre har mod terrorisme, er deres ord og samfundets anerkendelse.

Vi må derfor heller ikke glemme, at ingen af os kan være sikre på, at vi ikke bliver ofre for terrorisme. Jeg spørger derfor, om Kommissionen vil vedtage et europæisk charter med henblik på at anerkende forsvaret af terrorofrenes rettigheder og fremme disse rettigheder? Hvis ja, hvilke foranstaltninger agter den nye Kommission så at iværksætte for at gennemføre dette charter under sit nye mandat?

Juan Fernando López Aguilar, for S&D-Gruppen. – (ES) Fru formand, hr. kommissær! Tak for Deres dybt følte udtryk for engagement, der endelig er blevet en del af den europæiske politik med Lissabontraktatens ikrafttræden. Dette er underlagt den europæiske lovgivning, som også Parlamentet spiller en afgørende rolle i, en mere afgørende rolle end nogensinde før.

Dette bekræftes af vedtagelsen af Stockholmprogrammet. Det flerårige program for 2009-2014 omhandler udtrykkeligt og nødvendigvis terrorofrenes værdighed, de lidelser, som denne frygtelige form for kriminalitet forårsager, og deres særlige sårbarhed, men også frem for alt mandatet til at beskytte dem.

Nu hvor Spanien overtager formandskabet i de næste seks måneder, og hvor den spanske regerings og det spanske samfunds vilje til at bekæmpe alle former for terrorisme er så konsekvent og vedholdende, skal det derfor understreges, at dette er en lejlighed til at gennemføre denne harmonisering, dette rammeprogram for beskyttelse af terrorofres rettigheder i handlingsplanen. Da det er en plan vedrørende flerårig lovgivning, skal den udformes af den spanske regering, og efterfølgende skal den støttes af de belgiske og ungarske formandskaber, som skal definere lovgivningen og gennemføre Stockholmprogrammets målsætninger.

Det er derfor på tide, at Parlamentet bekræfter sin vilje til at beskytte ofre for terrorisme med henblik på at styrke kampen mod alle former for terrorisme og fastslå den værdighed, som ofrene har brug for. Det er på tide, at vi i lovgivningsplanen for Stockholmprogrammet og i den handlingsplan, som det spanske formandskab skal udforme, forpligter os til at give beskyttelsen af terrorofre den prioritet, den fortjener.

Izaskun Bilbao Barandica, for ALDE-Gruppen. – (ES) Fru formand! Jeg vil fremhæve, at dette initiativ er i overensstemmelse med det ændringsforslag, som Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling og jeg selv fremsatte til Stockholmprogrammet, fordi det ikke blev medtaget i det. Ofrene for alle typer terrorisme havde brug for det, og de anmoder os desuden om det. Jeg har lært meget om værdighed, åbent mod og lidelser fra de ofre, jeg har arbejdet med i de senere år. Deres beretninger har gjort mig til fortalere for en europæisk standard for beskyttelse af terrorofre ud fra et materielt, emotionelt og juridisk synspunkt.

Vi har opbygget en fælles diskurs baseret på fire søjler.

For det første anerkendelse af deres lidelser, beskyttelse af dem og forsikring om, at ofrene ikke kun er de dræbte og sårede, men også deres familier, alle, der trues, og deres frihed, som er alles frihed.

For det andet udbedring af de forårsagede materielle skader, næring af ofrenes hukommelse og aktiv indsats for at sikre, at retfærdigheden sker fyldest.

For det tredje humanisering af debatten om ofrene, som er mennesker, der lider, og som skal beskyttes, forsvares, anerkendes og støttes. I politik skal vi lære os at sætte os i deres sted.

Endelig afpolitisering af debatten. Vi skal være generøse for at sikre, at vi ikke gør terrorisme til et valgkampsspørgsmål.

I Europa er der begået mord på grund af religion, marxisme, privat ejendom, miljø og uafhængigheden for en region eller enheden af den stat, den er en del af. Der har endda været regeringer, som har deltaget i terrorhandlinger. Dette er dog ikke et spørgsmål om principper. Diktatorer og fanatikere dræber, perversionen af menneskeheden grundlæggende værdier dræber. Det er disse ting, der fører til vold, men fri udveksling af demokratiske idéer gør ikke. Jeg dedicerer denne tale til alle ofre for terrorisme.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Fru formand! Stockholmprogrammet omhandler bl.a. støtte til ofre for terrorisme. Ofre for terrorisme har også brug for særlig opmærksomhed, støtte og social anerkendelse.

EU skal efter min mening sikre, at de får denne støtte, og fremme samfundets fulde anerkendelse af dem. Alle, der har lidt under terrorismens barbari, skal være et etisk referencepunkt for vores samfund. At forsvare ofrene og deres rettigheder skal derfor være ét af EU's prioriterede områder.

Vi skal opretholde og styrke midlerne til ofre for terrorisme med tilstrækkelig finansiering, som Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) foreslog i sine ændringsforslag til forslaget til EU's budget for 2010.

Støtten er derfor hævet med 1 mio. EUR, som vil blive brugt til at finansiere projekter, der har til formål at hjælpe ofre for terrorisme og deres familier med at komme sig gennem social eller psykologisk støtte via organisationer og deres netværk. Den vil også blive brugt til at finansiere projekter, der har til formål at mobilisere den offentlige mening mod alle former for terrorisme.

En del af midlerne vil også blive brugt til navnlig at yde juridisk bistand og rådgivning til ofrene og deres familier.

Her er nogle tilfældige illustrative oplysninger: Terrorisme er lig med ofre. Det samlede beløb til beredskab og forebyggelse af terrorangreb vil næste år beløbe sig til 21 420 000 EUR.

Fru Jiménez-Becerril Barrios idé om, at ofrene skal gøres mere synlige i EU, bør støttes ubetinget af Parlamentet. Vi skal for det første udstyre os selv med de nødvendige lovgivningsinstrumenter startende med en skriftlig erklæring og derefter videre til en beslutning, så vi endelig kan have en politisk støtteerklæring fra de europæiske institutioner til ofrene for terrorisme. Dette vil også øge bevidstheden blandt de europæiske borgere om disse ofres værdi.

Ofre fremkalder følelser af solidaritet, medlidenhed, anerkendelse, værdighed, bæredygtig støtte og erindring i os, men også en følelse af foragt og et ønske om retfærdighed mod de terrorister, der er skyld i så megen smerte og død.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Fru formand, hr. Barrot! Det er ikke noget tilfælde, at en hel række spanske medlemmer har talt. I Baskerlandet har ofrene ofte – ud over de lidelser, som et terrorangreb har forårsaget – været udsat for foragt eller tavshed efter anslaget. Derfor er der ved at blive dannet en bevægelse, som søger at opnå anerkendelse af ofrene, og der er efter min mening behov for en politik vedrørende ofrene for terrorisme. Jeg vil udbygge det, som mine kolleger har sagt til fordel for et charter eller en fælles tilgang til denne politik, ved at komme med et meget kort resumé af 10 aspekter, som er centrale i denne henseende.

For det første kræves der i politikken for ofrene offentlig sympati, anerkendelse og social støtte til ofrene.

For det andet kræver den hurtig og effektiv kompensation for de lidte skader.

For det tredje kræver den ligebehandling af alle ofre.

For det fjerde kræver den politisk og social enighed om de foranstaltninger, der skal gennemføres for terrorofrene.

For det femte kræver den en politik, som anfægter voldelige menneskers sociale og politiske fremfærd.

For det sjette kræver den, at alle, der er skyldige i terrorisme, idømmes afskrækkende straffe med hurtig og effektiv adgang til domstolene for ofrene.

For det syvende kræver den uddannelse og undervisning mod vold i befolkningen.

For det ottende kræver den en garanti til ofrene for, at angrebene ikke gentager sig, hvilket kan ske.

For det niende kræver den fokus på erindring, så ofrene ikke glemmes.

Endelig kræver den en politik med fokus på social forsoning for at hele sårene fra terrorismen.

Det er de 10 bud, som jeg foreslår som en fælles politik vedrørende ofrene for terrorisme.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru formand! Angrebene i Madrid og London og de nylige angreb i mit land, Grækenland, viser omfanget af terrorproblemet. Terrorismen truer vores livsform og vores frihed. Den er rettet mod både de direkte ofre og deres familier, som også rammes direkte, og mod samfundet som helhed.

De omhandlede europæiske pilotprogrammer vedrørende ofrene for terrorangreb er positive eksempler på, hvad der kan gøres for at hele sårene, men der skal stadig gøres meget. Hjælp til ofrene og deres familier er ikke kun en moralsk forpligtelse. Det er også en forpligtelse til at sende terroristerne et klart budskab om, at vi ikke glemmer.

Vi må ikke glemme de afskyelige gerninger, der belaster vores demokrati og samhørighed. Vi må ikke glemme, at ofrene for terrorisme ofte er intetanende borgere, der såres eller dræbes midt i deres daglige gøremål. Vi må ikke glemme, at voldshandlinger aldrig kan accepteres i et Europa, der fremmer tolerance og demokrati.

Magdi Cristiano Allam (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne støtte fru Jiménez-Becerril Barrios forslag om et europæisk charter om rettighederne for de familier, der er ofre for terrorisme, og understrege, at dette er en ekstraordinær mulighed for Europa til at udsende et utvetydigt budskab om terrorisme, idet manglen på et sådant budskab førte til Barcelonaprocessens sammenbrud i 2005, da stats- og regeringscheferne for Euro-Middelhavslandene ikke kunne nå til enighed. Jeg vil også understrege, at vi i dag har en ekstraordinær lejlighed til at forny dialogen om et nyt grundlag med den anden

side af Middelhavet med udgangspunkt i en klar erklæring om det begreb, der er hjørnestenen for vores menneskehed og civilisation, nemlig livets ukrænkelighed.

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru formand! Jeg er taknemmelig for Deres støtte til ofre for terrorisme. Dette er både rigtigt og passende, og jeg anerkender naturligvis EU's støtte til ofre i Nordirland gennem de Peaceprogrammer, der er finansieret der.

Kommissionen skal være opmærksom på, at Nordirland igen står over for en voksende terrortrussel fra systemkritiske republikanske organisationer. Truslen er blevet beskrevet som "kritisk" af det nordirske politi og "meget alvorlig" af den internationale overvågningskommission. I de seneste brutale angreb blev to soldater, der netop skulle udsendes til Afghanistan, myrdet sammen med en politibetjent.

Den centrale målsætning for Kommissionens indledende finansiering til ofre for terrorisme var at mobilisere offentligheden mod terrorisme i alle dens former. Med overgangen til det bredere CIPS-program er denne målsætning dog efter min mening gået tabt. Jeg er taknemmelig for Deres foreslåede indsats for et charter for ofre, og jeg opfordrer indtrængende til, at dette indledes med klart at skelne mellem ofre for terrorisme og de forbrydere, der udøver terrorisme.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Fru formand! I Østrig har vi gudskelov været forskånet for terrorangreb i mange år. Wien er dog ikke altid gået ram forbi.

Jeg har en tilføjelse til hr. Jáuregui Atondos bemærkninger. Der er på den ene side bestemt et behov for et charter for ofre og støtten til ofre for terrorisme. På den anden side er der behov for en ledsagende foranstaltning, der kan ændre det miljø, som den vold, der fører til terrorisme, begås i. Vi skal efter min mening begynde med uddannelse og information. Parlamentet skal desuden tydeligt afvise brutaliseringen af sproget. Vi opfordrer hele tiden til tolerance på mange områder. På ét område skal vi dog vise nultolerance, og det er med hensyn til vold.

Formanden. – Disse taler er fyldt med værdighed og følelser, fordi De efter min opfattelse har talt på vegne af dem, der ikke længere kan tale, og jeg takker Dem på formandskabets vegne.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Fru formand! De har netop med rette understreget, hvor følelsesladet denne forhandling er, og lige nu tænker vi alle på ofre. De er alle blevet ramt af terrorisme på en fuldstændig vilkårlig og uretfærdig måde.

Som hr. López Aguilar sagde, er terrorisme en frygtelig form for forbrydelse. Jeg vil først og fremmest sige til Dem, at Stockholmprogrammet virkelig tager ofrenes skæbne i betragtning. Vi skal faktisk lancere en europæisk politik, der i langt højere grad omhandler ofre for organiseret kriminalitet og terrorisme.

Til fru Jiménez-Becerril Barrio vil jeg sige, at vi træffer foranstaltninger med henblik på at indføre et charter om terrorofres rettigheder. De udtrykte Deres ønske om dette charter meget klart, og det gjorde De, fru Jiménez-Becerril Barrio, højst sandsynligt ud fra alle de smertelige førstehåndsoplevelser, De har haft.

Vi har analyseret, og vi vil i 2010 analysere alle de nuværende mangler, hvad angår beskyttelse af ofre for terrorisme i de forskellige medlemsstater. De har helt ret: På den ene eller anden måde skal vi harmonisere vores love om terrorisme, om ofre for terrorisme. Europa skal stå forenet i kampen mod terrorisme.

På grundlag af denne undersøgelse vil vi se, hvordan vi kan harmonisere og kombinere alle foranstaltningerne, så vi kan forbedre situationen for terrorofre i Europa. Dette vil være målet for handlingsplanen, og der er ingen tvivl om, at vi vil håndtere problemet med beskyttelse af ofre ved at tage det, der er sagt under denne forhandling, i betragtning, nemlig behovet for først og fremmest at forsøge at gøre befolkningerne opmærksomme på tragedien og lidelserne for de ofre, der ofte er genstand for tavshed, hvis ikke foragt.

Dernæst skal vi sikre, at de hurtigt modtager kompensation. De har med rette insisteret på hurtig kompensation for deres fuldstændig ufortjente og uretfærdige lidelser. De nævnte også delegitimisering af dialog, da vi ikke kan tolerere en dialog, som på nogen måde kan give det indtryk, at mord på uskyldige mennesker, lemlæstelse af uskyldige mennesker, kan tjene menneskeheden.

Vi skal stå helt fast, når det gælder sådant sprog, da det er i strid med hver eneste af EU's værdier. Jeg vil desuden lykønske Parlamentet, fordi det har ydet 1 mio. EUR til alle vores programmer til støtte for ofre.

Jeg vil igen understrege, at det glæder mig at have hr. Almunia ved min side i aften, fordi vi begge ihærdigt opfordrer Kommissionen til at iværksætte foranstaltninger i denne henseende. EU skal udstyre sig med

afskrækkende lovgivning om beskyttelse af og hjælp til ofre for terrorisme som en del af det flerårige Stockholmprogram.

Det var, hvad jeg ville sige som svar på de forskellige taler. De kan være sikre på, at De ikke har efterladt hverken hr. Almunia eller jeg uberørte.

Formanden. – For at sikre, at vi ikke går direkte videre til en anden forhandling, forslår jeg, at vi iagttager et minuts tavshed til minde om ofrene.

(Parlamentet iagttog stående et minuts stilhed)

Forhandlingen er afsluttet.

20. Forsvar af subsidiaritetsprincippet – Religiøse og kulturelle symboler i det offentlige rum (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om:

- mundtlig forespørgsel til Kommissionen (B7-0238/2009) af Mario Borghezio for Gruppen for Europæisk Frihed og Demokrati om forsvar af subsidiaritetsprincippet (O-0152/2009);

- mundtlig forespørgsel til Kommissionen (B7-0239/2009) af Antonio Cancian, Mario Mauro, Fiorello Provera, Elisabetta Gardini, Salvatore Iacolino, Crescenzo Rivellini, Sergio Paolo Frances Silvestris, Aldo Patriciello, Paolo Bartolozzi, Cristiana Muscardini, Mara Bizzotto, Barbara Matera, Lara Comi, Antonello Antinoro, Lorenzo Fontana, Roberta Angelilli, Amalia Sartori, Iva Zanicchi, Licia Ronzulli, Giovanni Collino, Marco Scurria, Giancarlo Scotta', Potito Salatto, Pablo Arias Echeverría, Raffaele Baldassarre, Pilar Ayuso, Luis de Grandes Pascual, Pilar del Castillo Vera, Santiago Fisas Ayxela, Carmen Fraga Estévez, Salvador Garriga Polledo, Cristina Gutiérrez-Cortines, Esther Herranz García, Carlos José Iturgaiz Angulo, Veronica Lope Fontagné, Antonio López-Istúriz White, Gabriel Mato Adrover, Jaime Mayor Oreja, Pablo Zalba Bidegain, Salvatore Tatarella, Magdi Cristiano Allam, Mirosław Piotrowski og Konrad Szymański om religiøse og kulturelle symboler i det offentlige rum (O-0158/2009).

Mario Borghezio, spørger. – *(IT)* Fru formand, mine damer og herrer! Holdningen i den gruppe, jeg repræsenterer, Gruppen for Europæisk Frihed og Demokrati, er krystalklar. Med denne mundtlige forespørgsel anmoder vi Kommissionen om at anfægte gennemførelsen af afgørelsen mod krucifikser i klasseværelser, der er truffet af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg, som ikke er en EU-institution, hvilket jeg vil fremhæve.

Efter vores mening er denne afgørelse, og det vil jeg sige helt tydeligt, et uacceptabelt brud på subsidiaritetsprincippet. Dette princip er en hjørnesten i EU og en garant for borgernes og medlemsstaternes rettigheder. EU, som vi opfatter og støtter det, ville være utænkeligt uden støtten og grundlaget fra subsidiaritetsprincippet.

Jeg vil begynde med en generel bemærkning. Der er naturligvis ingen – lad os først se på afgørelsens indhold – der vil betragte fjernelsen af nogen eller noget, der var der i forvejen, som en handling for demokrati og frihed, som nogen har påstået, men i stedet som en handling fra tankepolitets side, en antidemokratisk handling. Hvis et krucifiks hænger på væggen i et klasseværelse, og det tages ned, er denne væg ikke en verdslig væg, men en tom væg med et tomrum i stedet for noget, der er tænkt som et bekendelsessymbol, en handling af negativ uddannelse af den værst tænkelige art, der kan betragtes som et af de mange tegn på Vestens kulturelle og åndelige selvmord.

Afgørelsen fra domstolen i Strasbourg er baseret på en opfattelse af religionsfrihed, der, hvis den føres til sin logiske konklusion, ville gå så vidt som til at sikre, til at pålægge en følelse af overmagt over hver borger, som kræves at leve i et miljø i overensstemmelse med domstolens overbevisning. Jeg mener ikke, at dette er religionsfrihed. Dette fordrejer den sande mening af religionsfrihed. Vi taler om en negativ ret eller rettere retten til at være fri for forpligtelsen til at udøve religiøse skikke. Der må ikke være nogen misforståelser, når vi taler om religionsfrihed. Vi taler på ingen måde om noget diffust.

Vi taler her om noget helt andet. At vise et krucifiks er ikke kun et spørgsmål om tro i vores kultur, men noget vigtigere, noget med en universel værdi. Korsets symbol, korsets symbolisme tilkendegiver et budskab af universelt omfang. Et budskab om fred og broderskab, som vi lærte af René Guénon, den store metafysiker, for blot at nævne ét navn. Denne værdi er særdeles klar i henhold til disse lærde videnskabsmænds opfattelse

af traditionel kultur, men samtidig er det lige så klart, at vi med denne afgørelse kæmper med udtrykket af antitraditionelle synspunkter, der opfordrer alle til at tænke på samme måde. Det er noget, som er i strid med den sande ånd i EU, og det er, hvad der er så forbløffende.

Det virker næsten som om, man ønsker at vende befolkningerne væk fra enhver påmindelse om værdier og symboler, der udtrykker vertikalitet og åndelighed. Hvis vi ser bort fra de historiske kendsgerninger og forbindelsen til en specifik religion, er dette, og jeg gentager det, et universelt symbol. EU skal på den anden side beskytte befolkningernes ret til at bruge symboler startende med korsets symbol.

Europa skal være dristigt nok til at anlægge et metahistorisk perspektiv i disse grundlæggende spørgsmål og genindtage sin rolle som vugge og centrum, herunder åndeligt. Det skal igen give de europæiske befolkninger friheden til at bevare og ære symbolerne for deres identitet i overensstemmelse med et af kardinalprincipperne i EU's retlige og politiske struktur: subsidiaritetsprincippet. Hele spørgsmålet drejer sig om netop dette aspekt, om den grundlæggende karakter af subsidiaritetsprincippet.

Endelig giver dette spørgsmål os anledning til at overveje og drøfte et centralt spørgsmål: Hvad betyder religionsfrihed for Europa? Jeg vil sige, at det er netop er afgørelsen fra domstolen i Strasbourg, der fuldstændig tilsidesætter den grundlæggende ret til religionsfrihed, og som søger at forhindre mennesker, som f.eks. italienerne, i at have korsets symbol i klasseværelser som en uundværlig påmindelse om deres kristne rødder.

Antonio Cancian, spørger. – (IT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Den 3. november 2009 gav Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol en italiensk-finsk borger medhold i en klage gående ud på, at krucifikser skulle fjernes fra klasseværelser. Der har tidligere været lignende episoder i Spanien, Tyskland, Frankrig og også i Italien, hvor statsrådet i 1988 slog fast, at krucifikset ikke kun er et kristent symbol, men at det også har en værdi, der ikke er relateret til en bestemt religion. Igen i 2006 erklærede det italienske statsråd, at princippet om verdslighed i staten ikke må tilsidesætte et folks kulturelle identitet og dets civilisation.

Med vores forespørgsel ønskede vi at fremhæve det mest verdslige aspekt af dette spørgsmål, ikke mindst ved at påpege, at det næste skridt ville være at indbringe katolske symboler, der er en del af medlemsstaternes fælles traditioner, samt kunstneriske og kulturelle portrætninger, der findes i vores byer, for domstolen i Strasbourg. Selv EU's flag, som blev skabt til Europarådet, er inspireret af Maria-ikonografi i henhold til dets designer.

Menneskerettighedsdomstolens afgørelse søger fra oven at pålægge – så meget for subsidiariteten – en verdslig model, som mange medlemsstater ikke kan identificere sig med eller, endnu værre, som fører os til nihilisme: Der har man den tomme væg, som hr. Borghezio netop nævnte. Afgørelsen sår tvivl om selve vores identitet, vores europæiske værdier, nemlig fred, kærlighed og civil harmoni, lighed og frihed, og derfor underminerer afgørelsen frihed og lige rettigheder.

EU's institutioner er fortalere for frihedsbeføjelser. Visningen af religiøse og kulturelle symboler, som mennesker identificerer sig med, er et udtryk for tankefrihed – og Sakharovprisen uddeles netop her i Parlamentet i morgen – og bør beskyttes som sådan af EU-institutionerne selv og af internationale organisationer, der er baseret på demokratiske principper.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Fru formand! Jeg ville med glæde have lyttet til hr. Mauro, men han vil kunne få ordet efter mig.

Jeg er forpligtet til at overholde en række retsregler. Kommissionen er stærk fortalere for retten til at tænke frit og til samvittigheds- og religionsfrihed i overensstemmelse med artikel 9 i den europæiske menneskerettighedskonvention og artikel 10 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Det er dog sandt, at Kommissionen kun kan handle inden for rammerne af gældende EU-lovgivning. Faktum er, at nationale love om religiøse symboler i offentligt rum hører under medlemsstaternes nationale retlige systemer.

Subsidiaritetsprincippet anvendes inden for rammerne af EU. Det er sandt, at subsidiaritetsprincippet ikke gælder for gennemførelsen af afgørelser fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, den internationale domstol med ansvar for håndhævelsen af den europæiske menneskerettighedskonvention. Det er sandt, at ansvaret for gennemførelsen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser ligger hos Europarådet. Det er også sandt, at gennemførelsen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser er obligatorisk for alle lande, der har undertegnet den europæiske menneskerettighedskonvention. Italien har, ligesom enhver anden part i sagen, ret til at anmode om en overførsel af sagen til den store afdeling

senest tre måneder efter datoen for afgørelsen i henhold til konventionens artikel 43. I henhold til vores oplysninger – de oplysninger, vi har læst i medierne – udnytter den italienske stat sin ret til at appellere til den store afdeling.

Disse var de punkter, jeg ønskede at afklare. Hvad endnu en gang angår EU-lovgivning, vedrører denne sag medlemsstaternes nationale retlige systemer. Jeg kan dog ikke svare for Europarådet eller Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der har truffet en afgørelse, som forståeligt giver anledning til spørgsmål fra Parlamentets side.

Det er, hvad jeg ærligt kan sige, men jeg vil lytte nøje til de efterfølgende taler.

Mario Mauro, for PPE-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne takke kommissæren for hans klare vurdering, der effektivt lægger beføjelserne til at regulere dette område tilbage i medlemsstaternes hænder.

Jeg må sige, at jeg er overbevist – mere end de fleste – om behovet for, at vores institutioner er verdslige, og lige så overbevist om, at religion ikke er løsningen på noget politisk problem. Samtidig kan vi ikke løse politiske problemer ved at erklære krig mod religioner.

Det er netop derfor, jeg vil forklare min tankegang ved hjælp af et paradoks. Hvad ville der ske, hvis vi gennemførte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse, dvs. hvis vi samtidig anvendte den begrundelse, der forpligter os til at fjerne krucifikser fra italienske klasseværelser, for alle steder, hvor kors vises i det offentlige rum? Hvad ville der ske med dette flag, Sveriges flag, og hvad med dette flag, Finlands flag, Tjekkiets flag, Maltas flag, Danmarks flag og Grækenlands flag, og hvad med Det Forenede Kongeriges flag, som har ikke færre end tre flag?

Fordi grunden til, at disse kors forekommer på disse flag, er ikke anderledes end grunden til, at krucifikser forekommer i italienske klasseværelser, og det er ikke en religiøs grund, men i stedet en kulturel og traditionel grund. Lad os derfor overlade det til medlemsstaterne i hvert enkelt tilfælde at vurdere, om løsningerne er passende for deres befolkning i overensstemmelse med deres religionsfrihed og institutionernes verdslige karakter.

Det er alt, hvad vi ønsker, og vi gør det frem for alt andet. Det er ikke et abstrakt lovebegreb, der skal opretholdes, men hver enkelt menneskes personlige sandhed og ønske om det uendelige.

Juan Fernando López Aguilar, for S&D-Gruppen. – (ES) Fru formand! Som advokat og medlem af Parlamentet er jeg sikker på, at der er mange borgere, der følger vores forhandling, som er enige med mig i, at den mangler fokus. Vi vil derfor forsøge at præcisere et par ting.

Vi taler for det første om en afgørelse fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som ikke er en EU-institution, men en domstol – som er en del af EU's koncentriske cirkel, om end adskilt – som er fortalende for retsstatsprincippet, repræsentativt demokrati og menneskerettigheder.

For det andet taler vi om en retlig afgørelse, og ingen beslutning fra Parlamentet kan tilbagekalde eller ændre en afgørelse, der er truffet af en domstol.

For det tredje er Menneskerettighedsdomstolens afgørelse særdeles respektfuld over for religionsfrihed og dens naturlige følge, nemlig religiøs mangfoldighed. Religionsfrihed er en del af vores fælles forfatningsmæssige traditioner og medlemsstaternes forfatninger, og den er også en grundlæggende rettighed, der er beskyttet af konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

Afgørelsen omfatter derfor begrundelser med solidt retligt grundlag for beskyttelsen af religionsfrihed. Den afviser den slet ikke. Endvidere er afgørelsen truffet enstemmigt af en anset domstol, der har påvirket etableringen af en kultur af menneskerettigheder i næsten 60 år.

I sidste ende, og dette er vigtigt, skal vi dog huske, at ingen afgørelse fra Menneskerettighedsdomstolen betyder, at lovgivning, som en medlemsstat har undertegnet indtil den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder, skal ændres, fordi afgørelsen anerkender retten til påberåbe sig en krænkelse i en specifik sag.

Det er kun på det grundlag, at det er op til medlemsstaterne at træffe de relevante beslutninger om ændringer af lovgivning eller politikker, der kan være inspireret af Menneskerettighedsdomstolens doktrin, men de kan under ingen forpligtelse eller tvinges til at gøre det af en afgørelse fra Menneskerettighedsdomstolen.

Medlemsstaterne behøver derfor ikke være bekymrede. Ingen af dem er forpligtede til at ændre deres lovgivning eller offentlige politikker som følge af en konkret afgørelse fra Menneskerettighedsdomstolen. Derfor har hverken Italien eller noget andet land nogen grund til at vedtage generelle regler som følge af denne afgørelse.

Endelig er subsidiaritetsprincippet blevet påberåbt. Vi må sige, at subsidiaritet er en regel i EU-lovgivningen, som ikke finder anvendelse i dette tilfælde, fordi dets begreb og anvendelser ikke har noget med dette at gøre.

Jeg tror endda, at der kunne påberåbes en regel i europæisk lovgivning, der tillader, at en afstemning udsættes, hvis der er tvivl om relevansen af en afstemning, som ikke har noget med anliggender, der vedrører Parlamentet, at gøre, hvilket efter min mening er tilfældet her.

Jeg mener derfor, at denne forhandling, selv om den er legitim, uden tvivl mangler fokus og ikke kræver en omgående erklæring og endnu mindre en protest mod eller tilbagekaldelse af en afgørelse, der er truffet af en domstol, som ikke er en EU-institution.

Sophia in 't Veld, for ALDE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Den noget vildledende overskrift på dagens forhandling indeholder ordet "subsidiaritet". Subsidiaritet, som jeg forstår det, betyder at træffe beslutninger på det niveau, der er tættest på borgeren, og det niveau er borgeren – den enkelte borger. Det, som De siger i Deres beslutninger, er, at en nationalstats rettigheder står over de enkelte borgers rettigheder. Det er vores job i Parlamentet at beskytte borgernes rettigheder, ikke staternes rettigheder.

Hvis vi – som De hævder – betragter dette som en sag, der ikke vedrører EU, vil jeg gerne vide, hvorfor disse spørgsmål er medtaget i Københavnskriterierne, og hvorfor vi kræver af kandidatlandene, at de respekterer adskillelsen af kirke og stat, når vi ikke kan kræve det samme af vores egne medlemsstater.

Hvis De for det tredje siger, at Parlamentet ikke har kompetence til at drøfte disse spørgsmål, vil jeg gerne vide, hvordan vi kan være kompetente til at drøfte spørgsmål som formen på agurker, men ikke vores borgers grundlæggende rettigheder.

Hvad angår den europæiske menneskerettighedskonvention og domstolsafgørelsen, er der nu to uger til Lissabontraktatens ikrafttræden, som kræver, at EU tiltræder menneskerettighedskonventionen. Ville det ikke være uforståeligt, hvis vi samtidig afviser at acceptere Strasbourgdomstolens myndighed? Det kan vi ikke forklare for vores borgere.

Jeg mener dernæst – og det er tidligere blevet sagt af hr. López – at politikere ikke bør blande sig i domstolsafgørelser. Lad dommerne gøre deres job. Vi kan have en holdning – vi kan synes om afgørelsen eller ej – men vi bør ikke blande os i deres arbejde. Min gruppe, ALDE-Gruppen – Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa – er fortalere for et Europa, der er for alle borgere. ALDE-Gruppen tror på et Europa af mangfoldighed, hvor alle har ret til deres egen samvittighed, deres egen religion og endda frihed fra religion.

Jeg vil nu afslutte. Staterne – ikke domstolene, staterne – skal sikre et miljø, hvor alle borgere kan leve frit efter deres egen samvittighed. De skal beskyttes af staten, og situationen er efter min mening meget alvorlig, hvis de føler behov for at gå til domstolene for at forsvare sig mod staterne. Jeg opfordrer medlemmerne til at forkaste beslutningerne fra PPE-Gruppen og ECR-Gruppen.

Mirosław Piotrowski, for ECR-Gruppen. – (PL) Fru formand! I lyset af den historiske kendsgerning, at EU's grundlæggere, Konrad Adenauer, Alcide De Gasperi, Robert Schuman og Jean Monnet, var kristelige demokrater, som baserede deres værk på kristne værdier og symboler, vil jeg minde Dem om, at EU's flag, som viser en cirkel med 12 gyldne stjerner på en blå baggrund, og som hænger bag formanden, henviser til de 12 stjerner over den hellige jomfru Marias hoved – Johannes' åbenbaring, kapitel 12.

Et halvt århundrede senere er det værd at spørge, om grundlæggernes filosofi stadig er relevant. I forbindelse med den skandaløse afgørelse fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som beordrede, at krucifikser skulle fjernes fra en italiensk skole, skal det fremhæves, at ingen gruppe af dommere, der er udnævnt af politikere, end ikke Europarådet, kan beordre fjernelsen af et krucifiks, som har universel og religiøs betydning. Denne afgørelse tramper religionsfrihed og Europas kulturarv under fode.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge kommissæren, om han ikke mener, at et angreb på kristne symboler også er en ødelæggelse af EU's grundlag? Kunne De ikke på Kommissionens vegne indlede en debat om rollen for og betydningen af kristne symboler i EU?

Manfred Weber (PPE). – (DE) Fru formand! Jeg er taknemmelig for muligheden for at gennemføre denne forhandling. Hr. López Aguilar henviste til den kendsgerning, at vi efter hans mening som advokat ikke er ansvarlige. Jeg taler ikke som advokat, men som politiker. Millioner af mennesker i Europa berøres af afgørelsen fra dommerne i Strasbourg. Derfor er det godt, at vi drøfter den her.

Forholdet mellem kirke og stat i Europa har altid været omstridt og har ført til blodige konflikter. Det er korrekt og passende, at det er lykkedes for EU at adskille stat og religion. Det er en god ting. Vi har dog en lang række forskellige modeller i Europa. Frankrig er tydeligvis en ikke-religiøs stat, mens statsoverhovedet i Det Forenede Kongerige, dronningen, også er kirkens overhoved. Vi har forskellige modeller for, hvordan forholdet mellem kirke og stat har udviklet sig. Jeg mener derfor, det er godt, at vi påberåber os subsidiaritetsprincippet på dette område, og at hvert land kan vælge sin egen vej.

Jeg vil endda gå et skridt videre. Jeg ønsker ikke at tale om subsidiaritet, men om den grundlæggende kendsgerning, at de europæiske værdier om solidaritet, subsidiaritet og frihed er utænelige uden et fundament i kristendommen og i den jødekristne forståelse af religion. Hvorfor finder vi ikke disse værdier i Kina eller Mellemøsten? Det skyldes, at de er baseret på vores kultur og vores religioner. Det er muligt at nævne dette uden at tvinge andre til at acceptere den samme tro. Vi er stolte af vores religionsfrihed.

Der er religionsfrihed på den måde, at jeg kan vælge at være ateist. Det er acceptabelt og legitimt, og det har vi kæmpet for. Der er dog også retten til at have en tro. I min region, hvor der lever mere end 1 mio. mennesker, er mere end 80 % katolikker. Ligesom ateister kræver, at andre viser dem tolerance, så kræver katolikkerne, som udgør mere end 80 % af befolkningen, at ikketroende er tolerante over for deres tro. De ønsker at kunne vise deres tro offentligt, at repræsentere den og at få kristne symboler accepteret af mindretallet i dette flertalssamfund. Dette er også legitimt, når vi taler om religionsfrihed.

Alle, der kræver tolerance, skal også vise tolerance over for dem, der praktiserer en kristen tro.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Fru formand! Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har med rette afgjort, at krucifikser på væggene i klasseværelser krænker elevernes religionsfrihed og forældrenes ret til at opdrage deres børn i overensstemmelse med deres egne overbevisninger. Dommerne besluttede enstemmigt, at et krucifiks er et brud på den europæiske menneskerettighedskonvention.

Afgørelsen er simpel, klar og universelt forståelig. Derfor har den fremkaldt en sådan vrede og aggression blandt gejstligheden og politikere på højrefløjen. De foregiver, at de ikke forstår, og kræver forklaringer fra Kommissionen, og at Parlamentet vedtager en officiel holdning. Dette er ulovligt. EU's institutioner har ingen beføjelser til at vurdere denne afgørelse eller nogen anden. Vi må ikke glemme tredelingen af magten, og at domstolen er et organ under Europarådet og ikke EU.

Jeg vil svare spørgerne, når de er så meget i tvivl: Afgørelsen om krucifikserne krænker ikke subsidiaritetsprincippet. Tværtimod hjælper den de europæiske stater med at overholde loven, idet de tilsyneladende har glemt, at deres forfatning indeholder en bestemmelse, hvis ikke om delingen af kirke og stat, så i det mindste om neutraliteten af verdensanskuelsen. Domstolens afgørelser hjælper nationale myndigheder og domstole, som er underlagt kirken, med at virkeliggøre borgernes grundlæggende rettigheder, der krænkes som følge af kirkevældet i det sociale liv. Borgerne i kirkestater kan ikke forsvare deres rettigheder ved de nationale domstole. Det er godt, at de kan gå til Menneskerettighedsdomstolen for at opnå retfærdighed.

Afgørelsen er i overensstemmelse med respekt for medlemsstaternes nationale identitet og bør gennemføres. Den vedrører ikke et forbud mod religiøse symboler i det offentlige rum, men kun i en meget lille del af det offentlige rum, i statslige skoler. Der er ingen, som kræver, at kors fjernes fra kirker, torve eller flag, som et medlem overilet påstod.

Det er ikke en indgriben i forholdet mellem kirke og stat, men kun et forsvar af borgere, hvis rettigheder krænkes. I mit land begrænser det voksende kirkevælde polakernes grundlæggende rettigheder. Jeg kan ikke forestille mig, at Parlamentet og Kommissionen ville forhindre mine landsmænd i at forfølge deres rettigheder ved Strasbourgdomstolen. En kritisk holdning fra Kommissionen og Parlamentet til denne afgørelse vil være uautoriseret indgriben og ville desuden latterliggøre os. Jeg må advare Dem mod dette.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse har krænket både troende og alle andre, der i århundreder har betragtet krucifikset som et symbol på håb og solidaritet, noget, der giver trøst og lindring fra frygt og smerte.

Vi håber, at afgørelsen ændres af den store afdeling, da den tydeligvis er irrationel. Skal vi afskaffe selve navnet på Røde Kors? Skal vi fjerne de store krucifikser på bjergtoppe, der knejser over byer og dale? Vil det være

forbudt for dronningen af England, som allerede er blevet nævnt, at være overhoved for den anglikanske kirke?

Sagen indbyder dog til en meget vigtig overvejelse fra et civilt og politisk synspunkt: Er menneskerettigheder blot rettigheder for enkeltpersoner som parter, der er isoleret fra et socialt miljø, eller er retten til at udtrykke en bestemt form for gudfrygtighed også en ret for befolkningerne? Betyder tradition, historie, intelligens og kunst ikke nået, når disse i årtusinder har været kendetegn for en befolknings identitet?

Spørgsmålet vedrører endvidere med rette også forholdet mellem subsidiaritet og menneskerettigheder, og jeg bemærker, at sidstnævnte, bortset fra visse grundlæggende principper, der må betragtes som universelle og uigendrivelige, kan fortolkes på forskellige måder, og at menneskerettigheder endda kan være i strid med hinanden. Hvorfor skal en stat nægtes chancen for gennem sine love at løse disse konflikter og for at fortolke og gennemføre menneskerettigheder i henhold til befolkningens etiske synspunkter? Spørgsmålet går derfor videre end spørgsmålet om krucifikser.

Ved andre lejligheder har domstolen med hensyn til retten til liv anerkendt staternes eksklusive ret til at træffe beslutning om de mest kontroversielle spørgsmål, som f.eks. regulering af abort og eutanasi. Nu kræver Lissabontraktaten, at vi tiltræder den europæiske menneskerettighedskonvention og som følge deraf – som EU – også respekterer Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser.

Vi bør derfor overveje den nye og anderledes retning, som domstolen aktuelt anlægger. Det ville være alvorligt, hvis en overnational magt, navnlig hvis den udøves af et begrænset antal mennesker og ikke som det demokratiske udtryk for folkets vilje, blev undertrykkende og fornædrende, ufølsom over for befolkningens følelser og hjerter og derfor i sidste ende imod frihed. Derfor håber jeg, at den beslutning, som er fremlagt af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), vil blive vedtaget med stemmerne fra et stort antal medlemmer.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Fru formand! Europas, de enkelte staters og dermed også EU's historie er tæt forbundet med den kristne kulturarv, uanset om vi synes om det eller ej. Som følge deraf indeholder selv forfatningerne for mange lande en reference til kristne traditioner. Selv EU-traktaten henter i sin præambel inspiration fra bl.a. Europas religiøse arv, hvorfra universelle værdier har udviklet sig.

Grundlæggende rettigheder i EU garanteres i dag i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og den europæiske menneskerettighedskonvention, men de stammer først og fremmest fra forfatningsmæssige traditioner, som er fælles for medlemsstaterne, og som har udviklet sig gennem århundreder. Jeg mener derfor, at EU fuldt ud skal respektere medlemsstaternes historie, kultur og traditioner og beslutsomt skal afvise at straffe medlemsstater, der forsvare deres ret til deres egen særlige beskaffenhed og karakter, herunder kristen kulturarv og kristne symboler. Til sidst vil jeg blot tilføje, at hverken chartret eller menneskerettighedskonventionen udvider EU's beføjelser.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Fru formand! Jeg vil først bede om at måtte låne nogle ord, som jeg vil gøre til mine egne. Krucifikset er ikke et tegn på tvang. Det er et symbol, som repræsenterer positive værdier, der er en del af vores historie, vores kultur og et samfund, der går mere end 2 000 år tilbage. Vi kan ikke påstå at beskytte grundlæggende rettigheder ved at fornægte selve de værdier, der skabte dem.

Demokrati virkeliggøres gennem frihed og respekt og fremmer udøvelsen af rettigheder, ikke gennem tvang eller begrænsning. Subsidiaritetsprincippet skal naturligvis respekteres og anerkendes af alle europæiske institutioner, organisationer og domstole, navnlig frihed, uanset om det drejer sig om meningsfrihed eller trosfrihed.

Medlemsstaternes beføjelser til at vise religiøse symboler i offentlige rum som et symbol, der repræsenterer deres befolkningernes traditioner og identitet, må og kan ikke krænkes. Frihed er et grundlæggende element i vores samfund og den grundlæggende søjle, som det fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed er baseret på. Hvis den begrænses eller censureres, vil selve fundamentet under EU falde sammen.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru formand! Jeg mener også, at Menneskerettighedsdomstolen tager fejl, når den afgør, at et krucifiks på væggene i klasseværelser er lig med despekt for andre menneskers religiøse tro. Det spørgsmål, vi drøfter i dag, er et socialt spørgsmål snarere end et retligt spørgsmål. Vi skal naturligvis overholde subsidiaritetsprincippet. Tilstedeværelsen af religiøse symboler er ikke et tegn på religiøs diskrimination eller tvang. Det er et resultat af hvert lands traditioner, historie og ofte dets forfatning, hvilket er tilfældet mit land, Grækenland.

I Grækenland har vi religiøse ikoner i klasseværelserne – ikke for at påtvinge eleverne en bestemt religion, men fordi det er en del af vores traditioner, som hænger direkte sammen med vores samfunds værdier og strukturer, direkte sammen med fire århundredes forfølgelse og undertrykkelse under det osmanniske rige.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Fru formand! Jeg vil kort kommentere tre punkter. I aften, hvor vi befinder os ved årets udgang umiddelbart inden jul og før midnat en tirsdag næsten 60 år efter grundlæggelsen af EU, drøfter vi stadig en af søjlerne i den europæiske integration. Vi drøfter subsidiaritetsprincippet.

Spørgsmålet fra Mario Borghezio vedrører for det andet afgørelsen fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg om, at tilstedeværelsen af et krucifiks i italienske klasseværelser er en overtrædelse af den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder. Denne afgørelse har skabt frygt i mange lande. Det slovakiske parlament vedtog i sidste uge en resolution, hvori det fastslås, at afgørelsen er i strid med Europas kulturarv og kristne historie.

Endelig følte jeg mig ikke helt tilpas, mens jeg læste forslaget til den fælles beslutning, som vi stemmer om torsdag. Jeg er skuffet over, at vi ikke har mod til at inkludere de punkter fra Lissabontraktaten, der direkte vedrører det program, som skal vedtages, i en beslutning om subsidiaritet.

Magdi Cristiano Allam (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Når næsten ingen er til stede her for at tale om spørgsmålet om krucifikser, og når vi for at drøfte krucifikser skal påkalde os spørgsmålet om subsidiaritet, kan vi kun konkludere, at vi befinder os i et Europa, der skammer sig over sin historiske sandhed med dens jødekristne rødder og kristendommens historiske sandhed, der er Europas fælles sprog, som Goethe sagde.

I Parlamentet er der 23 officielle sprog, hvilket viser, at der er intet, som forener Europa, ud over kristendommen. Jeg vil gerne stille hr. Barrot et spørgsmål: Hvorfor stimlede Kommissionen, EU, FN, Den Arabiske Liga og organisationen Den Islamiske Konference sammen for at fordømme resultatet af en folkeafstemning i Schweiz, der sagde "nej" til minareter – selv om Schweiz ikke er medlem af EU – og alligevel forholder De Dem i dag neutral over for et spørgsmål, der vedrører vores rødder, vores identitet og vores sjæl?

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Fru formand! Som protestantisk præst, hvis tradition betragter den ottetakkede stjerne og ikke korset som det vigtigste symbol, vil jeg komme med et kort bidrag til denne forhandling. Jeg kommer faktisk fra en valgkreds, hvor 99 % af vælgerne er katolikker. Mine fire børn går i skole med katolske børn. Korset generer os ikke. Jeg vil her gerne – om forlov fra et teknisk perspektiv – skelne mellem krucifikset og korset. Vi skal være opmærksomme på, selv om det ikke generer mig personligt, at der er mennesker, som generes af korset eller krucifikset, fordi det minder dem om inkvisitionen.

Jeg mener, at dette er passende i de lande, hvor denne skik har udviklet sig på grund af den katolske tradition med at have et kors i skoler, navnlig i religionsskoler. Parlamentet burde dog ikke drøfte sådanne spørgsmål, men i stedet drøfte fattigdom, den økonomiske krise, eller hvordan Østeuropa skal indhente resten af EU. Dette er en uproduktiv forhandling, vi fører. Vi skal se på, hvem der protesterede i den pågældende italienske skole, og hvorfor. Vi burde have undersøgt denne enkeltstående sag i stedet for her at drøfte et spørgsmål, som allerede er noget fra fortiden.

Jeg vil naturligvis igen understrege, at jeg ikke har noget imod korset. Jeg ser også på korset hver eneste dag, hvilket ikke generer mig. Vi skal skabe de rette levevilkår i Italien og Rumænien, så dette ikke bliver genstand for debat.

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru formand! I de senere år har vi oplevet en vedvarende kampagne for at undertrykke religionsfriheden. Kristne sygeplejersker er blevet irettesat for at have tilbudt at bede med patienter, og så sent som i dag har Lillian Ladele, en kristen giftefoged, der blev bedt om at foretage civile partnerskaber eller fratræde sin stilling, tabt sin sag om religiøs diskrimination ved appeldomstolen i Det Forenede Kongerige.

Ligestillingslovene har ikke kunnet beskytte de kristne – faktisk tværtimod. En ændring af ligestillingsloven med henblik på at beskytte kirkernes religionsfrihed blev nedstemt i Underhuset for to uger siden under beskyldninger om indblanding fra Europa-Kommissionen. Kommissionen hævdede i sin begrundede udtalelse, at Det Forenede Kongerige skal indsnævre bestemmelsen om religionsfrihed i sin lovgivning om ansættelse. Jeg siger, at Kommissionen burde skamme sig. Det skal anerkendes, at mennesker har en tro, og at de skal have retten til at give udtryk for denne tro. Kristne burde blive beskyttet og ikke straffet af loven.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Fru formand! Det land, jeg kender bedst, har oplevet hårde konfrontationer om disse spørgsmål, og jeg vil meget enkelt, men personligt udtrykke et ønske om at Parlamentets politik bliver en politik baseret på gensidig tolerance og respekt.

Der er faktisk familier, som ønsker at leve efter kristne traditioner. Der er familier, som sætter spørgsmålstegn ved denne tradition. Denne religiøse og kulturelle mangfoldighed er det, der skaber os, det, der skaber Europa. Vi skal efter min mening være meget forsigtige, når vi behandler spørgsmål som dette. Jeg tillader mig at sige dette, fordi jeg selv har lidt under ekstremer fra begge sider i det land, som jeg kender bedst.

Når det er sagt, så er jeg advokat, og jeg kan ikke se, hvordan denne forhandling kan afholdes her, når den først burde være afholdt i Europarådets Parlamentariske Forsamling og i vores nationale parlamenter. Her burde denne forhandling finde sted. Vi er desuden forpligtede – jeg er forpligtet på vegne af Kommissionen – til at sige, at Kommissionen bestemt ønsker at respektere princippet om religionsfrihed, og at den naturligvis er nødt til at reagere over for enhver form for diskrimination af personer, der tilhører en bestemt religion.

Når det er sagt, kan Kommissionen ikke handle uden for den retlige ramme, der er fastlagt ved traktaterne. Den kan desuden ikke gribe ind som traktaternes vogter i spørgsmål vedrørende en medlemsstat, når disse spørgsmål ikke vedrører EU-lovgivningen. Det er jeg ganske enkelt nødt til at sige. Kommissionen kan kun tage de forskellige holdninger, der er fremsat i Parlamentet, til efterretning, men den kan ikke udtrykke en holdning til et spørgsmål, der ikke hører ind under europæisk lovgivning. Endnu en gang så falder disse spørgsmål ind under medlemsstaternes nationale retlige systemer. Det er, hvad jeg kan sige som advokat.

Jeg mener dog, at denne forhandling er nyttig, og at den naturligvis var interessant, selv om jeg helt enkelt opfordrer alle, der har deltaget i forhandlingen, til at bevare den nødvendige relativitetssans og lade Europarådet og Europarådets Parlamentariske Forsamling føre nyttige forhandlinger, hvad angår fortolkningen af den europæiske menneskerettighedserklæring. Som traktaternes vogter kan vi helt ærligt ikke gribe ind i en forhandling, der grundlæggende vedrører Europarådet og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Jeg beklager, at jeg ikke kan give Dem et bedre svar i aften, fordi jeg helt ærligt og i overensstemmelse med loven er forpligtet til at svare Dem på denne måde. Jeg er i sandhed overbevist om, at vi taler om problemer, der i dag i EU håndteres inden for rammerne af de nationale retlige systemer i hver medlemsstat.

Formanden. – Jeg har modtaget seks beslutningsforslag⁽³⁾, jf. forretningsordenens artikel 115, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 17. december 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Herbert Dorfmann (PPE), skriftlig. – (DE) Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse er udtryk for en aggressiv verdsliggørelse og giver myndighed til alle, der ønsker at gøre det offentlige rum religionsfrit. I deres indsats overser de, at vores kontinent ikke kan eksistere uden kristendom. Kristendom har defineret Europa, dets befolkning, kultur og kunst og dets måde at tænke på i et sådant omfang, at kontinentet ville miste sin identitet, hvis alle spor af kristendommen blev fjernet. Det handler bestemt ikke om at sætte spørgsmål ved religionsfrihed. Adskillelsen af kirke og stat er en overordnet fordel ved vores demokrati, og jeg ønsker, at vi skal sikre, at begge udfører deres egne opgaver med respekt for hinanden. Denne respekt er dog netop, hvad det hele handler om. Den kristne kirke må ikke kræve, at alle andre tilslutter sig dens trosretning, men er berettiget til at kræve at blive respekteret af alle.

Martin Kastler (PPE), skriftlig. – (DE) Hvad betyder religionsfrihed egentlig? Svaret er ganske enkelt. Det er friheden til at udøve religion. Religionsfrihed er ikke frihed fra religion, men frihed til at have en religion. Religionsfrihed skaber ikke et religionsfrit samfund, men giver mennesker ret til at udøve deres religion åbent i samfundet. Et krucifiks i klasseværelset tvinger ikke nogen til at tro eller til ikke at tro. Det krænker derfor ikke religionsfriheden. Jeg har heller aldrig hørt om en ret, der giver nogen ret til ikke at blive konfronteret med religiøse symboler. Hvis dette var tilfældet, skulle vi faktisk omgående forbyde kors på gravstene og på kirketårne. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse om krucifikser er derfor ikke kun et angreb på subsidiaritetsprincippet – den krænker også selve retten til religionsfrihed. Vi, Parlamentet, kan og må ikke acceptere denne afgørelse. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol skal tage sig af retlige

⁽³⁾ Se protokollen.

forhold og må ikke være en marionetdukke for ideologiske og antikristne interesser. Ellers skal vi alvorligt overveje, om denne domstol egentlig stadig har nogen berettigelse.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE), *skriftlig. – (PL)* Efter min mening har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse ikke noget at gøre med beskyttelse af religionsfrihed. Tilstedeværelsen af et kors i et klasseværelse lægger ikke i sig selv pres på en persons verdensanskuelse og krænker ikke forældrenes ret til at opdrage deres børn i overensstemmelse med deres egen overbevisning, ligesom denne ret ikke krænkes af at bære tøj, der tilkendegiver en bekendelse til en bestemt tro. Gensidig forståelse og åbenhed over for andre er grundlaget for et fælles og forenet Europa, og det samme er respekten for kulturelle forskelle mellem lande og rødderne og traditionerne i de nationer, der udgør EU. Det er ingen hemmelighed, at kilderne til vores europæiske identitet kan føres direkte tilbage til den kristne tradition. For et klart flertal af europæerne er korset derfor et religiøst symbol og samtidig et symbol, der repræsenterer deres værdier. Jeg kan ikke forestille mig, at den gensidige dialog, som vi fører hver dag, kan blive blottet for de værdier, vi har. Jeg kan heller ikke forestille mig, at vi i religionsfrihedens navn kan blive tvunget til at fornægte det, der for os er et vigtigt og helligt symbol, uanset om det er et kors, en Davidstjerne eller halvmåne. Ligesom ingen har ret til at tvinge andre til at overholde en bestemt religion eller et bestemt værdisystem, så har ingen ret til i frihedens navn at tvinge andre til at fjerne symboler, der er vigtige for hele menneskeheden. Ved sin afgørelse opretholder Menneskerettighedsdomstolen faktisk ikke religionsfrihed, men diskriminerer alle, som i deres liv tillægger symboler på tro stor betydning.

21. Dagsorden for næste møde: se protokollen

22. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.45)